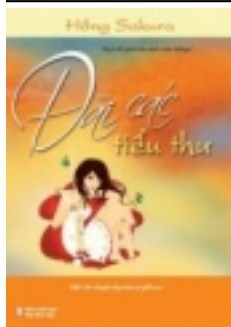

Đài các tiểu thư

Contents

Đài các tiểu thư	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	17
6. Chương 06	23
7. Chương 07	28
8. Chương 08	33
9. Chương 09	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	76
18. Chương 18 (hết)	81

Đài các tiểu thư

Giới thiệu

Lãng mạn và ấm áp, đó là điều dễ cảm nhận nhất khi đọc “Đài các tiểu thư” của Hồng Sakura. Tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-cac-tieu-thu>

1. Chương 01

1. Ngày ...tháng..năm

Chúng tôi có mặt tại khu vực khách sạn từ sớm để chuẩn bị cho buổi đấu thầu. Tôi chỉ ôm cặp tài liệu trong khi chị Tuyết thì nói liên tục qua điện thoại. Chị ấy luôn như thế - bận rộn như không kịp thở.

Có rất nhiều nhà đầu tư đến dự buổi hôm nay, do đó không khí đã rất căng thẳng. Mồ hôi tôi ra ướt đầm thái dương, đầu nhức bưng bưng, tai ù đi cả. Cuối cùng buổi đấu thầu phải hoãn lại và họ chọn ba nhà thầu triển vọng nhất cho dự án để phỏng vấn riêng, trong đó có chúng tôi.

Tôi và chị Tuyết tiếp tục làm việc cùng nhau, tôi gọi về công ty, chị ấy thì đọc tài liệu. Bữa trưa chỉ có bánh mì kẹp thịt và trà chanh lạnh. Tôi ngán nó khủng khiếp.

Hai giờ chiều, chúng tôi phải trình bày kế hoạch trong 30 phút, trả lời các câu hỏi trong 65 phút, và họ hẹn chúng tôi tuần sau sẽ có câu trả lời. Khi ra về tôi chỉ muốn lao xuống bể bơi ngay lập tức.

Thức khoe cái kèn nó vừa mua, trông bảnh lắm. Tôi nghĩ chắc nó đã đập ống heo để mua chiếc kèn này, vì giá của loại ấy khá đắt, ít nhất là cũng quá tầm với những đứa như chúng tôi. Lão Phúc thì vừa bán cái xe để mua dàn organ và loa thùng. Chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ cho buổi ra mắt ngày mai. Tôi ư? Dĩ nhiên là phải mượn ông chủ tháng lương tới để đủ tiền mua bộ trống mới. Đam mê là thế đấy.

Thức trằn trọc suốt đêm làm tôi cũng không ngủ được. Nó bảo – “cứ như sắp làm liveshow”. Tôi gầm gừ – “Ừ, liveshow, để xem có anh cảnh sát nào tóm về bắt không?”

2. Ngày..tháng..năm

Tổng Giám đốc nhìn chúng tôi nghi ngại, vẻ mặt ông ta cho thấy không muốn chúng tôi tiếp tục nữa. “Bỏ đi, những dự án chính phủ đâu có dễ lấy?” . Chị Tuyết cười bình thản – “Hôm nay họ gọi, nếu giành được thì cho bọn em nghỉ một tuần nhé sếp.”

Ông ấy gật, có lẽ cũng không thể làm khác đi được.

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên tôi đi tranh thầu với chị Tuyết, mà gần như hơn mười lần rồi. Nhưng lần này thì khác, nó là dự án lớn, lợi nhuận cao và hầu như chúng tôi đã dành ra rất nhiều tâm huyết để theo đuổi. Cho nên tôi cứ bồn chồn lo lắng đến mệt mỏi cả từ sáng tới trưa.

“Em trông ghê quá, thoải mái đi.” - Chị ấy đẩy ly café về phía tôi.

“Nếu họ từ chối thì sao?” – Tôi vẫn thiếu tự tin hơn bình thường. Chị uống một ngụm nước, nháy mắt – “Thì...thôi. Không có nghĩ ngợi gì cả”.

Tôi đâu có muốn nghỉ phép, chỉ là...tôi sợ thất bại. Tôi sợ mọi thứ trở thành công cốc. Trái với tôi, chị muốn nghỉ phép dài lắm, vì “chị đâu có thời gian cho thằng bé”. Đó là cu Tí, con trai 6 tuổi của chị.

Đến lượt tôi nôn nóng, anh Khoa bảo đã thuê được chỗ rồi, góc phố Tràng Tiền. Hẹn lúc bốn giờ mà mới hai giờ trưa tôi đã thấy sượng sượng thế nào. Hơn ba giờ, không chịu được nữa tôi xin nghỉ sớm, chạy về nhà, gặp Thức ở đó. Nó cũng y chang tôi.

Bốn giờ kém, lão Phúc đưa xe ba gác tới, chất một đồng thứ lên, còn chúng tôi cuộc xe máy.

Họ gọi điện, đồng hồ chỉ 5 giờ kém 15. Chị Tuyết nghe xong, cúp máy, nhìn tôi – “Ok rồi cưng”. Đó là câu nói tuyệt vời nhất mà tôi đã chờ đợi. Tôi ôm chị và thở phào nhẹ nhõm.

Cả phòng kéo nhau đi ăn mừng, lẩu bò và karaoke. Luôn như thế. Đó là thói quen của chúng tôi, và cũng là thói quen chung của dân Sài Thành. Hễ có gì là kéo ra quán.

Tôi về nhà lúc chín giờ tối, cửa khoá. Tấn vẫn chưa về. Tôi mở cửa vào nhà và gọi nó – “Em đang đi uống với bạn gái”. Bạn gái à? Nó có bạn gái khi nào vậy?

Công An không tóm chúng tôi. Buổi diễn hoàn thành tốt đẹp trong sự tán thưởng của khán giả - khách bộ hành. Tôi vẫn còn say mê trong cảm giác được chơi trống trên đường phố - một loại hình chỉ có ở nước

ngoài, và giờ đây, chúng tôi là những người đầu tiên làm điều đó ở Hà Nội. Cả nhóm đã thực hiện được ước mơ. Nó ngọt ngào làm sao.

Anh Khoa đếm tiền, và cười tươi cho chúng tôi biết kết quả không tồi, mặc dù chẳng ai trong chúng tôi quan tâm đến số tiền người ta bỏ vào thùng ấy. Chúng tôi chỉ muốn chơi thứ âm nhạc cuồng nhiệt và quyến rũ...

3. Ngày.. tháng.. năm

“Em biết làm gì với một tuần nghỉ phép?” – Tôi đẩy chiếc xe trong siêu thị và hỏi. Chị Tuyết đang chọn một con robot chạy pin, nghe thấy thì nghiêng đầu nhìn tôi – “Du lịch đâu đó để xả stress đi.”

Đi du lịch? Đi đâu? Đi một mình à?

“Em ra Hà Nội đi. Mùa thu Hà Nội đẹp như thơ.” Chị đề nghị bằng giọng rất mềm, như thể chị đang mơ về xứ ấy. “Thế sao chị không đi?”

– “Cu Tí đâu có nghỉ học được, ngốc ơi.”

Tôi cười và gãi đầu. Hà Nội à? Thủ đô. Tôi đã đi Singapore, Thái Lan, Trung Quốc... nhưng lại chưa từng đến Hà Nội. Có lẽ tôi không thích, tôi có vài ký ức không tốt về người xứ Bắc. Tình yêu đầu tiên của tôi dành ột chàng trai gốc Hà Nội, anh ta là trưởng lớp Đại Học của tôi. Chàng tỏ tình với tôi trong năm thứ hai và tôi đổ ngay sau hai câu: “Nếu mà bạn cần một người quỳ dưới chân thì quên tớ đi, nhưng nếu bạn cần một người nắm tay bạn giữa bão tố thì tớ ở ngay đây.” Thời ấy những cô gái trẻ như tôi khó mà thoát khỏi lời ngọt như mía ấy.

Rồi chàng cưới một cô bạn cũng gốc Bắc sau khi tốt nghiệp - trở thành con rể của một chính trị gia. Con đường công danh của anh ta trải đầy thảm hoa hồng và theo tôi biết, nó còn rộng mở hơn phía trước.

Lúc chia tay, anh ta cười với vẻ buồn bã, mà tôi không chắc là thật hay giả – “Hình như đời Thực chưa bao giờ có bão tố, nên chắc là không cần tớ nắm tay...” Nếu tôi có can đảm, tôi đã cho anh ta một cái tát.

Chúng tôi chỉ chơi nhạc hai ngày cuối tuần. Và đó là hai ngày mà tôi luôn sống trong hạnh phúc. Bố tôi đầu hiểu nỗi niềm khao khát cháy bỏng của tôi, không bao giờ hiểu. Nhưng tôi vẫn gọi điện cho ông, vì khi bạn hạnh phúc thì bạn thường chia sẻ với người bạn yêu thương nhất.

“Con đã chơi, và đã được hoan hô bố ạ.” – Tôi kể trong niềm hân hoan vô bờ. Đáp lại tôi là một giọng lạnh băng – “Cứ bay trên trời rồi ngã đau thì đừng về tìm bố.”

Cúp máy. Tôi hực hắng ghê gớm, bố luôn thế. Nhưng sao tôi cứ nhớ đến bố mỗi khi vui thế này? Tôi thấy cô đơn lạ lùng. Bố cứ thế, tôi sẽ chẳng bao giờ quay về nhà. Dù tôi cũng nhớ mẹ và em lắm.

Nhắc đến mẹ, lại nhớ đến chuyện mẹ cấm tôi quen An mà buồn cười. Dù tôi và An chẳng có gì, nhưng mẹ cứ nghĩ lung tung. Mẹ không thích An vì An quá hiện đại, trong khi mẹ thích một cô con dâu truyền thống. Tôi thích An vì cô ấy hoạt bát, năng động, sôi nổi... Nói chuyện với cô ấy thú vị hơn những cô gái khác. Nhưng tôi có yêu An đâu, tôi mà lấy vợ, sẽ lấy một cô như mẹ. Đảm đang, dịu dàng. Ôi mà tôi còn trẻ chán, vợ con gì...

4. Ngày..tháng...năm..

Tấn vừa ăn sáng, vừa đọc báo, bất chợt nó hỏi tôi – “Chị đi Hà Nội à?”.

“Ừ. Có lẽ.” – Tôi đáp khi đang thay đồ đến công ty. Bản thân tôi không thực sự quyết định, có khi tôi dành tuần nghỉ lên chơi với ba má và anh chị Hai.

“Muốn tìm một tay như gã Duy nữa à?” - Tấn nhún nhún cười không biết rằng câu đùa của nó làm tôi nổi quạu, tôi xách cái giỏ và dắt xe ra ngoài sau khi ném cho nó một câu bực dọc – “Đừng giỡn với chuyện đó.”

Người khác bảo tôi luôn che giấu sự tổn thương về chuyện tình đầu không thành, dẫu tôi bảo đó là một người bạn trai không có gì để nuôi tiếc. Tôi không biết mình có tổn thương hay không, nhưng tôi luôn khó chịu khi ai đó nhắc đến tên anh ta, và nhắc tới chuyện tôi đã từng yêu một người như vậy. Giống như cái kiêu lòng tự ái bị xâm phạm. Tôi thấy bực tức vì bị bỏ rơi trơ tráo, chứ không phải là cảm giác nuôi tiếc, đau khổ của kẻ thất tình. Hình như tôi không hề yêu Duy.

Tôi vào công ty để làm một số báo cáo trước khi nghỉ phép. Gặp chị Tuyết, chị đưa ngay tấm vé đi Hà Nội, cười toe – “Mua sẵn, mắc công em lại nằm nhà. Con gái tuổi này nên đi nhiều để quen nhiều, để còn lấy chồng nữa!”. Tôi đón cái vé, thở dài – “Có tìm chàng nào cũng không tìm ở Bắc, xa xôi quá.”

Hôm qua chúng tôi lên báo, chỉ một góc nhỏ thôi – “Ban nhạc đường phố ở Hà Nội”, có ảnh nữa. Ai cũng cắt ra bỏ vào ví, dù sao cũng là chuyện đáng tự hào. Vũ nổi tiếng nhất, vì nó hát chính, lại đẹp trai kiểu lãng mạn, nên chỉ mấy ngày đã có fans túc trực. Vài đơn vị thu âm đề nghị ký hợp đồng, nhưng anh Khoa từ chối. Đó cũng là ý chung của mọi người, nếu vào studio, trình diễn trên sân khấu, thì chúng tôi đã không còn là Ban nhạc đường phố nữa.

Thỉnh thoảng chúng tôi gặp rắc rối với mấy anh cảnh sát giao thông, nhưng rồi mọi chuyện cũng ổn khi chúng tôi hứa không chơi vào giờ cao điểm.

Tối nay An có ghé qua nghe chỗ chúng tôi. Cô ấy cột tóc cao và mặc quần Jean xanh đậm. Mấy người trong nhóm rất thích An. Phải thôi, vì cô ấy dễ gần và hòa đồng mà. Tôi nói chuyện với An rất lâu. Cô ấy hiểu tất cả về tôi, nên tôi thấy không thể dừng nói.

5. Ngày...tháng...năm...

Ba tôi mua căn biệt thự này bằng tất cả vốn liếng có được, kể cả bán căn nhà ở Quận 11 để đủ tiền đắp vào. Người bước qua tuổi năm mươi không hiểu sao đặc biệt thích sống ở ngoại thành, cả ba lần má. Anh chị Hai cũng về ở cùng, vì ba má thích cháu. Tôi và Tấn do công việc và học hành nên phải thuê một căn hộ nhỏ để ở lại nội thành.

“Sao con lại đi Bắc?” – Má khuấy nồi canh chua, hỏi nhỏ thì thảo như sợ ba tôi nghe thấy. Giọng tôi cũng trầm thì lí nhí – “Con đi chơi cho biết thôi.”

Ba tôi không thích người Bắc lắm, lúc trước một gia đình gốc Hà Tây ở cạnh nhà cứ hay gây gổ với ba tôi về chuyện sân sau, chỉ là chuyện cỏn con, nhưng người lớn cứ hay thành kiến. Sau vụ Duy – ông càng đậm thêm ấn tượng không tốt về họ. Dần dà, suy nghĩ đó ảnh hưởng cả tôi, vì theo má “con là đứa giống ba nhất.”

Mẹ lên thăm tôi lúc chiều. Mang theo nhiều trái cây, rồi cả tiền nữa. Tôi bảo mẹ đừng đưa tôi tiền, vì tôi biết bố không thích. Mẹ cứ dúm vào, rồi rưng rưng – “Không cảm là mẹ buồn đấy.”

Cho dù tôi có ngỗ ngược ra sao, mẹ luôn yêu thương tôi. Tôi bỗng thấy có lỗi với mẹ quá. Liệu bỏ nhà đi vì một đam mê có xứng đáng?

“Hai ba tuổi rồi, nên kiếm vợ đi con ạ.” – Đấy, lại nữa rồi đấy. Tôi cứ cười trừ thôi, biết nói thế nào được. “Vợ ở đâu đây ra đường để con lấy hử mẹ?”. Bà cốc đầu tôi, bĩu môi – “Thế cái An vẫn gặp thường đấy thôi.”

Mẹ biết tất, mẹ cứ như có trinh thám! An mới đến hôm qua mà mẹ đã nghe ngóng được và lập tức lên để nhắc nhở tôi. Tôi cười ôm mẹ – “Mẹ cứ chọn cô nào xinh xinh, vừa ý thì con lấy ngay.”

Sau bữa cơm chiều, tôi nói với ba là mai tôi đi du lịch, độ bốn-năm ngày về. Ông không hỏi tôi đi đâu, chỉ dặn dò tôi cẩn thận, đừng để bệnh, đừng để bị gạt hết tiền, bị dụ bán đi Trung Quốc v...v... Tôi có phải con gái mới lớn đâu. Nếu mà ông biết tôi đi Hà Nội, chắc ông sẽ không cho tôi bước ra khỏi đây.

Chị Hai tiến ra cổng, hỏi một câu vớ vẩn – “Có cần chị đưa ra sân bay không?” – Tôi nhăn mặt – “Em đi du lịch chứ có phải đi định cư đâu.”

Tấn lại về trễ, nó mò vào nhà với vẻ không còn gì có thể hạnh phúc hơn. “Em vừa hôn cô ấy!”. Tôi sắc giọng nước đang uống, trở mắt nhìn thẳng em. Nó hai mươi tuổi, còn con bé ấy bao nhiêu??

“Đừng nhìn với vẻ ganh tỵ!” – Tấn nói và bước chân sáo về phòng. Cậu nhóc đang yêu và đang ở thiên đường. Ừ, tôi ghen tỵ.

2. Chương 02

6. Ngày ...tháng...năm...

Khi đặt chân xuống sân bay Nội Bài, tôi chợt thấy se lạnh. Bây giờ là cuối tháng mười, giữa mùa thu. Cái lạnh lần đầu tiên làm tôi cảm thấy cô đơn. Tại sao tôi lại đi một mình? Lẽ ra tôi nên gọi nhờ Hân đi chung...

Anh tài xế taxi mở cửa và bảo tôi lên, tay nhanh nhẩu nhấc cái va li nhỏ tôi đang xách cho vào trong xe. Tôi chỉ bước vào mà không thể chối từ.

“Chị ở đâu ra đây thế?” – Anh ta hỏi, tôi còn mãi coi bản đồ.

“À.. trong Sài Gòn.” – Tôi ngẩng lên và trả lời anh ấy, nhân tiện hỏi thăm khách sạn. Chị Tuyết bảo hỏi mấy ông tài xế taxi là ok nhất.

Anh ta đưa tôi đến khách sạn có tên Hồ Gươm, trên đường Hàng Trống. Tôi mỉm cười chào cúi đầu và nói “Cảm ơn!” khi anh tài xế giúp tôi xách va li vào, rồi thì anh ta bảo – “Các cô Sài Gòn ai cũng dễ thương như chị à?”

Đó là lý do tại sao tôi vẫn nghĩ đàn ông Bắc luôn có cái miệng “ngâm đường”.

Lão Phúc dắt một chị về và bảo là vợ sắp cưới. Bọn tôi ai cũng thầm nghĩ cái lão này đùa, nhưng khi chị ấy bẽn lèn cười chừa tấm thiệp cưới, thì chúng tôi mới chững hờ.

“Ông có phước thật.” – Anh Khoa tắc lưỡi nhìn dòng tên hai người trên tấm thiệp, lão Phúc cười hehe. Gọi “lão” không phải vì lão già, chỉ cùng tuổi anh Khoa, nhưng vì cái gàn của lão. Râu ria lờm chờm, quần áo thì lôi thôi, thế mà cũng tìm ra chị vợ trông thực nữ phết. Trừ Thức ra, cả nhóm tôi, anh Khoa, Vũ đều ngưỡng mộ ra mặt. Nhưng cũng mừng cho lão.

“Sẽ cưới An à?” – Vũ vỗ vai tôi hỏi trong hơi men ngà ngà, tôi cũng thăm chút – “Không, chỉ cưới người nào làm tớ yêu đến cuồng.”

“Đợi một cô như thế thì già khú!” – Giọng Vũ cười sảng và tôi cứ cố chấp – “Tớ cảm giác cô ấy đang đến”

Có lẽ do rượu làm tôi nghĩ như vậy

7. Ngày 28 tháng 10 năm...

Bây giờ sáng

Tôi thức dậy với cái đầu nặng như đá tảng. Thức gác chân qua bụng tôi, ngứa khò. Vũ thì ở cạnh thức, ôm cái gối mơ giấc hương nồng. Chén đĩa ly chảo la liệt trên sàn. Kinh quá. Tôi lồm cồm bò dậy sau khi hất chân Thức sang một bên, vẫn không đủ làm nó tỉnh dậy. “Mày nên đổi tên thành Ngủ chứ không phải Thức!” – Tôi lầm bầm. Hôm nay là thứ bảy, chiều nay sẽ chơi, nếu hai tên này không dậy nổi thì coi như hủy.

Cổ dọn dẹp tạm bãi chiến trường xong, tôi mở cửa đi xuống lầu, anh Khoa đang ngồi nhâm nhi café. “Sáng chớm lạnh giữa lòng Hà Nội, thích thật” – Anh lên tiếng khi tôi vừa tiến đến kéo ghế.

“Mệt đầu quá.” – Tôi than và gọi ly café đen đá. “Uống sữa nóng tốt hơn.” – Anh Khoa nói rồi bảo chị hàng đổi thành sữa nóng cho tôi.

Chỗ khách sạn tôi ở ngó ra có một cái hồ lớn, nghe người ở khách sạn bảo là Hồ Gươm. Tối qua tôi ngủ một giấc bất biết vì chuyển bay làm tôi mệt, dù nó chỉ kéo dài hơn hai tiếng. Tôi kéo rèm cửa sổ - nắng đã lên nhưng không gắt lắm.

Tôi mặc váy dài tới gối, cái áo hoa tay ngắn và đội nón rộng vành. Nón rộng để tránh nắng vì tôi sẽ đi bộ đường dài, còn váy thì luôn là trang phục yêu thích của tôi – nó làm tôi trông cao hơn, theo lời chị Hai.

Tiếp tân khách sạn nở một nụ cười tươi như hoa – “Chào chị. Chị trông như tiểu thư quý phái vậy. Chị sẽ đi tham quan Hà Nội hôm nay?” – Tôi cũng lịch sự đáp lời - “À phải, em sẽ đi vòng vòng...”. Lại mỉm cười và cô ấy trao cho tôi một quyển cẩm nang du lịch nhỏ, nói rằng nó sẽ giúp tôi nhiều trong buổi thăm thú hôm nay.

4h30 chiều

Tôi không nhớ mình đã đi hết bao nhiêu cây số, cứ theo quyển cẩm nang mà đi, lên xe buýt, đi bộ, rồi lại lên xe buýt, ghé nhiều nơi, ăn trưa, uống trà... mua vài thứ kỷ niệm. Tôi tự hỏi ở Hà Nội còn bao nhiêu nơi để đi cho hết một tuần?

Một chị trạc chị Tuyết nhìn thấy tôi đi lơ ngơ, cất tiếng gọi – “Mua bánh cốm ăn thử đi em!” Tôi tò mò dừng lại. Với tôi mà nói, bánh cốm không phải thứ lạ, vài lần có người đồng nghiệp đi công tác đã mua tặng. Nhưng ở đây trông cái bánh khác nhiều, nó hấp dẫn và bắt mắt hơn.

“Em đi du lịch à?” – Chị trao cho tôi gói bánh và hỏi thăm. Tôi gật đầu. “Đã đi được đâu rồi?” – Chị lại hỏi.

“Lăng Bác, công viên Thủ Lệ, bảo tàng Mỹ Thuật...” – Tôi cố nhớ lại những nơi đã qua.

“Em đến nhà hát Lớn chưa?”

“Dạ chưa.” – Tôi lật quyển sách, tìm địa chỉ. “Số một Tràng Tiền đấy.” – Chị cười cung cấp thông tin cho tôi. Tôi cảm ơn và nhìn đồng hồ, còn sớm nên có lẽ tôi sẽ đến đó. Phố Tràng Tiền.

8. Ngày 28 tháng 10 năm...

5h15 chiều.

Cuối cùng Vũ và Thức cũng dậy lúc...2h trưa. Chúng tôi đã chơi hai bài và đang nghỉ giải lao. Khán giả bu quanh nhưng không nhiều, đa số là khách đi bộ - khách du lịch nước ngoài. Nhưng hôm nay chúng tôi có một khán giả đặc biệt – vợ sắp cưới của lão Phúc.

Có hai người khách muốn chúng tôi chơi bài The top of the world. Anh Khoa đồng ý, tôi giở quyển nhạc xem qua trước, vì trước giờ không đánh bài này. Những tay trống trong ban nhạc thường ảnh hưởng tầm rộng vì có những bài mà gõ trống sai là đi toong.

Tôi bắt đầu vào nhịp trống đầu khi lão Phúc đã dạo nhạc xong. Nhưng...

Tôi đến một ngã tư và hỏi người đi đường xem Nhà Hát Lớn ở đâu, họ chỉ tay sang bên kia đường. Tôi nghe có tiếng nhạc đập hơi lớn, không lẽ âm thanh trong ấy vọng ra? Tôi bước đến chỗ vạch sơn dành cho người đi bộ, chờ đèn xanh...

Một cơn gió thổi bay chiếc nón của tôi, khiến tóc tôi tung loạn trong gió. Nón bằng vải mềm nên nó bay tít ra giữa đường. Đèn vẫn đỏ, tôi đành bối rối đứng chờ, tay cố vuốt cho tóc ngay lại, nhưng hình như nó đã rối bù..

Chính xác cô ấy giống như một công chúa cổ tích. Đẹp lung linh.

Cô ấy đứng đó, ở giao lộ, trong chiếc váy kem vàng và áo hoa, gió vừa thổi chiếc mũ vành rộng để mái tóc cô ấy xòa bung...Cách tôi khoảng 30m. Tay tôi cứng đơ. Đèn xanh, cô ấy cẩn trọng đi chậm ra giữa lộ và nhặt chiếc nón, ôm nó vào ngực và đi nhanh qua phía Nhà Hát.

Cả nhóm và khán giả nhìn tôi chăm chăm. Tôi không còn biết gì nữa. Tôi bị sét đánh. Ném hai cái dùi trống xuống đất, tôi ào ra khỏi ban nhạc, mắt cố dò theo bóng cô gái. Vũ và anh Khoa gọi tôi – “Bằng! Sao thế?”

Trời đã tắt nắng nên tôi không cần phải đội cái nón đã bị xe cán qua nữa, nó ẩn rõ một vệt đen dài vết bánh ô tô... Với lĩnh kính các thứ - cẩm nang, nón, máy ảnh, bánh cốm..., tôi phải tìm một chỗ để ngồi xuống và sắp xếp lại.

Đáng lý tôi phải mang theo cái túi xách nhỏ, trời ăh. Tôi đặt cái nón xuống dùi, xong bỏ quyển cẩm nang vào đó gấp nón lại, một tay sẽ cầm nón và một tay sẽ cầm máy ảnh. Còn bánh cốm? Tôi chỉ có thể ăn để giảm bớt những thứ phải mang theo.

Cô ấy nhặt một sợi thun và buộc tóc lại, mở gói bánh và ăn, hình như là bánh cốm. Tôi phì cười. Nàng đến đây để ngồi ăn bánh cốm ngoài đường? Đứng khoanh tay ở một góc khuất sau cây sồi to, tôi cứ ngắm cô ấy như ngắm một thiên thần vừa trộm bánh trên thiên đường xuống đây...

Tôi có dịp nhìn kỹ khuôn mặt cô ấy – hơi gầy và nét dễ thương. Đôi mắt cô ấy không to nhưng lại rất sâu và đẹp. Cô ấy không trắng như các cô gái ở đây, mái tóc cũng không đen tuyền mượt mà, nó chỉ dài quá vai một đoạn, phần đuôi tóc hơi gợn sóng bồng bênh. Nếu mà tôi chỉ được miêu tả bằng một từ về nét đẹp của cô ấy – thì đó là từ “thuần khiết”.

9. Ngày 28 tháng 10 năm...

5h35 chiều.

Cô ấy ăn xong và rút khăn tay lau miệng, trông cô ấy trẻ con và đáng yêu lạ. Tôi cứ tùm tùm cười mà không hiểu tại sao.

Cô ấy đứng lên, ngắm Nhà Hát Lớn và mở máy ảnh, ngó quanh rồi nhờ chú xe ôm gần đó chụp hộ. Tôi chợt chạy ra khi cô ấy quay lưng bước về phía cổng Nhà Hát.

“Chú để cháu chụp cô ấy cho.” – Tôi mỉm cười cầu khẩn, chú ấy cũng cười và dĩ nhiên là trao cái máy cho tôi.

Tôi chọn một góc để có thể lấy được toàn cảnh nên nhờ chú xe ôm đứng hơi xa... Tôi quay lại và cười tươi, nhưng... thay vào chỗ chú kia là một anh chàng nào đó, quần jean bạc màu, đầu đinh, áo thun không cổ màu xám tro. Anh ta đang cầm chiếc máy của tôi. Anh ta là ai?

Rồi anh ta đưa máy lên ngắm, tôi hơi lúng túng nhưng cũng giơ hai ngón tay hình chữ V theo kiểu người ta vẫn làm khi chụp hình – và cười.

Cô ấy đưa tay làm dấu Victory, không phải là mới lạ nhưng tôi lại thấy hình ảnh ấy cực dễ thương. Tôi zoom ống kính để lấy cận mặt cô ấy – gương mặt quá dễ say lòng người. Tách. Một bức ảnh hoàn hảo.

Tôi hạ máy xuống và nhìn ra, cô ấy đang đi lại chỗ tôi. Tôi bắt đầu hồi hộp ột câu mở đầu làm quen. Nói gì bây giờ... Tệ thật, tôi chưa bao giờ thế này cả.

Người này làm tôi hơi bực mình. Anh ta không biết chụp hình hay sao ấy! Tôi muốn chụp cảnh Nhà Hát, thế mà anh ta chỉ chụp có ...tôi. Cận cảnh. Chụp chân dung tôi để làm gì? Cố giấu vẻ không hài lòng, tôi cúi đầu.

“Cảm ơn, nhưng sao anh lại zoom vào?” – Giọng tôi hơi thấp, hỏi nhưng không nhìn anh ta mà chú tâm vào màn hình LCD của máy ảnh – chọn ‘Erase’.

“Đừng xóa! Nếu ấy không thích thì tớ chụp lại!” – Anh chàng nọ đưa tay giật cái máy của tôi, làm tôi ngơ ngác. Anh ta đẩy nhẹ tôi và đưa máy lên, khi thấy tôi vẫn đứng tần ngần, anh ta ló đầu ra và bảo - “Nào, trở lại chỗ ban nãy đi”.

Cô ấy nhìn tôi e ngại một lúc, rồi cũng bước tới chỗ cũ để chụp lại. Đúng là tôi hơi khùng khi không chụp toàn cảnh Nhà Hát, nhưng giờ tôi nhận ra điều đó lại hay hơn, vì như thế, tôi có thể có nhiều hơn vài phút để ở gần cô ấy.

Lần này cô ấy chỉ đứng thẳng, hai tay nắm phía trước, nhồm miệng cười nhạt. Nhưng vẫn đủ duyên. Dưới khung ngắm máy chụp, tôi thầm nghĩ nàng chỉ thiếu đôi cánh để là một thiên thần.

10. Ngày 28 tháng 10...

5h45 chiều.

Bức ảnh thứ hai trông khá hơn, và lần này lời “cảm ơn” của tôi có phần thật lòng hơn một chút.

“Cô có bỏ quên đôi cánh ở nhà không?” – Anh ta cất tiếng hỏi, tôi không hiểu ý câu nói đó, vì thế tôi phải hỏi lại – “Gì chứ?”

“Thường thì thiên thần phải có đôi cánh.”

Tôi hơi bất ngờ, một kiểu tán tỉnh quá khéo léo, và bằng giọng đậm Hà Nội. Vâng, anh ta là con trai Bắc. Nếu là tôi của vài năm trước, chắc tôi sẽ cười thẹn thùng và vui sướng sau lời khen “đỉnh cao” ấy. Nhưng bây giờ thì không.

Tôi chỉ nói những gì mình thực sự nghĩ, thế mà cô ấy nhìn tôi như nhìn một gã sở khanh nào đấy. Cái nhìn làm tôi càng thêm khao khát được chinh phục.

“Vì vậy, tôi không phải thiên thần.” – Cô ấy đáp lạnh lùng, giọng người Nam, giờ tôi mới nhận ra. Mà cũng phải, con gái Hà Thành không có nét đẹp kiểu ấy, họ sắc sảo và kiêu diễm hơn.

Tôi định nói cái gì đó, nhưng lại không nói được. Cô ấy tắt máy ảnh và quay đi ra hướng bên xe buýt.

Tôi đứng chững vài chục giây, và đuổi theo. Không biết và không nghĩ nhiều, chỉ tin rằng nếu để mất dấu cô ấy, tôi sẽ hối tiếc cả đời.

Tôi lên chiếc xe buýt tuyến về đường Hàng Trống, chọn một chỗ ngồi ở cuối xe.

Tôi nhìn ra cửa sổ mông lung, lòng chợt nhớ đến Duy, nhớ đến cái cách anh tỏ tình, và cả cái cách anh chia tay. Bóng bầy đến khó thở. Vừa rồi tôi như nghe lại cảm giác ấy. Người con trai đó... Nhảm quá. Tôi nên quên chuyện này đi. Gặp một chàng trai tán tỉnh là chuyện bình thường, đây không phải lần đầu.

Cả ngày đi bộ làm đôi chân tôi mỏi nhừ, tôi uể oải xuống xe và đi về chỗ khách sạn.

Đó là khách sạn Hồ Gươm. Nơi cô ấy ở.

Lúc tôi lên xe, tôi cứ sợ cô ấy nhìn thấy, nhưng ơn trời là cô ấy chỉ hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi gì đấy. Tôi nhanh chóng nhảy vào một hàng ghế ở giữa, và chờ cô ấy xuống trạm. Tôi muốn quay lại sau nhìn cô ấy, nhưng sợ bị phát hiện, tôi chỉ nép người vào trong và mỗi khi có ai xuống xe là tôi lại ngẩng lên.

May mắn là cô ấy không hề nhận ra sự bám đuổi của tôi. Xem ra tôi cũng có năng khiếu làm thám tử chứ nhỉ? Mà giờ thì tôi biết những ngày tới mình sẽ làm gì rồi.

3. Chương 03

11. Ngày 28 tháng 10 năm...

7h30 tối.

Chị Tuyết gọi tôi khi tôi vừa tắm xong. Giọng hồ hởi, chị hỏi tôi rất nhiều thứ.

“Đi được đâu rồi? Vui không? Có chụp nhiều ảnh không? Khách sạn thế nào?”

“Vài nơi. Mà chị hỏi gì quá trời vậy??” – Tôi than thở trong điện thoại, nhưng chị ấy vẫn không buông tha. “Có anh nào theo chân em không, em gái xinh đẹp?”

Câu hỏi làm tôi nhớ tới anh chàng ban chiều. Một khoảnh khắc thôi. Tôi đánh trống lảng – “Chắc em ở đến mốt rồi về, chẳng có gì thú vị cả.”

“Điên à? Em nghỉ cả tuần. Hà Nội có nhiều nơi hay hơn Sài Gòn đấy cưng ạ. Mai đi Chùa Hương đi, để chị lên lịch rồi nhắn cho em.”

Tôi bị đánh hội đồng khi vừa lết về tới nhà trọ. Lão Phúc nắm đầu tôi đè xuống, Thức nhảy lên bụng tôi, còn Vũ thì cầm cái đĩa bếp dứ vào mặt. Chỉ có anh Khoa là vẫn còn ngồi ôm ghi-ta bình thản theo dõi trận “hành quyết”.

“Bỏ chạy theo nàng nào đấy? Khai mau?”

“Có biết bọn này phải khổ sở thế nào không? Cả nhóm chỉ cậu biết chơi trống!”

“Anh bị ma nữ hấp hồn à?”

Tôi chỉ cười. Cái cách tôi cười càng làm họ điên lên, ngay cả anh Khoa cũng không giấu nổi tò mò. Tôi cố ngồi dậy, vuốt lại đầu tóc và nói bằng giọng tự hào xen lẫn hạnh phúc – “Mai tớ nghỉ, tớ có hẹn!”

9h30 tối

Tin nhắn của chị Tuyết dài đến cả cây số. Quốc Tử Giám, Chùa Một Cột, Ô Quan Chưởng, Bảo tàng các nơi, nhà Lưu Niệm...v.v Tôi chóng mặt nghĩ tới việc phải đi gần ấy nơi, mà nếu không đi thì lại uống vé máy bay không lấy gì là rẻ lắm.

Tôi gọi điện về nhà. Cái tính tôi lúc nào cũng nghĩ ra lắm chuyện, sợ Tấn nó không khóa ống gas, sợ nó quên tắt vòi nước, sợ nó đưa bạn về nhà ăn nhậu phá phách...Tấn bắt máy nhanh hơn tôi nghĩ.

“Em ở nhà à?” – Tôi hỏi thừa thãi. Nó lớn giọng – “Nghĩ em được dịp đi chơi à?”

“Nhớ khóa gas, đừng dắt bạn về nhà đó.”

“Biết rồi, không bạn, chỉ có bạn gái. Hehe” – Nó cúp máy ngay khi tôi định mở miệng la lối. Hy vọng là nó chỉ nói đùa. Ba má giao nó cho tôi canh, nếu nó mà làm gì sai, thì tôi sẽ lãnh đủ.

Tôi bị tra tấn suốt đêm, nhưng nếu không bị họ hành hạ thì tôi cũng không ngủ được. Cô ấy chạy suốt trong tâm trí tôi. Dù vậy, tôi chẳng hé răng lời nào với nhóm, tôi thích giữ bí mật đến phút chót. Điều đó thực sự thú vị.

Đợi đến 3h sáng, tôi mò qua chỗ anh Khoa, nơi chỉ có anh với cái tủ gỗ, khi mà ba gã âm binh kia đã ngủ say. – “Anh cho em mượn điện thoại hôm nay.” – Tôi thì thào.

“Cái của em hỏng à?” – Anh mở mắt nhìn tôi – “Không, nhưng em cần cái có camera chụp ảnh. Anh đổi máy với em một ngày được chứ?” Tôi trả lời với bộ mặt đầy những toan tính.

Tôi biết anh Khoa là người dễ chịu nhất trong nhóm, không làm khó dễ gì, anh đưa tôi cái cellphone của mình và chỉ nói một câu ngắn – “mang cô nàng ấy đến cho anh gặp nhé.”

12. Ngày 29 tháng 10 năm...

6h30

Tôi rời khỏi nhà từ 6h và chờ ở quán café đối diện khách sạn. Hình như tôi đã tới quá sớm.

Sương mù vẫn còn giăng mờ, ly café nóng giúp tôi thêm tỉnh táo và ... can đảm. Tôi không biết mình ngồi đây chờ cô ấy để làm gì, không biết cô ấy có ra ngoài hôm nay không, và không biết cô ấy sẽ đi một mình hay cùng với ai đấy... Tôi chẳng biết gì về cô ấy cả.

Trời lạnh, tôi rút cổ co ro. “Anh dùng bát mì cho ấm nhé?” – Cô chủ quán đề nghị. Tôi gật đầu

Tôi thức khá sớm nhưng lười ngồi dậy và cứ thế nằm ườn trên giường xem ti vi. Trời lạnh trùm chần kín mà ngủ thì sướng hơn là bách bộ ra ngoài. Mãi tới gần tám giờ khi thấy hơi đói bụng, tôi mới khoác cái áo len xuống tầng trệt khách sạn để ăn sáng.

“Hôm nay có món gì vậy chị?” – Tôi hỏi chị tiếp tân nhà hàng. Ngoài mong đợi của tôi, chị ấy cho biết hai món bữa sáng tôi hoàn toàn không muốn ăn – bún chả và cháo cá. Tôi nhìn ra đường, thở dài. Có lẽ phải đi đâu đó để ăn thôi. Mà nếu đã lết ra ngoài, thì cũng nên đi thăm thú những nơi trong danh sách của chị Tuyết. Tôi trở về phòng thay bộ váy đen, áo thun cotton màu xanh biển và khoác thêm cái áo len để chống lạnh, không quên quàng theo cái túi nhỏ.

Ai đó đã nói – Life is waiting. Tôi nhớ trong suốt cuộc đời 23 năm của mình tôi chưa từng chờ đợi ai lâu như thế này. 8 giờ 30 rồi. Hai giờ đồng hồ. Tôi ăn ... hai bát mì, uống một ly café và chục ly...trà đá. Nàng tiên của tôi đang làm cái quái gì trong đó thế?

Tôi quyết định đứng dậy lòng quyết sẽ tiến vào đó tìm cô ấy. Khi tôi vừa bước khỏi ghế, cô ấy với chiếc mũ rộng vành hôm qua bước ra khỏi cửa khách sạn, tự nhiên tôi lại giật nảy mình. Rõ ràng tôi ở đây để gặp cô ấy, mà khi nàng xuất hiện, tôi lại như bị dội nước!

Không rõ ở quanh đây có bán phở không nhỉ? Phở Bắc cũng ngon, thứ hiếm hoi hợp khẩu vị của tôi ở nơi này. Ai cũng bảo tôi kén ăn, kén như kén người yêu vậy. Duy có lần nói – nếu mà lấy nhau, thì tôi sẽ phải gỡ bỏ cái kiểu “đài các” của mình đi. Chắc vì thế mà anh ta không cưới một cô “tiểu thư” như tôi – dù tôi chưa bao giờ là một tiểu thư – để chọn một cô vợ truyền thống – một tiểu thư thực sự.

Qua hai cái ngã tư, tôi vẫn chưa tìm ra tiệm nào bán phở. Cơn đói lúc này cũng tan dần, tôi nghĩ tới chuyện bỏ bữa sáng. Tính tôi mau nản, làm chuyện gì mà gặp khó là bỏ cuộc, nhiều lúc cũng cố lắm mà vẫn không khắc phục được.

13. Ngày 29 tháng 10 năm...

9 giờ 00.

Cô ấy đón chuyển xe buýt hướng Hương Sơn, Hà Tây sau khi đi loanh quanh hai khu phố gần khách sạn, hình như đang tìm một nơi nào đó. Tôi giữ một khoảng cách an toàn, đủ để không mất dấu nàng và không để nàng phát hiện ra tôi.

Hôm nay là Chủ Nhật nên xe rất đông. Không còn chỗ ngồi, thậm chí sút chút bác tài đã không cho tôi lên vì hết chỗ. Cô ấy đứng cách tôi hai người, tôi không muốn ở gần thế này vì rất dễ nhận ra, nhưng trong tình trạng xe đông khách thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi cố nép người sau một anh to con.

Thật là sai lầm khi lên chiếc xe như trại tị nạn này. Trước mặt tôi là một thanh niên đang ngồi nghe MP3, anh ta có thể thiếu galant không mời tôi ngồi nhưng cũng nên nhường chỗ cho bà cụ đứng cạnh tôi chứ. Tôi nghĩ mình phải bảo anh ta nhưng bà cụ lại xuống xe ngay khi tôi vừa định nói.

Vì bà cụ rời khỏi, tôi trở thành đứng cạnh một gã bự con, tóc dài cột đuôi. Trông không mấy hiền lành gì và tôi thấy hơi sợ, dù gã ta chẳng làm gì tôi cả. Bao giờ mới tới nơi đây, huhu.

[teteting teteting ting ting ting]

Hình như điện thoại ai đó đang reo rất gần.

Nhạc chuông điện thoại của anh Khoa, nó đang rung trong túi tôi. Tôi hoảng hồn xoay mặt qua hướng khác, áp điện thoại lên tai và dùng cả tay trái che mặt khi cô ấy lộ đầu ra khỏi anh to con nhìn.

“Alo?”

“Cậu đi đâu thế hở? Không tập à??”

“Không! Hôm nay đã bảo nghỉ cơ mà. Gọi nữa là tớ giết đấy.”

Tôi tắt máy và không dám quay đầu lại. Tôi đã cố nói bằng giọng thì thào nhất có thể. Không biết cô ấy có nhìn thấy tôi không?

Gã bự con cúi người làm tôi xém bị cái lưng của gã đập vào mặt. Hình như gã sắp xuống trạm, ơn chúa! Anh chàng nghe MP3 ban này cũng đứng dậy, haha, trạm này là trạm gì mà những người-xấu đều xuống hết? Tôi chỉ chờ có vậy nhanh chóng chen vào chỗ cậu MP3 vừa bỏ lại. Chắc những người đang đứng như tôi sẽ tức lắm đây vì họ không nhanh bằng tôi.

Nhưng vì sợ sẽ bị họ ném cho cái nhìn không thiện cảm gì, tôi cúi gằm mặt ngay khi vừa ngồi xuống. Có hơi...ích kỷ không nhỉ?

Anh to con xuống xe làm tôi lo sốt vó, vì giờ chỉ còn tôi và cô ấy đứng cạnh nhau.

Mà sao tôi phải sợ nếu cô ấy bắt gặp? Ngẫu nhiên thôi không được sao? Ai làm chứng là...tôi đi theo cô ấy? Có khi cô ấy sẽ nghĩ là có duyên cũng không chừng. Nào, hình như có quảng cáo sing-gum gì đấy, hai người quen nhau trong tình huống thế này mà! Thật romantic!

Thu hết bản lĩnh đàn ông tôi quay mặt sang và chuẩn bị một vẻ mặt ngạc-nhiên-khi-gặp-lại để nhìn cô ấy.

Cô ấy biến mất. 14. Ngày 29 tháng 10 năm...

11h15

Tôi dáo dác tìm kiếm chiếc mũ rộng vành của cô ấy và phát hiện nó đã yên vị ở hàng ghế ngồi. Thì ra cô ấy đã có chỗ. Thế là câu chuyện sing-gum đã không thể diễn ra ở đây.

Còn khoảng năm phút nữa là đến bến, ở vị trí của cô ấy, tôi chắc cô ấy sẽ xuống cửa sau. Tôi chỉ việc hướng ra cửa trước là ổn. Nếu đã không thể tạo nên câu chuyện lãng mạn trên xe buýt thì cũng không nên để cô ấy nhìn thấy tôi quá sớm.

Cuối cùng thì xe cũng dừng, tôi cảm giác hình như chân mình đã tê cứng vì đứng quá lâu, chỉ mới ngồi được chừng mười phút không đủ giúp nó trở lại bình thường.

Thoát khỏi chiếc xe đầy hơi người, tôi cố hít thở không khí thiên nhiên mát mẻ ở ngoài, dù là giờ gần trưa nhưng nắng lại hơi yếu, không như trong Sài Gòn. Nếu hỏi điều gì tôi thích nhất ở Hà Nội, có lẽ đó là khí hậu.

Họ nói đây là Bến Đức, và tôi có thể chọn đi thuyền sang chùa hoặc đi bộ qua rừng mơ. Đi bộ à? Chân tôi sẽ rời bỏ tôi nếu tôi ép nó làm việc tiếp tục. Tôi mua vé lên thuyền, dù hai chữ “rừng mơ” cũng khá hấp dẫn với tôi.

Tôi quyết định mua một chiếc mũ lưỡi trai dài để đội khi biết cô ấy sẽ ngồi thuyền. Đến đây thì khách vắng hơn trên xe buýt và chiếc thuyền không lớn nên tôi phải đội mũ xụp để tránh bị nhận diện. Cứ như làm điệp viên vậy.

Đoạn sông Yến Vĩ dẫn vào chùa Hương dài khoảng 3km và sẽ mất gần nửa giờ để đi thuyền. Nắng dịu đi và gió sông lại thổi nhẹ nhàng khiến ai cũng thấy dễ chịu. Tôi ngồi ở góc cuối thuyền và ngắm nàng. Vẫn là một nét đẹp cổ tích làm tôi ngẩn ngơ. Tôi thích nhất những sợi tóc bông bênh và đôi mắt sâu của cô ấy...Nó như khiến ta cứ đi lạc mãi mà không tìm được lối ra...

Rút cái điện thoại mượn của anh Khoa, tôi trộm hình ảnh nàng vào đây.

Tôi bắt đầu thấy thích chuyến đi hơn khi ngồi trên chiếc thuyền dài hơn 3m, để tha hồ mà ngắm cảnh sông nước. Tôi đặc biệt dễ bị những dòng sông lồi cuốn, theo nhỏ Hân thì đó là đa sầu đa cảm.

Quả thật cảnh miền Bắc đẹp quyến rũ – kiểu cách hơn miền Nam nhiều. Hoang sơ, bí ẩn trong khi cũng là sông nhưng Đồng bằng Nam Bộ lại quá đơn thuần, gần gũi. Tôi mở máy ảnh, và chụp vài cảnh để khoe với chị Hai và má. Họ cũng chưa từng ra Bắc bao giờ.

Gần 12 giờ, thuyền cập bến.

Không phải ngày rằm và cũng không đúng dịp lễ tết nên khách viếng thăm chùa Hương không quá đông. Điều này là một thuận lợi vì tôi sẽ dễ theo chân cô ấy mà không phải chen chúc trong số người tham quan – cái cảnh mà mỗi năm tôi vẫn phải chịu đựng khi cùng mẹ lên chùa.

Nàng có vẻ khá mệt nhọc với những bậc thang. Nếu mà tôi được cho phép, tôi sẵn sàng công nàng lên cho dù có là bao nhiêu bậc đi nữa. Nghĩ đến đây sao thấy tội lỗi với mẹ quá vì hình như chưa lần nào tôi công mẹ cả, dù mẹ sẽ cho phép – mà còn hơn thế nữa.

Cô ấy cầm máy ảnh và nhìn quanh, hình như đã đến lúc tôi thôi làm điệp viên và bước ra ánh sáng rồi.

15. Ngày 29 tháng 10 năm...

12 giờ 05

Họ đi theo đôi hoặc theo nhóm nên thật khó để nhờ ai đó chụp giúp tôi tấm hình. Đằng kia có một bác bán nhang đèn, nhưng liệu bác ấy có biết cầm máy chụp không? Sao mà phải khổ sở khi đi du lịch một mình quá!

“Để tớ giúp lần nữa nhé?” – Giọng nam Bắc hơi quen quen đến cùng với một bàn tay chìa ra, tôi ngược lên vén vành nón để nhìn. Nếu tôi không nhớ sai thì đó là người con trai hôm qua đã chụp ảnh dùm tôi trước Nhà Hát Lớn. Chỉ khác là hôm nay anh ta đội nón. Mà với cái câu “giúp lần nữa” đó thì hẳn là anh ta rồi.

Nhưng, sao anh ta cũng ở đây?

Tôi bắt đầu hơi căng thẳng khi cô ấy cứ nhìn tôi nheo mắt mà không nói, không phản ứng gì. Để khỏi bị dồn vào thế bí, tôi chủ động đoạt cái máy và nở nụ cười thân thiện, ít ra là để cô ấy không nghĩ tôi là cướp cạ giữa ban ngày.

May phước là cô ấy cũng không la toáng lên hay cau có giật cái camera lại. Cô ấy chỉ nghiêng đầu e dè hỏi tôi – “Anh cũng đi...du lịch à?”

Tôi hỏi thế vì tôi bắt đầu nghĩ những người đi du lịch thường có chung một lộ trình. Như lần ra Nha Trang, đoàn tôi và một đoàn xe khác cứ *****ng nhau suốt, khi tham quan, khi ăn uống, cả khi...kẹt xe nữa. Nhưng rồi tôi biết mình hơi ngố khi nghĩ một kẻ đi du lịch lại không xách theo máy ảnh, cầm nang, hay đại loại là thứ gì đó giống như tôi.

“Không.” – Anh ta cười toe – “Cứ để tớ bấm cho cảnh này rồi tớ sẽ nói cho biết.”

Anh ta khơi dậy trong tôi một cảm giác tò mò, cái bệnh thường niên của con gái. Vì cũng đang cần có một pô ảnh nên tôi cũng đồng ý để anh ta giúp.

“Thật ra thì...” – Anh ta trả cái máy cho tôi ngập ngừng – “Tớ làm Hướng dẫn du lịch dạo”

“Hướng dẫn dạo?” – Tôi phải hỏi lại vì lần đầu tiên tôi nghe đến cụm từ đó. Nó quá mới mẻ với tôi.

Một “nghề nghiệp” vừa được tôi ban hành cách đây 5 phút.

“Như kiểu nghiệp dư ấy mà. Khi khách du lịch không theo tour, thì họ sẽ cần một người hướng dẫn – chụp ảnh giúp họ, chỉ họ nơi nào ăn ngon, bán giá rẻ..v.v...” – Tôi nghĩ mặc dù việc này là do tôi chế ra nhưng nghe cũng không quá vô lý.

“Có nghề như thế ở đây sao?” – Cô ấy có vẻ hơi tin – “Cũng hay chứ.”

“Rất hay.” – Tôi nói chắc chắn – “Thuê tớ nhé?”

Thuê một Hướng dẫn dạo ư? Vụ này nghe cũng ngộ, nhưng nếu nghĩ lại thì khá hữu dụng. Một là tôi không cần phải mò tìm trên bản đồ, ngơ ngơ ngáo ngáo, tìm chỗ ăn Phở khó khăn như ban sáng, hai là có sẵn một người chụp hình cho tôi. Tôi đoán hôm qua chắc anh ta cũng muốn kiếm khách nên đã tiếp cận làm quen tuy nhiên tôi lại quá nhạy cảm, sau câu nói về “đôi cánh thiên thần” của anh ta. Những người làm nghề này thường phải xuất hiện ở những điểm tham quan, có thể đó là lý do chúng tôi gặp lại ở đây. Nếu đã có duyên thế, thì cũng nên tạo điều kiện cho người ta kiếm sống...

Sau khi cân nhắc kỹ, để chắc rằng mình không bị lừa...gạt hết tiền hoặc...bắt cóc, tôi mới hỏi – “Thế bao nhiêu một ngày?”

4. Chương 04

16. Ngày 29 tháng 10 năm...

12h30

Bao nhiêu à? Miễn phí, hoặc là tôi sẽ trả tiền để được đi cùng cô ấy. Nhưng dĩ nhiên là tôi không thể nói như vậy.

“Bao nhiêu tùy khách.” – Tôi đáp.

“Thường thì anh nhận được bao nhiêu?”

“50 nghìn” – Thật ra đó là số tiền anh Khoa chia ôi chúng tôi sau một buổi chơi nhạc. Nếu cô ấy bảo đắt, thì tôi sẽ hạ giá vậy.

Một ngày 50 ngàn, thì có mắc không nhỉ? Chắc là không, vì nếu đi tour thì có lẽ tôi cũng phải trả ngần ấy tiền cho Hướng dẫn viên – tính vào vé tour. Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi cũng chấp nhận cái giá đó-khác với thường lệ phụ nữ vẫn thích trả giá cho bất cứ thứ gì mà họ phải bỏ tiền ra.

“Đến mấy giờ?” – Tôi chợt nhớ ra vấn đề thời gian, trong khi tay rút cái ví trong túi xách. Anh ta ngăn không để tôi mở bóp lấy tiền – “Sau khi ăn tối xong. Khi đó hãy trả tiền cho tớ, mà ấy không sợ tớ lấy tiền rồi bỏ trốn à?”

“ không , 50 ngàn không đáng để anh phải làm vậy.” – Tôi trả lời bình thản, nhưng cũng cất cái vó vào. Nghe cái cách anh ta gọi tôi sao mà...kỳ cục quá, tôi sẵn giọng bảo – “Hãy gọi tôi là Thực. Du Thực là tên của tôi.”

Việc cô ấy giới thiệu tên nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi đã nghĩ sẽ khó khăn để xin tên của cô ấy. Du Thực là một cái tên hiền lành, nó có vẻ hợp với cô ấy. Đó cũng sẽ là cái tên...nằm trên thiệp cưới của tôi, haha..

“Anh cười gì vậy?” – Khi cô ấy hỏi, tôi mới nhận ra mình đang lộ bộ mặt ...mơ tưởng ra ngoài. Tôi nhanh chóng đánh lạc hướng – “À, chào Thực. Tổ là Bằng.”

Chúng tôi đi vòng vòng quanh chùa Hương cũng mất gần một tiếng, và bụng tôi thì đói cồn cào. Khi đói thì mặt tôi trông khó coi hơn bình thường.. Đã vậy sáng nay tôi còn không ăn sáng.

“Hình như có bụng ai đang kêu?” – Người “hướng dẫn dạo” tên Bằng hỏi nhỏ bên tai tôi, khiến tôi đỏ mặt vì ngượng. không lẽ bụng tôi đói đến mức kêu thành tiếng sao?

“Ồ..tôi đói.. anh biết ở đây có chỗ nào ăn không ?” – Tôi thừa nhận, chỉ muốn có cái gì đó để ăn ngay.

“Vậy ta xuống dưới kia nhé.” – Anh ta bảo và tôi chỉ biết đi theo.

Vì nhiều lần theo mẹ lên đây nên tôi biết rõ quán cơm nào ngon, giá vừa phải để đưa “khách” của tôi đến. Cô ấy gọi một đĩa cơm sườn còn tôi thì dùng cơm cá kho.

“Có ngon không ?” – Tôi dò xét ý của Thực. Cô ấy chỉ gật đầu, và cứ ăn mà không nói gì. Tôi ăn khá chậm hơn mọi ngày vì tôi thực sự không hề thấy đói và không muốn ăn. Nhìn cô ấy ăn đã làm tôi no nê.

“Món của anh không ngon à?” – Thực ngược lên, ngậm một họng cơm và hỏi tôi. Cô ấy trông thật đáng yêu lúc này.

Anh ta cười và lắc đầu, tôi không hiểu sao anh ta cười. Hay vì tôi đã ăn như một người sắp chết đói? Cũng có thể là vậy. Mặc kệ, vì tôi cũng sắp chết đói thật rồi.

Món cơm sườn không phải là món yêu thích của tôi, nhưng vì lo ngại gọi một món nào đó có khi lại không ăn được, tôi chọn giải pháp an toàn là chỉ ăn món nào phổ biến. Khi thấy món cơm cá kho của anh ta dọn ra, tôi mới thấy...thèm, vì nhìn nó rất hấp dẫn. Ít, mà khoan...

“Có phải tôi trả tiền cho các bữa ăn của cả hai?”

Cái cách Bằng nhìn tôi làm tôi khộp. Mặc dù tôi vừa không nhận được cười khi thấy anh ta đội cái nón rộng kiểu con gái của tôi. Tôi cười vì cảm thấy buồn cười, vậy thôi. Thế mà anh ta nhìn tôi như mò tìm cái điều gì đó sâu lắm, bí ẩn lắm vậy – hoặc là, theo cảm giác của tôi, là đang chiêm ngưỡng một cách thích thú – và nó làm tôi hơi bối rối.

“Nếu anh đội thì cũng chẳng khác mấy. Nó vẫn sẽ bị thổi bay.” – Tôi nhận xét, cố tỏ ra thông minh. Anh ta gỡ cái nón xuống trả cho tôi và mỉm cười – “Tổ chỉ đùa. Tổ không đội mũ sẽ đẹp trai hơn.”

Tôi đã muốn cười nhưng vì sợ lại bị chiếu tướng bởi ánh mắt ban nãy, tôi phải cố che giấu thái độ vui vẻ của mình. Từ đâu đó trong đáy lòng, tôi sợ... bị chinh phục bởi một kiểu người con trai như thế.

Tôi ước chi mình có thể nhìn thấy nụ cười đó lần nữa, nhưng cô ấy đã không cười, đúng hơn là nén cười rồi chống cằm nhìn ra sông. Tôi dặn lòng sẽ cố phá vỡ lớp băng phủ trên gương mặt thuần khiết ấy, để nụ cười của nàng vỡ òa, lộ ra, và nó sẽ chỉ dành ột mình tôi.

Hình như tôi đang tự tin thái quá. Nếu mà...cô ấy có bạn trai rồi thì sao? Mặc kệ, tôi sẽ cướp! Kakaka...

Thuyền về bến Đục lúc gần ba giờ. Tôi nhanh chóng nhảy lên trước và giơ tay để kéo Du Thực lên. Nếu bình thường thì người con gái sẽ chìa tay cho tôi nắm nhưng cô ấy thì không . Cô ấy đưa tay...kéo váy và định nắm thành cầu gỗ để bước lên. Và nếu bình thường thì người con trai sẽ nắn mà bỏ cuộc, nhưng tôi thì không. Tôi mạnh dạn nắm lấy tay cô ấy và kéo nàng lên.

Việc ấy diễn ra quá bất ngờ và tôi bị lôi lên bằng sức mạnh khỏe khoắn của anh ta. Khi đã ổn định trên bờ, tôi bắt đầu cho thấy là tôi đã hơi bực mình.

“Anh không nên kéo tôi như vậy.”

“Thực sẽ ngã nếu cứ bướng bỉnh lên mà không cần ai giúp.” – Bằng thản nhiên nói và bước đi trước, rồi thêm – “Vài khách của tớ đã bị trượt rồi nên tớ rút kinh nghiệm.”

“Nhưng...ơ...nhưng...” – Tôi lắp bắp không nói được gì. Bởi lẽ anh ta đúng. Lúc đi tôi cũng phải nhờ bác nọ kéo lên giùm mà. Chỉ không hiểu tại sao tôi lại ngại để anh ta ... cầm tay tôi. Khi ta cảm thấy có nguy cơ bị lôi cuốn, ta thường xù lông để tự vệ. Đó có thể là tôi vào lúc này.

Thời gian còn lại trong ngày, Bằng đưa tôi đi thêm hai nơi ở Hà Nội – một nơi trong danh sách của chị Tuyết, một nơi khác. Quả thật có một người hướng dẫn tốt hơn nhiều, thời gian tìm địa điểm được rút ngắn và tôi cũng chụp được nhiều hình hơn.

Chúng tôi chỉ đi mà rất ít nói chuyện, cả tôi lẫn cô ấy đều chưa muốn để lộ quá nhiều. Như hai kẻ địch đang thăm dò lẫn nhau bằng phương pháp tiếp cận vậy. Ngoại trừ cái tên, chúng tôi chẳng biết gì về nhau.

Lúc hoàng hôn bắt đầu buông, ở địa điểm tham quan cuối cùng – Quốc tử Giám, tôi chợt muốn một điều... Và vì thế, đợi khi cô ấy đang ngắm nghía những bức tranh, tôi gọi một anh bảo vệ.

“Anh chụp giúp chúng em một tấm nhé, bấm khi cô ấy vừa quay lại để ảnh tự nhiên!” – không ai có thể từ chối điều bình thường đó. Tôi đưa cái máy ảnh cho anh, rồi rón rén bước lại sát bên cô ấy.

Ngày 29 tháng 10 năm...

Bằng khẽ khều vai tôi, rồi chỉ sang hướng kia. Tôi vừa quay đầu ra theo hướng anh ta chỉ thì anh bảo vệ đang cầm máy ảnh, bấm cái rẹt. Tôi nhìn sang Bằng, anh ta chỉ bước lại chỗ anh kia nói gì đó, rồi gật đầu chào – chắc là cảm ơn.

Tôi không khỏi thắc mắc về việc vừa diễn ra – “Anh ấy chụp gì vậy?” – Tôi hỏi.

“Chụp chúng ta. Kỷ niệm.” – Bằng trả cái máy cho tôi – “Tấm ảnh cuối của ngày hôm nay. Muộn rồi, ta ăn tối nhé.”

Tôi nhận lại chiếc máy ảnh, cho nó vào túi xách và bước theo chân “người hướng dẫn” đang đi trước. Tôi không thấy đói, có lẽ do buổi trưa ăn hơi trễ, vì vậy tôi nói nhỏ sau lưng Bằng – “Chắc về thôi, tôi không đói.”

Có phải cô ấy sợ phải trả tiền bữa ăn tối cho tôi nên từ chối? Chắc là không, vì nếu không muốn trả thì cô ấy có thể từ chối lúc bữa trưa. Và theo cảm nhận của tôi về Thực, cô ấy không phải tiếc tiền. Mà có vẻ mệt.

Tôi gật đầu – “Ok, có cần tớ đưa về khách sạn?” . Thực lắc đầu khẽ - “Thôi khỏi.”

“Thế mai tớ đón Thực ở đâu?” – Tôi hỏi khi chúng tôi đứng đợi xe buýt.

“Đón? Để làm gì?” – Cô ấy trở mắt nhìn tôi.

“Thực không định đi tham quan nữa à?” – Đến phiên tôi thắc mắc, không lẽ cô ấy sắp rời khỏi đây?

“Mai tôi đi thăm người quen.” – Tôi trả lời. Về mặt Bằng có hơi chùn xuống, rồi anh ta nhún vai, nheo mắt – “Vậy còn ngày kia?”

“ không biết nữa... Nếu tôi vẫn muốn tham quan những nơi còn lại...” – Tôi chưa nói dứt câu, thì anh ta đã chen ngang – “Thì ta gặp nhau ở đây, OK?”

“Ok..”

Tôi chỉ đồng ý cho xong chuyện, chứ bụng đã nghĩ ngày kia sẽ đi Hạ Long cho biết rồi trở về Sài Gòn luôn. Tôi còn 4 ngày phép và tôi chỉ định dùng thêm hai ngày nữa ở Bắc, còn hai ngày để nghỉ ngơi khi trở về.

Chỉ cần cô ấy gật đầu. Thế là đủ. Ít ra tôi có một hy vọng.

Tôi không theo Thực lên xe, mà đứng dưới vẫy chào cô ấy. Thực ngoáy đầu nhìn tôi rồi cũng vẫy tay tạm biệt. Hôm nay là một ngày tuyệt vời, một ngày tôi không bao giờ quên. Sung sướng với những gì đã trải qua, tôi đi bộ về nhà trọ cách đó gần hai cây số mà không hề thấy mệt.

Có thể tình yêu giúp ta không thấy mệt nhưng không thể cứu ta khỏi trận xử tử. Lần thứ hai tôi bị cả nhóm tra khảo như tù binh. Tuy nhiên, lần này tôi đã phải hé răng để không bị... tống ra ngủ ngoài đường.

“Đó là một công chúa!” – Giọng tôi đầy hãnh diện. Lão Phúc tỏ ra không tin, trề môi – “Mày tìm đâu ra một công chúa hử?”

“Bí mật là ở chỗ đó”. – Tôi cười, chìa cái phone của anh Khoa ra và cả đám xúm lại để xem. Họ xì xào một hồi, rồi anh Khoa gật gù tặc lưỡi – “Đúng là rất xinh – nhưng có vẻ hơi tiểu thư, chẳng hợp với em đâu.”

Tôi là một cô gái hậu đậu không thể hậu đậu hơn. Tôi quên... trả tiền công cho anh ta và cả chiếc nón nữa. Thật không thể tin nổi. Nhưng có điều, sao anh ta không đòi tôi? Đó chẳng phải là việc quan trọng nhất hay sao?

Tệ thật. Có lẽ tôi phải trở lại để gặp anh ta vào ngày kia thôi. 50 ngàn không lớn nhưng tôi không thể xù đẹp như vậy. Hơi quá đáng. Anh ta sẽ nghĩ gì về tôi? Trời ạh. 20. Ngày 30 tháng 10 năm..

Tôi đón một chiếc taxi để đến Huyện Gia Lâm, uể oải ngồi ngủ gà gật trên xe. Đêm qua tôi trần trọc mãi tới hơn 3h sáng, cứ lần qua lần lại trên giường. Có nhiều lý do... Hôm nay tôi đến thăm mẹ Duy, bởi tôi từng hứa sẽ đến, khi chúng tôi yêu nhau. Tôi chỉ muốn giữ đúng lời hứa, dù tôi phải đi một mình, và anh ta cũng không hề biết.

Nhưng không hẳn đó là lý do làm tôi mất ngủ. Người thực sự quanh quẩn trong trí óc tôi là...1 người khác. Ánh mắt của người đó- thực sự ám ảnh tôi hơn là cái việc tôi quên trả tiền thuê anh ta.

Tôi xem việc làm nhân viên giao gas như một nghề tay trái (dù nó là việc chính của cả tuần) bởi với tôi, thì chơi trống mới là con đường thực sự. Bản thân tôi chưa bao giờ thấy bất mãn về cuộc sống của mình, cho đến khi hôm qua, anh Khoa bảo tôi không hợp với cô ấy.

Thế nào là không hợp? Vì cô ấy như một công chúa, còn tôi lại là một thằng lông bông ư? Liệu điều đó có đủ lớn để ngăn tôi? Nhưng tôi cũng không thể thay đổi được. Tôi đã bỏ học Đại Học ngành Thương Mại ngay giữa năm thứ hai, không thể - và cũng không muốn trở lại.

Căn nhà nằm yên ắng trong một con hẻm nhỏ, và không khó để tìm ra. Duy nói, đó là căn nhà duy nhất có giàn hoa thiên lý.

“Dạ..chào bác” - Tôi cúi người khi mẹ Duy bước ra, nét chân chim khá rõ sau đuôi mắt. Bà ấy nhìn tôi một lát, rồi như nhận ra – nở một nụ cười thân thiện và hiền lành. – “Thực đấy phải không?”

Một ấm trà – nguyên tắc của gia đình xứ Bắc – đặt giữa bàn nước. Bà khẽ nhắc ấm, tôi đưa tay ngăn – “Bác để cháu.”

“Cháu đã lập gia đình chưa?” - Giọng mẹ Duy hơi ái ngại, dường như có chút gì đó xấu hổ khi hỏi tôi điều đó. Tôi cười – “Vẫn chưa ai chịu lấy.”

Đó chỉ là một câu nói đùa, nên tôi không nghĩ nó làm bà ấy thấy khó xử - “Bác thay Duy xin lỗi cháu.”

Tôi mở điện thoại của anh Khoa để ngắm ảnh Thực. Ai bảo nàng tiểu thư? Nàng chỉ là một cô gái đẹp trong lành – với tôi chỉ thế thôi. Tôi vẫn thường thấy những cô gái tiểu thư đài các Hà Thành, họ không giống nàng, không giống một chút nào.

“Điện thoại kia, Bằng!” – Tiếng ông chủ oang oang ngoài ngõ, tôi mới giật mình nhận ra điện thoại của hàng đang reo.

“Gas Thành Long nghe.”

“Bằng à? Tớ đây!” – Giọng An lạnh lạnh qua máy – “Chiều cậu giao năm bình 12kg đến nhé.”

“Ok. Chiều tớ giao, nếu không kịp thì mai.” – Tôi ậm ừ, thiếu chút nhiệt tình như mọi lần nói chuyện với An. Điều đó khiến An thắc mắc – “Giọng cậu sao vậy?”

Về khách sáo ngằn ngại của mẹ Duy làm tôi cũng thiếu thoải mái. Xin lỗi? Vì con trai bác đã bỏ cháu à? Nghe tức cười quá.

“Có gì đâu bác.” – Tôi cố giả lả sang chuyện khác – “Chị Duyên không có nhà ạ?”

Bà ấy bảo chị Duyên đi làm, chồng chị cũng vậy. Nhà chỉ còn lại bà, với đứa cháu trai. Nói đoạn, thằng bé khóc ồm tỏi phía trong và bà phải vào dỗ, tôi thành ra ở một mình trong phòng khách. Trên tường treo một bức ảnh gia đình, khi ấy Duy còn khá trẻ, tôi đoán độ 5-6 năm trước.

“Hình chụp năm thằng Duy vừa đỗ đại học” – Mẹ Duy bưng một đĩa bánh ra – “Còn kia là album gia đình, có cả ảnh của cháu nữa.”

Quyển album nằm ngay gần ở đầu tủ. Tôi cầm lên và mở ra, bởi việc nó có cả hình tôi là một điều không thể cưỡng lại. Những bức ảnh từ xưa bé cho đến cả ảnh cưới của Duy. Hình tôi nằm ở trang gần cuối – khi chúng tôi đi cắm trại Đoàn, chúng tôi đã chụp cùng nhau ở trước lều. Cả hai đều cười rất tươi.

Nước mắt tôi chọt ứa ra.

21. Ngày 30 tháng 10 năm..

Tôi rút tấm ảnh ra khỏi album, mặt sau là nét chữ của Duy – “Đây là Thục, bạn gái con mẹ ạ. Chúng con rất xứng đôi phải không?”

Tôi nửa cười, nửa lại muốn khóc òa. Tôi xin mẹ Duy tấm ảnh ấy, dẫu thực lòng tôi chẳng hiểu tại sao tôi lại xin, trong khi tất cả ảnh, quà, thiệp... liên quan đến Duy tôi đều đốt sạch. Có khi tôi hối hận, hoặc là chỉ vì tấm ảnh này tôi chưa từng thấy trước đây. Tôi vẫn còn nghĩ đến Duy nhiều quá, nhiều hơn tôi tưởng.

Lịch giao hàng hôm nay quá nhiều nên chỉ đi có một vòng thì trời đã tối sập. Chỗ nhà hàng An làm nằm cuối lịch nên anh tài xế bảo tôi để qua ngày mai giao sớm. Tôi đồng ý, dù sao tôi cũng thấy chán chẳng muốn làm gì. Tôi...nhớ cô ấy.

Vừa về tới nhà, tôi lôi bộ trống ra và đập tưng bừng. Mỗi khi stress, bức rứt, khó chịu là tôi lại chơi.

“Thôi, thôi, anh muốn cả nhà trọ giết chúng ta sao?” – Thức bịt lỗ tai và nhào tới cản tay tôi lại.

“Nhưng tao muốn chơi...” – Mặt tôi thảm thiết. Anh Khoa mang ra ba tô mì gói, hạ giọng – “Thì chiều mai chơi.”

“Mai à?” – Cả tôi lẫn Thức đều đồng thanh. Mai là thứ ba, đâu phải cuối tuần?

“Dù sao cuối tuần qua không chơi được vì thiếu Bằng. Mai ta bù” – Lý do anh Khoa đưa ra khiến tôi hơi thấy tội lỗi. Vì vậy, tôi nhả răng cười và ôm cổ anh Khoa – “Thanks đại ca.”

Sau khi từ nhà Duy trở về, tôi thấy không còn hứng thú đi đâu nữa, kể cả Hạ Long.

Về, về thôi, không nên ở lại đây, nơi này gợi ỉn quá nhiều bất ổn... Mở vali ra, tôi thu xếp đồ đạc và gọi điện book chuyến bay về sáng hôm thứ tư. Đáng ra tôi muốn về ngay ngày mai, nhưng vì không thể không có quà ọi người – gia đình, bạn bè, và đồng nghiệp nữa. Dẫu chưa biết phải mua gì, nhưng tôi vẫn mở quyển cẩm nang để note vào những cửa hàng bán đặc sản Hà Nội.

Tôi ngủ thiếp đi trong khi trên tay vẫn cầm quyển cẩm nang và tấm ảnh của Duy...

Ăn xong tô mì, Thức ngủ luôn. Đôi khi tôi muốn mình có thể vô tư, dễ ăn, dễ ngủ như nó. Lão Phúc chắc về trễ, Vũ thì làm nhà hàng nên cũng phải sau 12h. Anh Khoa rút điều thuốc chìa cho tôi. – “Em không hút.” – Tôi từ chối.

“Uh, vậy là tốt.” – Anh Khoa đưa điều thuốc lên miệng, châm lửa. – “Yêu thật rồi à?”

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi có vẻ nghiêm túc của anh Khoa. Thoáng chút xấu hổ, tôi gật đầu. Nhắc tới cô ấy, tôi lại thấy sung sướng lạ.

“Nếu chưa yêu thì dừng lại, kéo khổ.” – Giọng anh Khoa trầm ngâm – “Còn nếu đã bị ái tình đánh trúng, thì cố không bỏ cuộc.”

“ không bỏ cuộc.” – Tôi đáp mà chưa kịp nghĩ nhiều hơn.

22. Ngày 31 tháng 10 năm..

Tôi rời khách sạn lúc gần 9h, gọi một chiếc taxi đậu trước cửa theo giới thiệu của chị tiếp tân - là người khá rành rẽ các cửa hàng ở Hà Nội.

“Chị đi đâu?”

“À... số 3, cửa hàng Hoàng Thư, Đinh Liệt...” – Tôi mở quyển cẩm nang lúc sáng đã nhét vào túi, lẩm nhẩm đọc.

“Mua quà biếu cho bạn bè?” – Anh tài xế quay lại nhìn tôi hỏi. Tôi gật đầu. Xong anh ta bảo sẽ đưa tôi đến nơi tốt hơn, rẻ hơn trong sách hướng dẫn. Tôi cũng đồng ý vì bản thân cũng có biết gì đâu.

Tôi đến trạm xe buýt, chỗ đã hẹn Thực, từ trước 7h30 và ngồi như một gã lang thang vô gia cư từ lúc đó. Nhưng vì đã có “kinh nghiệm” chờ đợi nằng nên tôi cũng bớt căng thẳng sốt ruột hơn, và cứ thông thả gặm bánh mì.

Vài người khách chờ xe buýt đến, tán chuyện với tôi vài câu, rồi đi.

Một giờ, một giờ ba mươi phút, hai giờ...ba giờ... Tôi đếm được mười bảy chuyến xe buýt đã chạy qua.

Cô ấy, Du Thực – vẫn không đến. Nàng không đến. Nhưng sao tôi vẫn không thể bỏ về?

Tôi và chiếc taxi chạy vòng vòng các cửa hàng bán đặc sản, quà lưu niệm hết cả buổi sáng, tôi vác hai cái bịch to đầy các thứ. Về tới khách sạn cũng hơn 11h. Ăn trưa ở khách sạn xong, tôi leo lên phòng, cố nhét mấy món đã mua vào ba lô còn lại, rồi lăn ra ngủ, mãi đến khi nhận được tin nhắn của chị Tuyết.

“Em có mua gì thì mua giúp chị hai hộp mơ chua làm đồ uống.”

Mơ chua à? Hình như ban sáng tôi chỉ mua ...sầu?! Thiệt mệt, sao chị không nhắn sớm hơn?? Tôi ngó đồng hồ - 3h15 chiều. Chắc phải trở lại cửa hàng hồi sáng...

Những người ở gần trạm xe nhìn tôi đầy tò mò. Họ hẳn là chẳng hiểu tôi đang làm trò gì ở đây. Tôi cũng không hiểu mình đang làm gì ở đây nữa. Đã hơn 5 lần tôi đứng dậy, leo lên chiếc xe tới trạm đón, rồi lại trở xuống, tiếp tục ngồi. Có bác tài xe buýt nọ tôi gặp lại hai lần trong ngày, nhìn tôi như nhìn một tên điên.

Khi yêu người ta đủ điên như thế. Tôi cũng chẳng khác.

Tôi tựa đầu vào thành cửa kính, ngắm phố phường Hà Nội lần cuối. Cũng tấp nập nhưng sao vẫn có cái gì vắng vắng hơn Sài Gòn. Có lần Duy nói với tôi – đó là những khoảng lặng của thủ đô, chỉ có thể cảm nhận mà không thể nhìn thấy. Duy, Duy, Duy. Tôi không thể ném anh ta ra khỏi đầu được hay sao? Lẽ ra tôi không nên đến Hà Nội, không nên...

Khi xe chạy ngang Quốc Tử Giám, tôi chợt... thấy Bằng. Anh ta ngồi đó, hai tay gác sau đầu, dựa vào bảng quảng cáo ở trạm xe buýt, chân duỗi thẳng. Tôi vừa nhớ ra mình có nói “Ok” cho cuộc hẹn hôm nay. My god!

Nhưng... tôi không nghĩ là anh ta sẽ chờ tôi! Nếu không gặp tôi, anh có thể tìm một người khác mà. Mùa thu Hà Nội cũng không thiếu khách du lịch.

“Khoan...anh ơi..” – Tôi lên tiếng, anh tài xế giảm tốc độ, nhìn lên gương chiếu hậu – “Sao ạ?”

“Anh cho xe dừng lại, tôi xuống đây một chút...” – Tôi đề nghị - “Anh đợi tôi nhé.”

5. Chương 05

23.Ngày 31 tháng 10 năm..

Tôi đã định ở đây đến tối, nếu cô ấy vẫn không đến. Có lẽ do sự chai lì của tôi, ông trời cũng chán mà không thêm thử thách thêm. Thực xuất hiện sau tám tiếng, 11 phút và...mấy chục giây gì đó.

Cô ấy cột tóc cao và mặc quần Jeans. Hơi lạ.

“Anh đợi tôi?” – Nàng trông như thiên thần mà sao hỏi một câu quá sức tàn nhẫn. – “Thực nghĩ xem?” – Tôi trả lời khi vẫn ngồi (vì không đứng nổi!)

“Tôi... không biết là anh đợi tôi.” – Tiếng Thực ấp úng – “Tôi không định đi tham quan hôm nay.”

“Thế à?” – Tôi bỗng đứng thần nhiên ngoài dự đoán – “Và bây giờ đổi ý?”

Đổi ý? Không, dĩ nhiên là không. Tôi chỉ đi mua mơ chua, và chỉ định ghé trả tiền cho anh ta. Tôi lắc đầu, đưa tay vào túi quần rút ra tờ 50.000...

“Tôi...quên trả anh tiền công.”

Ánh mắt Bằng có cái gì không thể diễn tả được, dù có giỏi văn đến đâu. Anh ta nhìn tôi theo cái kiểu vừa bất ngờ, vừa hụt hẫng, vừa đau đớn mà cũng như rất buồn cười. Anh ta đứng lên một cách chậm rãi, cười khẩy, rồi nói bằng giọng khá lạnh – “50.000? không đủ. Tớ đã chờ Thực từ sáng.”

Tim tôi đập mạnh khi anh ta nhìn xoáy vào mắt tôi chờ đợi một sự đền bù.

“Anh...muốn gì?”

Cô ấy thoáng sợ hãi, nên lùi lại. Tôi thực sự bị tổn thương, 50 nghìn? Cô ấy đến để trả tôi 50 nghìn? Cho cả gần một ngày tôi chờ cô ấy?

Anh tài xế taxi nào đó chạy đến gần gọi cô ấy – “Nhanh chị ơi, không công an phạt!”. Thực giật mình quay lại, vừa đúng lúc chiếc xe buýt đến trạm. Tôi không có thời gian suy nghĩ, vội nhảy lên xe, kéo luôn cô ấy lên. Thực giật mạnh tay khỏi tay tôi, nín cửa xe để đứng bên dưới.

Cô ấy không muốn lên.

Tôi không thể. Tôi lên xe theo anh ta làm gì? Và hơn nữa, tôi không thích để bị anh ta lôi kéo kiểu ấy. Hành khách trên xe nhìn chúng tôi, bác tài xế cũng nhìn tôi. Ôi, tệ quá... Sao lại nhìn tôi như vậy?

“Lên đi cô gái. Giận gì thì cũng đủ rồi. Anh bạn này đã chờ từ sáng sớm.” – Bác tài nói to ra cửa để tôi nghe thấy, và hất cầm bảo tôi lên. Tôi đứng tần ngần...

Đến lượt hành khách tỏ ra bức bối. Họ xì xào và kêu gọi – “Trời ơi, về chuyện quá, lên đi.” – “Xem cậu ấy kìa, cứ thích làm khổ người ta.”, “Chảnh chi mà chảnh thế...” Bằng đứng ngay cửa xe, không nói thêm gì, chỉ chìa tay một cách nhẹ nhàng, nhìn tôi.

Cuối cùng, cô ấy lên xe, dù vẫn không chịu nắm tay để tôi kéo lên. Thực bướng quá, càng bướng, tôi càng yêu cô ấy chết đi được.

Tôi cũng mới nhận ra bác tài xế đã gặp hai lần, và đây là lần thứ ba. Tôi mỉm cười gãi đầu khi bác ấy nháy mắt với tôi. Thực đi thẳng về cuối xe, có lẽ cô ấy ngại ánh mắt của những người hành khách cùng chuyến. Tôi theo sau Thực.

“Thực sự anh muốn...gì chứ!” – Cô ấy nhăn mặt nói nhỏ khi tôi vừa ngồi xuống.

“Bắt cóc Thực.” – Tôi cười khi để xoa cái vẻ cau có của cô ấy. Dù nó...cute, chứ không hề làm tôi thấy sợ!

Tôi bắt đầu thấy khó hiểu về hành động của Bằng. Anh ta làm như...ép buộc tôi phải thuê anh ta tiếp ngày hôm nay vậy. Nói một kiểu khó nghe, nó giống như là... cớm tù hay xin đầu ...!! Tuy nhiên tôi không hiểu cả cảm giác của mình, bức bối thì ít mà hứng thú thì lại nhiều hơn???

“Anh đã chờ tôi từ sáng sớm?”

“Chắc vậy.” – Cách anh ta trả lời không bao giờ là rõ ràng. Nhưng với thái độ đó, thêm cái dáng anh ta ngồi mà tôi thấy ban nãy, hình như đúng là anh ta đã đợi tôi rất lâu. Để bắt cóc tôi ư?

24.Ngày 31 tháng 10 năm..

Xe dừng ở một góc phố cũng hơi quen. – “Anh định đưa tôi đi đâu?” – Tôi hỏi khi vừa bước xuống.

“Một điểm nổi tiếng.” – Anh ta cười và đi lên trước. Tôi sớm nhận ra đó là góc phố Tràng Tiễn. Nhà Hát Lớn. Tôi vội gọi anh ta – “Chỗ này, Nhà Hát này, không phải tôi đã đi rồi sao??...eh..eh...!!”

“Suyt!” – Bằng đột nhiên quay lại làm dấu im lặng – “không phải nhà hát, một ban nhạc rất đặc biệt ở Hà Nội. Xứng đáng cả một ngày công!”

Ban nhạc? Tôi đâu có hứng nghe nhạc bây giờ??

Tầm giờ này, có lẽ họ đã xong hết rồi, chỉ chờ phần tôi. Nắng nhạt hơn, gió chiều bắt đầu thổi nhẹ. Lúc ở trên xe tôi mới nhớ ra hôm nay anh Khoa bảo chơi bù, dĩ nhiên không thể thiếu tôi lần nữa. Sẵn tiện, tôi cũng muốn đưa Thực tới. Tôi muốn cô ấy là khán giả của tôi, nghe tôi chơi trống.

Lão Phúc là người nhận ra sự có mặt của tôi và Thực đầu tiên. “Hey, we e!” – Lão cười khà khà. Khi, lão làm cô ấy sợ mất thôi.

Bằng xô nhẹ gõ đàn ông có râu và chân mày rậm, khoảng 30 tuổi, vừa cười chào chúng tôi ra, theo cái kiểu muốn che chở cho tôi vậy. Gã ấy ăn mặc hơi xốc xếch, bụi bặm. Đó là style của những người chơi nhạc, tôi không lạ. Chỉ lạ ở chỗ gã ấy nhìn tôi như đã biết tôi trước từ lúc nào.

Một ban nhạc đường phố. Tôi đã từng thấy ở Singapore. Tôi thực sự không biết nó cũng có ở Hà Nội. Đúng là rất đặc biệt. Họ chỉ có bốn người, gã lúc này với đàn organ, một người trông hiền lành thì cầm ghi ta điện, một anh bạn trẻ tóc nhuộm hơi đỏ thì ôm cái kèn lớn màu đồng, một thanh niên khá điển trai nữa đang chỉnh micro, hình như là ca sĩ chính. Bộ trống... không có ai chơi.

Họ đều ngừng lại để nhìn tôi khi tôi và Bằng đến gần. Cách nhìn chẳng khác với gã có râu kia.

Tôi đặt cô ấy ngồi xuống một trong số những chiếc ghế hiem hơi ở đó. Thực vẫn tỏ ra ngỡ ngàng. Mấy người kia cứ nhìn cô ấy như tìm vi khuẩn, nên tôi nhanh chóng nhảy vào chỗ để bắt đầu. Vũ không hiểu sao bảo cả nhóm chơi bài As long as you love me – của Backstreet boys.

Và sau đó thì tôi phục Vũ, hẳn chọn bài rất hợp với...tâm trạng của tôi.

Although loneliness has always been a friend of mine

I'm leaving my life in your hands

People say I'm crazy and that I am blind

Risking it all in a glance

And how you got me blind is still a mystery

I can't get you out of my head

Don't care what is written in your history

As long as you're here with me...

Chưa bao giờ tôi có cảm giác dễ chịu như thế. Họ chơi rất hay.

Một bài hát – hình như là của Backstreet boys. Tôi không nghe nhiều nhạc nước ngoài, nhưng vì Tấn rất thích Backstreet boys nên tôi luôn bị nó tra tấn bằng vô số đĩa của nhóm này. Tuy nhiên lúc bấy giờ tôi cảm thụ bài hát theo một cách khác – tự nhiên hơn, say sưa hơn và dĩ nhiên là tôi thấy nó hay hơn khi nghe Tấn mở inh ỏi ở nhà.

Và quan trọng hơn cả, tôi có cảm giác họ dành bài hát cho tôi. Nhất là anh ta.

Bằng ngồi đó, gõ trống một cách chuyên nghiệp và lãng tử, nhìn tôi. Vẫn đôi mắt đó. Tôi không thể biết tại sao anh ta lại có nhiều kiểu nhìn như thế - khi thần nhiên, khi sâu sắc, khi đau đớn, khi lại say đắm. Tôi càng tránh né, ánh mắt đó lại càng đuổi theo tôi.

...I don't care who you are (who you are)

Where you're from (where you're from)

What you did

As long as you love me (you love me)...

Lần đầu tiên tôi cảm thấy thực sự đã chơi bằng con tim cháy rực của tình yêu, mạnh hơn rất nhiều so với niềm đam mê từ 5 năm qua. Những khán giả chứng kiến vỗ tay tán thưởng, và cô ấy cũng mỉm cười vỗ nhẹ hai tay. Tôi thở phào. Cô ấy không ghét âm nhạc.

Tôi bảo anh Khoa chơi tiếp một bài khác không cần trống. Còn tôi thì xuống chỗ cô ấy đang ngồi.

“Thấy thế nào?” – Tôi thở hì hục. không phải vì mệt mà vì căng thẳng.

“Hay..” – Thực nói có vẻ thành thực – “Chỉ hơi bất ngờ là ...có anh trong đó.”

24. Ngày 31 tháng 10 năm..

“Thực thấy hay thì tốt rồi.” – Anh ta gãi đầu, cười như mắc cỡ - “Cũng là lý do tại sao tớ bắt cóc Thực đến đây.”

“Để khoe à?” – Tôi giả vờ nghiêm mặt. Bằng trẻ môi, nhún vai – “Tốt khoe xấu che mà.”

Tôi bắt đầu có hứng đùa, lúc đang thoải mái mà – “Thế cái gì xấu đang che vậy?”

Bằng vội đưa tay bịt miệng – “Cái răng sún của tớ!”

Về nghịch ngợm của anh ta khiến tôi không thể nhịn cười, và buộc phải che miệng để không tiếng cười không bật ra quá lớn.

Tôi chưa từng biết óc dí dỏm của mình có giá trị như thế nào, cho đến khi tôi phải sử dụng nó để tìm kiếm nụ cười của cô ấy. Tôi cũng phát hiện ra, Thực đơn giản chứ không khó tính. Cô ấy dễ cười, chỉ là cô ấy cố không để lộ điều đó mà thôi.

“Anh chơi cái này để giải trí sao?” – Tiếng Thực cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. không muốn vẽ thêm chuyện, tôi chỉ nói băng quơ – “Ừ..giải trí hay đam mê gì đó cũng được.”

Rồi anh ta kể cho tôi từ chuyện họ đã đấu tranh, hy sinh nhiều như thế nào để có thể lập một ban nhạc như vậy cho đến việc mỗi một thành viên có một sở trường riêng ra sao. Tôi nghe bằng một sự thích thú thực sự, dù ban đầu tôi cũng không có ý định đó. Có lẽ cái lối kể hào hứng của Bằng đã lôi kéo tôi, từ lúc nào không hay biết. Thậm chí, nó khiến tôi không hề có ý định đứng dậy để trở về khách sạn, và cả việc đi mua mớ chua cho chị Tuyết nữa.

“Vậy, việc Hướng dẫn dạo chắc chỉ là...làm thêm?” – Tôi chỉ phỏng đoán theo tư duy logic của một cô gái cổ cho là mình thông minh. Bằng chừng lại một nhịp, lấy hơi – “Thực ra thì...”

Tôi đã muốn nói thật cho cô ấy, vì tôi vốn không muốn lừa cô ấy, không hề muốn. Điều khó khăn là tôi không biết mở đầu nó như thế nào, và bằng một bộ mặt ra sao. Chính sự chần chừ đã hại tôi. Cực kỳ tai hại.

An đi chiếc vespa cổ đến, về mặt hết sức lo lắng, và gọi tôi – “Sao hôm nay cậu không đi làm?” – rồi cô ấy tiếp tục tiến đến chỗ tôi và Thực, như không để ý sự có mặt của Thực, giọng An có chút dỗi – “Tớ cứ nghĩ cậu ốm khi thấy người khác giao gas thế cậu.”

Tôi không nói được gì, Thực mở to mắt nhìn tôi.

Ban đầu khi cô gái ấy hỏi, tôi chẳng để ý nhiều, nhưng rồi cái vẻ khó trả lời của Bằng làm tôi chú tâm suy nghĩ hơn. Đi làm? Giao gas? Anh ta có việc làm khác nữa – và hình như, đó là việc thường xuyên.

Nếu vậy, anh ta có thực là Hướng dẫn du lịch...dạo?

Anh ta..... gạt tôi ư...?

Tôi bắt đầu nóng mặt nhưng vẫn im lặng chờ đợi một lời quanh co – bởi anh ta không phải rất khéo miệng hay sao?

Tôi nhìn Thực, An đứng cạnh bên, nhìn tôi.

Tôi hoàn toàn có thể có một lời giải thích hợp lý cho An – cho cả Thực. Ví dụ - “tớ tranh thủ làm Hướng dẫn du lịch kiếm thêm” hoặc “Tớ muốn đổi việc”.v.v. An rất nhạy bén, cô ấy sẽ sớm nhận ra nếu tôi nháy mắt hoặc siết tay cô ấy. Chúng tôi hiểu nhau đến 99% cơ mà.

Nhưng tôi không nói dối được. Tôi không thể. Và có gì sai nếu tôi làm điều này vì tôi muốn ở bên cô ấy?

An thông minh, tôi đã nói là An thông minh, nhưng lúc này, cô ấy lại thừa thông minh quá mức. Cô ấy như chợt hiểu ra và kêu lên – “Ah..tớ biết rồi, cậu trốn việc vì cô bạn này phải không ?”

“Uh. Vì cô ấy.” – Tôi thừa nhận.

25.Ngày 31 tháng 10 năm..

Câu nói của Bằng đặc quánh, rõ ràng, không phải cái kiểu lấp lửng như anh ta vẫn thường trả lời tôi. Cô gái kia có vẻ tỉnh ý nhận thấy điều gì đó và rút lui, trong khi Bằng vẫn dành cho tôi một ánh mắt rực lửa.

Tôi sợ. Nỗi sợ lớn hơn cả sự giận dữ. Vì vậy tôi không chất vấn, không hỏi, tôi chỉ đứng lên và bỏ về.

Anh ta, đột ngột xuất hiện tại nơi đó, chụp giúp tôi một tấm ảnh. Gấp lại tôi vào ngày hôm sau, tự nhận là Hướng dẫn để cùng tôi đồng hành, và hôm nay chờ tôi từ sáng sớm, mang tôi tới đây, để tôi làm khán giả và cuối cùng là một sự thừa nhận – có thể giống như – một hành động lật ngửa ván bài.

Tôi thấy mình chẳng khác nào một con ngốc trong trò chơi quái quỷ nào đó. Mặc dù tôi không hiểu nổi thế nào là “Vì cô ấy”.

Tôi chỉ bước theo sau Thực rời khỏi chỗ ban nhạc. Cô ấy cứ đi bộ, không nói, không đón taxi lẫn xe buýt, tôi chắc chắn Thực không biết mình đang đi đâu. Cô ấy đi càng lúc càng xa hướng về khách sạn.

“Đừng đi nữa..” – Tôi lên tiếng – “Thực đi sai đường rồi.”

“Anh biết tôi đi đâu à?” – Cô ấy quay lại, nét mặt rất, rất là khó chịu – “Hay tôi phải cần một Hướng-dẫn-dạo như anh??” – Ba từ “Hướng dẫn dạo”, Thực nói bằng giọng m** mai không chịu được. Tôi mím môi – “Đường này không phải về khách sạn.”

Nói xong anh ta bước tới kéo tôi trở lại con đường khác, tôi cố rút cổ tay ra nhưng anh ta cứ siết chặt nó. – “Buông ra!! không tôi hét lên đấy!”

“Ok, Hét đi thì tốt hơn.” – Bằng thỉnh thoảng quay lại và bảo tôi – “Hơn là cứ im lặng và khinh bỉ tớ như thế!”

“Không đáng sao??” – Giọng tôi run mặc dù tôi đã cố giữ bình tĩnh – “không có nghề đó, đúng không ?! Anh cảm thấy lừa một cô gái ngây thơ như tôi là thú vị lắm sao??”

“Phải, không có nghề đó.” – Anh ta hạ giọng – “Nhưng Thực không tự hỏi vì sao tớ phải lừa Thực ư? Để làm gì?”

Cô ấy không nói được. Môi cô ấy khẽ run, còn tôi chỉ muốn...hôn nó. Dĩ nhiên, tôi không điên để làm điều đó lúc này vì chắc chắn sẽ ăn tát. Dưới ánh hoàng hôn, đôi má đỏ hồng với khóe mắt long lanh làm cô ấy trở nên huyền ảo.

“Vậy...vì sao?” – Tiếng nói của Thực hơi đứt quãng – “Nói đi, biết đâu tôi sẽ bị mắc lừa thêm lần nữa.”

Có vẻ như, cô ấy đang coi tôi là một tên lừa đảo chuyên nghiệp, không hơn, không kém. Nhưng tôi phải nói sự thực, bất kể cô ấy có tin hay không.

“Vì tớ yêu Thực. Yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

Tôi choáng.

Nhắm. Nhắm quá. Một lý do? Làm sao anh ta có thể nghĩ ra lý do nghe kinh khủng như thế? Cứ bảo là vì tiền đi – à không, anh ta không cầm tiền của tôi. Hay bảo là vì muốn quảng cáo cho ban nhạc đi – không, nghe chuối thật. Vì sao? Vì sao? Tôi không đoán ra. Ok, có thể anh ta thích tôi, một chàng trai thích một cô gái, ít ra tôi không xấu, là chuyện bình thường. Sao không dùng chữ “thích”, mà là... Yêu?

“Thôi đi.” – Tôi cười khẩy – “Anh nên dùng từ “thích” trong trường hợp này nghe xuôi tai hơn đấy!”

“Không. Chính xác là Yêu.” – Bằng vẫn quả quyết. “Tớ đã thích cả chục cô gái, nhưng chưa từng Yêu.”

Nếu chỉ thích, tôi không cần phải tò tò theo cô ấy suốt từ Hàng Trống lên chùa Hương. Nếu chỉ thích, tôi không khát được gặp Thực đến quay quắt như hôm qua, và nếu chỉ thích, tôi không ngồi đợi cô ấy hơn tám tiếng, 12 phút và mấy chục giây như hôm nay. Nếu chỉ thích, tôi đã không cảm thấy đau khổ như thế này khi cô ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt ngờ vực, đề phòng như khoảnh khắc này đây.

Lần đầu tiên suốt ba ngày sau khi gặp cô ấy, tôi có ý định bỏ cuộc.

“Nếu Thực thấy lý do đó là vớ vẩn, thì cứ coi như tớ...vì tiền.” – Tôi gượng cười - “50 nghìn là nhiều hơn số tiền tớ đi làm giao gas một ngày.”

Cô ấy khẽ lắc đầu. Tôi không hiểu cái lắc đầu ấy.

Không. Anh ta không phải vì tiền. Tôi cảm nhận được điều đó. Chỉ là tôi không dám tin có một tình yêu như vậy. Tình yêu từ cái nhìn đầu tiên? Anh ta biết gì về tôi? Chúng tôi quen biết còn chưa đầy 48 tiếng đồng hồ.

“Tôi không biết nữa...” – Sự bối rối hoang mang tràn ngập trong tôi, nó khiến tôi trở nên yếu đuối kỳ lạ. Tôi chống tay lên cột đèn, thở đều để giữ thăng bằng.

“Thế này vậy...” – Bằng chìa bàn tay ra – “Nếu Thực tin vào lý do một là tớ yêu Thực, thì chúng ta bắt đầu là bạn. Nếu tin lý do hai là tớ vì tiền, thì chỉ cần trả tớ 100 nghìn – và ta xem như không biết nhau.”

Đừng ép tôi phải tin hay không tin lúc này. Cái cách đặt câu hỏi “Nếu” và bảo tôi lựa chọn làm tôi nhớ đến Duy – “Nếu bạn cần một người quỳ dưới chân....Nếu cần một người nắm tay giữa bão tố...”. Lại là nắm tay. Tôi không thể bị hạ gục lần thứ hai, thậm chí lần này còn nguy hiểm hơn lần trước nữa.

Tôi rút trong túi ra tờ 100.000.

26. Ngày 31 tháng 10 năm..

Khoảnh khắc cô ấy đặt vào tay tôi tờ bạc thay vì bàn tay của chính cô ấy như phút giây tôi bị ai đó đâm ột nhát thẳng vào tim bằng giáo nhọn, nặng chịch, đau buốt và máu tuôn xối xả. Tôi không tin cô ấy có thể tàn nhẫn đến thế. Nàng không có một chút cảm xúc nào, không hề cảm nhận được tình yêu của tôi, không nhìn thấy nó. Nàng xem nó nhẹ hơn 100 nghìn đồng.

“TAXI!” – Tôi gọi to. Một chiếc trở tới. Tôi nhét tiền vào túi quần và bảo cô ấy – “Lời hướng dẫn cuối cùng – Thực nên đi taxi.”

Tôi giơ tay ra hiệu Bye Bye, và quay lưng đi lủi thủi vào hẻm gần đó. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy nữa.

Xin lỗi ... tôi không thể tin một tình yêu chớp nhoáng. Tôi không cố ý xúc phạm anh ta bằng 100 ngàn nhưng anh ta đã phản ứng theo chiều hướng như thế. Anh ta không nên coi thường tôi, không nên lừa tôi, vì nó chạm tới định kiến vốn đã rất lớn của tôi về con trai xứ Bắc – đặc biệt là Hà Nội. Lẽ ra tôi đã có nhiều thiện cảm hơn sau bài hát ban nãy, lẽ ra chúng tôi đã có thể là bạn.

Lẽ ra... tôi đã nghĩ rằng mình có thể ở lại đây thêm vài ngày.

Nhưng tất cả đã kết thúc quá sớm. Nhanh như khi nó đến.

“Cháu có lên xe không ?” – Tiếng chú lái xe taxi gọi tôi. Tôi giật mình, bước vào xe – “Dạ cho cháu về khách sạn Hồ Gươm.”

Tôi lang thang khắp phố, không muốn về nhà, tắt cả điện thoại. Tôi tấp vào quán, gọi hai chai bia và bắt đầu uống. Lúc trước khi buồn bố, hay gặp chuyện không hay, tôi chỉ uống hai chai là quên sạch. Về lần ra ngủ, đến sáng thì mọi chuyện đều ổn.

Nhưng hôm nay tôi thậm chí không đếm được mình đã uống bao nhiêu, mà vẫn không thấy say, không thấy hết đau. Ước gì, tôi chưa bao giờ gặp cô ấy!!

Về tới khách sạn là tôi lên thẳng phòng mình, bỏ bữa ăn tối, nằm phịch xuống giường. Một cảm giác trống rỗng. Tôi cố dỗ giấc ngủ để quên hết những chuyện vừa qua. Nhức đầu, nhức đầu quá.

Tôi sẽ điên lên mất. Tôi lấy điện thoại gọi cho chị Tuyết.

“Chị rảnh nói chuyện với em một lát.”

“Sao? Có chuyện gì vậy?” – Giọng chị Tuyết có vẻ lo, tôi thở dài – “Mai em về rồi.”

“Sớm vậy? Ở đó có gì không hay à?”

“Chị có tin vào tình yêu sét đánh không?”

Tôi ngồi mãi ở quán cho tới khi An và Vũ đi trên hai chiếc xe khác nhau xuất hiện. Họ xốc tôi dậy, nhưng tôi lại lúi húi ngồi xuống và bảo hãy cùng tôi uống.

“Cậu nốc cả tá chai rồi, về thôi.” – An cố gắng ngăn tôi. Sao cô ấy biết tôi ở đây? À, quên, An biết tôi rất rõ... – “Tớ đã bảo là cậu thông minh mà...hehe.”

“Cậu ấy say rồi” – Vũ nói và gọi chủ quán – “Tính tiền đi cô ơi.”

“Tiền?” – Tôi đập vai Vũ, giọng lè nhè rồi gào lên – “TỐ CÓ TIỀN!! XEM NÀY!”

Tôi móc trong túi ra tờ bạc 100.000 đó. Nó làm tôi muốn ... khóc.

Câu hỏi của tôi, không ngờ lại làm chị Tuyết phá lên cười trong điện thoại. Tôi thất vọng vì chị nghĩ tôi đang giỡn. Giọng tôi chán chường – “Thôi em cúp đây.”

“Nào...khoan. Chị xin lỗi.” – Chị Tuyết dịu giọng – “Chuyện thế nào?”

Tôi kể cho chị Tuyết nghe, không phải toàn bộ nhưng đại khái. Tôi muốn có ai đó trấn an rằng tôi đã đúng trong chuyện này.

“...Rồi anh ta bảo em nếu tin, thì làm bạn. Nếu không thì trả tiền cho anh ta.”

“Vậy em quyết định sao?”

“Em trả tiền”.

“Trời ơi... Em có cần quá đáng vậy không?”

Đó chính xác là câu phản ứng của chị Tuyết. Tôi không được ủng hộ.

6. Chương 06

27. Ngày một tháng 11 năm..

Tôi lên máy bay khi trời còn mờ sương, Hà Nội đặc biệt thơ mộng vào những buổi sớm. Tôi đã để chiếc nón của Bằng lại khách sạn. Như một cách để rũ bỏ kỷ niệm mùa thu năm nay tôi đã có ở Thủ đô.

Có lẽ tôi sẽ không trở lại đây nữa. Dù nó rất đẹp và quyến rũ. Một sự quyến rũ khó cưỡng lại.

Tôi tỉnh dậy bởi ánh nắng hắt qua rèm cửa, chói chang. Cả phòng trọ không còn ai, ngoại trừ Thức. Nó đang học bài. Chuyện hôm qua, cứ như một giấc mơ buồn. Tôi mò túi quần, tờ 100.000 vẫn còn đó. Không phải là giấc mơ.

“Anh dậy rồi à?” – Thức quay lại nhìn tôi – “Chị An nấu sẵn cháo cho anh đấy.”

Tôi ngó lên chỗ cái bàn thấp, một tô cháo được đẩy úp bằng đĩa, đặt lên trên một mảnh giấy nhỏ. Chữ An tròn trịa – “Nếu nguội nhớ hâm lại hãy ăn. Chiều nay đến gặp tớ nhé. Tớ chờ. An.”

“Em thấy chị An tốt đấy” – Thức bò tới ngồi cạnh tôi khi tôi đang múc từng muỗng cháo – “Anh quên cái chị Sài Gòn đi.”

Tôi vò đầu nó, cười một nụ cười toe toét nhưng lòng thì tan nát hết rồi. Nó đâu có hiểu thế nào là tình yêu? Nhưng có lẽ, nó đúng.

Đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất, tôi cảm thấy thân quen và nhẹ nhõm, dù Sài Gòn vẫn cứ đông đúc...mưa. Mưa rả rích. Đã đầu tháng 11 rồi mà mưa vẫn cứ mưa.

Tôi đón taxi về nhà.

Home sweet home.

Tôi ngủ như chưa từng được ngủ. Cả đêm qua tôi thức trắng mà. Đi du lịch relax gì mà chỉ rước thêm stress, biết thế tôi dành cả tuần đi shopping, mua DVD về coi còn sướng hơn.

Tuy nhiên, có thực là tôi hối hận không?

Tôi ghé chỗ An sau khi đã xong việc giao gas cho cửa hàng.

“Cậu khỏe chứ?” – An hỏi ngay khi vừa chạy ra.

“Uh. Tớ không sao. Cảm ơn cậu về tô cháo.” – Tôi cười, dù bây giờ thì không có nụ cười nào của tôi là thực sự vui vẻ. Cười chỉ để mang tới cảm giác dễ chịu cho người khác, cho cả chính tôi.

Chúng tôi chạy song song nhau, khác hẳn mọi lần tôi chẳng nói gì cả. Hình như có cái gì đó đã thay đổi, rất lớn trong tôi. An đề nghị cả hai đi ăn bánh Tôm.

“Hôm qua có phải tớ đã nói sai gì không?” – An rụt rè – “Có phải tớ đã làm cô ấy...”

“Cậu lật bộ mặt thật của tớ.” – Tôi nhả răng cười nữa. Tự nhiên tôi cứ cười miết. “Tớ dối cô ấy là tớ làm Hướng dẫn viên du lịch. Và cậu đến bảo rằng tớ đi giao gas. Vui không?”

Tôi không có ý trách An, tôi chỉ kể để cô ấy cười. An mọi lần rất biết làm tôi thấy vui. Tôi đang cần điều đó. Nhưng vô tình tôi lại khiến An áy náy. “Cậu giận tớ à?”

28. Ngày một tháng 11 năm..

Tôi không hề giận An. Sớm muộn thì Thực cũng phải biết sự thật. Chỉ là An thay tôi nói ra thôi. Tôi giận Thực thì đúng hơn, giận 100 nghìn của cô ấy khùng khiếp.

“Ngốc quá. Tớ chẳng giận đâu.” – Tôi nháy mắt cố ra vẻ như mình không có gì buồn – “Hôm nay tớ khao, ăn nhiều vào!”

An cười, nụ cười của An duyên lắm, rất duyên với chiếc răng khểnh ấy. An hay tết bím đuôi sam, trông cô ấy luôn trẻ trung, yêu đời – nếu mà, tôi và An yêu nhau, thì sẽ hạnh phúc vô cùng. Sao tôi không yêu An?

Buổi chiều tôi đi lang thang mấy shop bán đĩa phim, sẵn tiện ghé chỗ nhỏ Hân gửi quà cho nó. Cô gái bán đĩa hỏi tôi muốn xem phim gì, tôi bảo phim gì nhẹ nhàng, và cô ấy đưa tôi vài cái đĩa phim tình cảm Mỹ.

Hân ở nhà. Nó nghỉ việc sau đám cưới, làm một người vợ truyền thống. Tôi và những đứa khác bảo nó khờ, tự nhiên bỏ mất nguồn kinh tế. Nó chỉ khẳng khái nói như thế gia đình sẽ hạnh phúc bền vững hơn.

Hân bảo tôi cùng xem phim với nó.

“Nhảm nhí.” – Tôi cho hột bắp rang vào miệng và bình phẩm – “Kiểu tình yêu gì mà sẵn sàng lên giường sau một ngày quen nhau.”

Khi bà chủ quán bánh Tôm tính tiền, tôi đã trả cho bà ấy bằng tờ 100.000 đó.

Để rồi sau hai phút, tôi chạy theo van xin người ta làm ơn trả lại cho tôi tờ bạc. An nhìn tôi, mắt nheo lại trầm ngâm – “Có chuyện gì với tờ 100 nghìn đó thế?”

Tôi không trả lời, mở ví, gấp nó lại và nhét vào ngăn trong. An cũng không hỏi nữa. Cảm ơn cô ấy. Nếu hỏi thêm, không biết chừng tôi sẽ nổi cáu và nói những câu không nên nói.

Hân ngó tôi trân trân – “Gì vậy Thực?”

“Sao, tui nói không đúng à?” - Tôi tiếp tục tỏ ra không hài lòng với bộ phim - “Yêu gì như sao xẹt, hèn chi tui teen cứ hự hết!”

“Nhỏ này...hôm nay lạ...” – Hân bỏ cái gối đệm ra và quay hẳn sang tôi. – “Trước giờ bà có phản ứng vậy đâu. Phim Mỹ là vậy mà, mình xem hàng chục phim rồi chứ có phải lần đầu..”

“Vậy à?”

Tôi cũng nhận ra thái độ không được bình thường của mình. Kỳ lạ.

Nhưng sau đó tôi cũng không nói hay ca thán gì thêm. Lẳng lặng xem, lẳng lặng về. Chỉ nhớ Hân có nói một câu – “Dù sao thì tui tin có những người tìm ra nửa kia của mình chỉ trong một tích tắc...”

29.Ngày... tháng .. năm..

Tôi trả cho anh Khoa cái điện thoại camera. Anh hỏi tôi có cần tải tấm ảnh của Thục sang máy mình không, tôi lắc đầu bảo anh xóa nó đi cũng được. Rồi tôi không biết anh đã xóa hay chưa.

Tôi về nhà chơi. Mẹ giới thiệu cho tôi nhiều cô bạn, họ xinh, họ hay, họ đảm đang khéo léo, và cũng có cô giống mẹ. Tôi chỉ ậm ừ - “Còn sớm”. Mẹ mắng – “Bảo mày quen chứ có bảo cưới đâu mà...”

Sau kỳ nghỉ phép, tôi lao vào làm việc như một con robot, cố giải phóng đầu óc khỏi những thứ gọi là love, hay bất cứ cái gì liên quan đến nó. Tôi ôm đồm nhiều dự án vào đến nỗi chị Tuyết phát bực, kêu tôi vào phòng chửi cho te tét.

“Chị không biết từ sau khi ở Hà Nội về em bị chập mạch gì nữa...” – Giọng chị nửa giận nửa lo – “Dù là chuyện gì thì em không thể vui đầu vào việc để trốn tránh.”

“Em có trốn tránh gì đâu.” – Tôi cố chối.

Tôi ở nhà đến cả tuần, bố tôi chẳng nói chuyện được với tôi quá hai câu một lần. Hoặc là “ăn cơm đi”, hoặc là “Mang cho bố cái tẩu..”. Không hỏi han gì, cứ như tôi là khách. Cho đến khi ông nói nhiều hơn hai câu là khi ông đuổi tôi đi, vì tôi dạy cho đứa cháu 6 tuổi chơi trống với các lon sữa.

“Đừng làm hỏng thằng bé. Về chỗ bạn bè của mày mà chơi đi”.

“Chơi trống có gì mà hỏng? Con chỉ...” – Tôi cãi, mẹ tôi đánh nhẹ vào đùi, ý bà ngăn cản – “Thôi, bố đuổi thì con đi vậy.”

Me tôi nước mắt lưng tròng. Tôi cãi bố, là tôi sai. Tôi làm mẹ buồn, cũng là tôi sai.

Tôi sai cả. Không có lần nào đúng. Không lựa chọn nào của tôi là đúng. Yêu nàng cũng là sai.

“Anh ta tên gì?” – Câu hỏi của chị Tuyết làm tôi ngơ ngác. “Anh ta nào?”

“Em biết chị nói ai mà.”

Tôi ngồi phịch xuống ghế lắc đầu. Chị vẫn không buông tha, nhìn tôi.

Mười lăm phút, chị để tôi ngồi đó 15 phút và nhìn tôi bằng một ánh mắt chờ đợi. Tôi đầu hàng.

“Ok...Bằng.. Tên anh ta là Bằng. Em đang muốn tẩy não để xóa cái tên đó ra khỏi đầu đây!”

Đẩy cho tôi ly nước lọc, chị Tuyết khoanh tay – “Em yêu cậu ta rồi, Thục à.”

Tôi về tới ga Hà Nội thì điện thoại reo. Thức phàn nản liên hồi, tệ thật, là ngày cưới của lão Phúc. Tôi chỉ kịp nhét áo vào quần rồi chạy luôn đến nhà hàng. May mà không quá trễ.

Lão Phúc bảnh chọe trong bộ váy chú rể, chị vợ kiều diễm e lệ bên cạnh. Lão đập vào vai tôi một phát rồ đau, bặm môi- “Bộ dạng như thằng thất tình, không vui thì đừng vào kéo hỏng đám cưới tao.”

Tôi nhăn răng cười rồi vào chỗ cùng bàn với cả nhóm. Có An nữa. Cô ấy kẹp tóc và trang điểm khá đậm thắm, vừa hiện đại vừa cổ điển, một nét đẹp hiếm thấy. Nhưng An cũng như những cô gái rất duyên dáng đang có mặt ở đây, đều không làm tôi say sưa như với cô ấy – thứ cảm giác có lẽ chỉ dành ột người. 30.Ngày... tháng .. năm..

Tôi không yêu. “Không đúng, chị nói không đúng. Em không yêu.” - Tôi ực ly nước và bỏ ra khỏi phòng.

Tôi làm sao có thể yêu một người đã đùa giỡn với tôi? Nếu không phải đùa giỡn thì anh ta cũng đã lừa gạt tôi. Ngay từ lúc khởi đầu đã thiếu sự chân thành, đó là loại đàn ông không đáng tin cậy. Đừng bao giờ nhắc lại chuyện này với tôi, không tôi điên lên đấy.

Tôi ghé nhà bảo mẹ rằng tôi muốn lấy chồng. Anh bạn của chị hai học Y khoa gì đó mà hồi trước chị bảo anh ta thích tôi. Mẹ chưng hửng, chị sững sốt, anh rề cười như một tên ngố. Ba tôi kéo cặp kiếng xuống – “Nó bị ma nhập à?”

Chúng tôi lên sân khấu nhằm tặng cho lão Phúc một bản theo yêu cầu của cô dâu. Chị ấy suy nghĩ một lúc rồi bảo – “Bài hôm thứ ba các anh chơi ấy. As long as ...gì đó.”

As long as you love me.

Tại sao lại là bài hát đó? Anh Khoa nhìn tôi, Vũ cũng vậy. Tôi nhún vai, gõ nhịp trống đầu – ra hiệu đồng ý. Không lẽ tôi lại từ chối?

Nhưng lẽ ra tôi nên từ chối. Vì tôi đã không thể chơi hết bài hát này. Nó làm tôi chịu không nổi khi nhớ đến nàng. Cảm giác nghẹn đắng ở cổ họng.

I've tried to hide it so that no one knows

But I guess it shows

When you look into my eyes

What you did and where you are in' from

I don't care, as long as you love me, baby.

Đúng là tôi không quan tâm bất cứ điều gì, chỉ cần cô ấy tin tôi, chứ đừng nói là yêu. Nhưng cô ấy đã không tin.

Tôi không đánh trống được nữa. Ban nhạc bị chặn ở đoạn sau. Tôi bỏ xuống sân khấu và đi thẳng ra ngoài. Tôi đoán phần còn lại sẽ tệ lắm, tôi xin lỗi, tôi đã cố nén... Nhưng không thể.

Chị Hai nói nếu tôi thực sự nghiêm túc thì chị sẽ hẹn anh Y khoa kia cho tôi. Tôi nghĩ vài phút, rồi lắc đầu, bảo chị quên chuyện đó đi. Tôi không hiểu nổi bản thân mình. Tôi có cảm giác mình đã đánh mất một phần gì đó của cuộc sống ở Hà Nội.

“Điện thoại của em reo kìa.” – Chị Hai nhắc. Tôi vội mở nắp điện thoại và “Alo”.

“Thục đã đến gặp mẹ tớ à?”

Tôi giật bắn người. ***g ngực đập thình thịch. Giọng Bắc. Cách xưng hô đó.

“Alo? Alo? Thục có nghe không?” – Giọng nói hấp tấp trong máy – “Duy đây. Thục sao thế?”

Phải. Là giọng Duy. Tôi hầu như đã quên hẳn anh ta, quên cả việc tôi không phải chỉ quen một người con trai xứ Bắc. Và tôi cũng quên rằng cách xưng hô này - tôi đã nghe từ Duy trước.

An đuổi theo tôi, cô ấy kéo áo tôi lại và nói lớn – “Cậu mà cứ như thế tớ không chịu nổi!” Tôi chỉ nhìn An một cái nhìn trống không, vô định.

“Cậu nói gì đi..” – An bắt đầu lạc giọng – “Nếu tớ có thể làm gì để cậu bình thường trở lại...”

“Cậu không làm gì được đâu.” – Tôi thì thào - “Tớ không thể bình thường, cô ấy đã lấy đi của tớ một phần cuộc sống rồi.”

An ôm tôi, nước mắt cô ấy đầm ướt trên vai áo tôi. Sao cô ấy lại khóc? Phải chi mà tôi khóc được như An.

31.Ngày... tháng .. năm..

Dù không thực sự cần thiết nhưng tôi vẫn nhận lời gặp Duy, một cuộc hẹn ở quán cafe. Từ sau khi anh ta cười, chúng tôi chỉ thỉnh thoảng gặp nhau những khi có tiệc chung của lớp.

Hình như đã hơn nửa năm không gặp, Duy trông ốm hơn và...già đi.

“Duy cận à?” – Tôi thắc mắc khi thấy anh ta đeo kính. Duy lắc đầu. “Tớ bị viễn.”

Rồi gã cười, tôi chỉ nhếch môi nhạt nhẽo. Tôi không nghĩ là mình có thể chai sạn cảm xúc với Duy như vậy, trong khi lúc ở nhà mẹ Duy về, tôi còn tưởng mình sắp đổ sụp vì ...nhớ tình yêu ngày xưa.

Sau vụ ở đám cưới lão Phúc, cả nhóm mới cho tôi biết tôi đang phá hỏng ban nhạc. Họ bảo tôi chơi không còn như trước, lạc nhịp, hơi hợt, thiếu lửa..v.v.. Tôi chỉ nghe, cúi đầu chịu trận và nói câu “Xin lỗi” cho qua chuyện.

Không cần họ nói ra, tôi đã biết mình chơi tệ hơn trước như thế nào.

Bạn có bao giờ gặp cảm giác, ta đang thấy cuộc đời màu xanh – rồi một tia sáng chớp qua, ta thấy nó trở nên hồng, rồi khi tia sáng đi khỏi, phía trước lại chỉ còn màu xám không? Tôi đang như thế. Và cô ấy, là tia sáng quái quỷ đó.

“Tớ vui vì Thực đã đến thăm nhà tớ ở ngoài đây.” – Duy nói bằng giọng từ tốn, trầm ấm – “Mẹ có bảo đã để Thực giữ tấm ảnh chúng ta...”

“Đừng nghĩ gì. Thực giữ vậy thôi.” – Tôi cắt ngang Duy. Anh ta mỉm cười, đưa tay sang nắm nhẹ bàn tay tôi. – “Có gì phải xấu hổ nếu vẫn còn yêu tớ?”

Thường thì tôi sẽ nổi giận và phản ứng gay gắt. Nhưng lần này, tôi cảm thấy nó quá buồn cười. Tôi chỉ hất tay anh ta ra và cầm ly nước lên uống, giọng thản thờng - “Thực chỉ thấy sung sướng khi mình đã hết cảm giác với Duy rồi.”

Tôi thấy trong mắt Duy có một nét hệt hăng.

Lão Phúc bảo có một tay trống khác lão quen ở quán bar nào đó, giọng điệu không rõ ràng nhưng chủ ý là để thế chỗ tôi.

“Vậy gọi anh ta vào nhóm đi. Tôi nghĩ.” – Tôi bóp lon bia quăng vào sọt rác và đứng dậy.

Thức kéo vạt áo tôi – “Anh sao vậy? Anh thà chết cũng không bỏ chơi trống mà. Anh vì một cô gái mà thế ư?”

“Mặc xác tao!!” – Tôi gào lớn.

Vũ không nói, lão Phúc nhìn ra hướng khác, anh Khoa cũng đứng lên, kéo tôi đi – “Ba người ở lại, anh đưa Bằng về nhà trọ trước.”

Duy nói vợ anh ta có thai ba tháng, nói mình đã chờ đợi được làm bố như thế nào. Anh ta còn kể việc đã đưa vợ đi dự lớp Sản phụ, rồi những chuyện linh tinh khác... Tôi nghĩ anh ta muốn chứng tỏ cho tôi thấy anh ta hạnh phúc – một thứ hạnh phúc mà tôi nên ghen tỵ, nên hối tiếc. Chẳng hiểu để làm gì.

Nhưng tôi không có chút nào gọi là mong muốn hạnh phúc đó. Tôi thực sự đứng đưng. Lần đầu tiên sau khi trở về từ Hà Nội, tôi có cảm giác vui vẻ sáng khoái. Có lẽ vết thương của mối tình đầu đã lành hẳn rồi.

Tôi nên ăn mừng chuyện này!

Anh Khoa xách cây ghi ta ra đàn một bài hát vui vui. Tôi chẳng thể nhận ra nó là bài gì, nhưng nó làm tôi thấy dễ chịu hơn.

Giọng anh Khoa bắt đầu thì thầm rồi lớn hơn...

“Khi cơn mưa chiều nay dừng chân, ghé qua mang theo nỗi nhớ

Từng giọt mưa đón, bước chân em qua ngắt ngảy cỏ hoa

Em mênh mang ghé ngang đời ta, để cơn mưa thôi buốt giá

Nói cho ta ngàn tiếng yêu ban đầu...”

Hình như là một bài hát cũ của Lam Trường. Anh Khoa đàn xong – đặt tay lên vai tôi hỏi nhẹ - “Thấy đỡ hơn không?”

Tôi gật đầu.

“Cô nàng đi rồi à?”

Tôi tiếp tục gật đầu.

“Có nói cho người ta tình cảm của em?”

Vẫn là...gật đầu.

“Nàng từ chối?”

Lần này thì tôi lắc đầu.- “Cô ấy không tin.”

“Thế là... buông xuôi như vậy?”

Tôi im lặng. Thế nào là buông xuôi?

7. Chương 07

32.Ngày... tháng .. năm..

Tôi gọi điện bảo Tấn dắt bạn gái về nhà ăn tối, tôi làm vài món đặc biệt (để ăn mừng!). Thực ra tôi không giỏi chuyện bếp núc, mấy món tôi có thể làm đều là...mua trong siêu thị về nấu. Đôi lúc tôi thấy mình cũng...tiểu thư thật. Dù sao, với phụ nữ thời đại mới, chuyện nấu nướng trở thành...chuyện phụ, không nhất thiết phải thạo. Cứ cho là vậy đi. ^-^

Bất chợt, tôi nhận ra sao mình thảm thế này. Người ta nấu cơm chờ chồng, còn tôi nấu cho...em trai và bạn gái nó!

Bỏ cây đàn xuống, anh Khoa đốt một điếu thuốc. – “Còn nhớ em nói gì với anh không?”

Tôi cũng xin anh một điếu – “Nói gì?” – rồi bỏ điếu thuốc lên miệng châm lửa. Tôi ho sặc sụa, tệ thật, tôi không dùng được thứ này.

Anh Khoa lấy trong hộp tủ ra một cái mp3, cái thường dùng ghi âm mấy bài tử của nhóm. Anh bảo tôi dùng earphone để nghe.

“Em không hút.”

“Uh, vậy là tốt.”

.....

“Yêu thật rồi à?”

.....

“Nếu chưa yêu thì dừng lại, kéo khổ.” ...“Còn nếu đã bị ái tình đánh trúng, thì cố không bỏ cuộc.”

“Không bỏ cuộc.”

Giọng tôi, chắc chắn, tự tin, mạnh mẽ. Cuộc nói chuyện hôm trước khi gặp lại Thực. Cái hôm tôi đang hùng hực khí thế của kẻ đang yêu và tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của mình.

Tôi không nghĩ là anh thu lại.

Bạn gái Tấn là một cô gái tóc ngắn, mắt to, trắng hồng và có vẻ nhút nhát. Bữa cơm tối khá ổn, đại khái là chúng nó khen ngon. Tôi chỉ hỏi cô bé vài câu, vì cũng hiểu tâm trạng của em ấy. Tấn đang ăn, bỗng dừng đũa và hỏi tôi – “Chị gặp bạn khi ra Bắc à?”

Tôi hơi shock khi nghe Tấn hỏi, nuốt miếng cơm – “Sao hỏi vậy?”

“Em có rửa hình trong máy dùm chị. Thấy có ảnh chị chụp cùng ai đó.” – Vừa nói, Tấn vừa lục ba lô đưa tôi xấp hình.

Tôi đặt chén cơm xuống và xem từng tấm, trong khi Tấn tiếp tục ăn và nói thêm – “Nhưng chỉ có một tấm là hai người chụp cùng. Nhìn có vẻ như chị bị chụp phục kích vậy.”

Đó là tấm ảnh ở Quốc Tử Giám.

Việc anh Khoa cho tôi nghe lại đoạn thoại ấy làm tôi thấy xấu hổ với chính mình. Có phần nào đó của sự mãnh liệt trong tôi đã trỗi dậy... cộng thêm cú bồi của anh Khoa - “Bây giờ bỏ cuộc nghĩa là chưa yêu?”

“Không, em yêu.” – Sao mà ai cũng nghi ngờ tình yêu của tôi vậy? Lửa trong tim tôi lại bùng cháy.

“Vậy đi tìm cô ấy đi. Nếu không tin thì làm cho người ta tin!”

Tìm? Tôi tìm nàng cũng giống như Hoàng tử Jason đi tìm bộ lông cừu vàng trong Truyền thuyết Hy Lạp thôi. Đất Sài Gòn đâu phải là Quận Hoàn Kiếm, mà có là Quận Hoàn Kiếm cũng biết đâu mà tìm. Không lẽ tôi đăng bảng tìm trẻ lạc khắp nơi sao?

Vậy mà, ý nghĩ đi tìm Thực lại bắt đầu nhen nhóm trong tôi.

33. Ngày 20 tháng 12 năm..

Tôi đã nghĩ chắc chỉ vài tuần là tôi sẽ có thể quên dần chuyện ở Hà Nội đi. Không biết có phải vì tấm ảnh còn lưu trong máy hay vốn hình ảnh của Bằng đã lưu sâu trong tâm trí tôi, mà đã gần hai tháng tôi vẫn như người bị bỏ bùa. Không ổn chút nào.

Tôi thậm chí không thể bỏ tấm ảnh đó được. Có một sự mâu thuẫn rất lớn trong tôi, một mặt tôi không muốn bị Bằng ám ảnh, mặt khác tôi lại sợ mình sẽ không còn nhớ gương mặt anh ta. Khó mà miêu tả cảm giác của tôi khi nhìn thấy tấm ảnh Tấn đã rửa...Giống như là mừng vui khi giữ được một báu vật..

Cả tháng qua chúng tôi chơi luôn bốn ngày cuối tuần, chứ không phải hai như trước. Khán giả yêu thích nhóm của chúng tôi ngày càng nhiều – nên anh Khoa quyết định chuyển sang chuyên nghiệp, lấy tên nhóm là Roam Band. Tôi bỏ việc giao gas, Vũ cũng thôi việc ở nhà hàng vì cứ thỉnh thoảng lại có người hỏi – “anh ở trong nhóm nhạc Roam phải không?”.

Để đúng với chữ “roam”, chúng tôi di chuyển khắp nơi, chứ không còn chỉ ở góc phố Tràng Tiền nữa. Và đặc trưng là nhóm chỉ chơi ngoài đường chứ không vào bar, nhà hát, hay phòng trà nào. Dĩ nhiên là không có cả sân khấu.

Tôi đã có thể chơi tốt trở lại, nhưng đừng nghĩ là tôi quên Thực. Chính cô ấy là mục tiêu cho chuyến roaming của riêng tôi.

Công ty tôi có một buổi chiêu đãi khách thành dự án ở Hải Phòng. Cũng chẳng có gì đáng nói nếu chị Tuyết không đẩy việc ra đó tham dự cho tôi, trong khi đây là vai trò của chị. Tôi chỉ là trợ lý, tôi không có lý do gì phải có mặt cả.

“Chị không đi xa được. Cu Tí dạo này bị dị ứng, khó ngủ...” – Một lý do như mọi lần - Cu Tí. Tôi thở dài – “nhưng em không muốn đi..”

“Ngoài tiệc chiêu đãi ở Hải Phòng, chị có vé mời dự buffet ở Hà Nội hôm Noel...” – Chị bắt đầu bóng gió xa xôi. Tôi lên tiếng chặn ngay – “Em không trở lại đó.”

“Tùy em..” – Chị Tuyết cười mỉm – “Nhưng ra Hải Phòng thì không từ chối đấy nhé. Quyết định vậy đi.”

“Ngày 23 chúng ta sẽ vào Sài Gòn.” – Anh Khoa tuyên bố. Cả đám đều quay sang nhìn tôi khi nghe xong. Cứ như việc này là do tôi nghĩ ra vậy. Tôi cũng như người từ trên trời rơi xuống thôi. Đúng là tôi đã có ý nghĩ vào đó, nhưng chỉ là một cuộc hành trình đơn lẻ.

“Ông điên à Khoa?” – Lão Phúc cho đàn Organ vào bao và gần giọng. “Tôi vừa lấy vợ, sao đi xa thể được!”

“Đi vài ngày, có bảo ông đi đóng đô ở đây đâu, rõ vớ vẩn” – Anh Khoa gạt phăng phản đối của lão Phúc, làm Thức và Vũ cũng chẳng dám nói gì thêm. Ánh mắt họ nhìn tôi, làm tôi đâm ngại, phải kéo áo anh Khoa – “Sao phải vào đây?”

“Không phải vì cậu đâu, chàng ngốc. Chúng ta có lời mời từ công ty Samsung, họ làm lễ mừng Giáng sinh ngoài trời. Tiền không đấy.” – Anh Khoa giải thích, và câu sau cùng làm tất cả đều gật gù. Nói tới tiền thì ai mà từ chối. Chỉ tôi là không quan tâm, đừng nghĩ tôi nói dối, có thể tôi cũng quan tâm nhưng điều đó lúc này không có trọng lượng bằng việc tôi có thể có cơ hội tìm ra cô ấy.

34. Ngày 23 tháng 12 năm..

Tôi đi Hải Phòng. Thực ra nếu không có anh trưởng phòng Marketing cùng đi, tôi đã khẳng khái từ chối. Dù sao, có một người đi cùng cũng đỡ hơn, và lần này là vì công việc. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu tôi chỉ dự tiệc rồi về ngay.

Buổi tiệc chiều dài lúc 6h và chúng tôi phải ra sớm để chuẩn bị. Hai giờ chiều tôi đã có mặt ở Sân bay. Thời tiết Sài Gòn cuối năm dễ chịu hơn, mưa đã dứt, trời mát... Không khí của Giáng sinh tràn ngập làm người ta cảm thấy nao nức và xao xuyến hơn.

Chuyến bay của chúng tôi ghi trên vé là 3h30. Vậy mà mới hơn 2h anh Khoa đã hối như giặc đuổi. Anh bảo phải tới sớm hơn một giờ đồng hồ. Lần đầu tiên đi máy bay của tôi, Thức và lão Phúc mà, nên chẳng ai biết gì. Anh Khoa đã đi nhiều, sang Đức năm 17, sang Hongkong năm 22, cũng mấy lần vào Nam. Vũ thì có lần vào Nha Trang thăm anh nó.

An tiến tôi ở sân bay, cô ấy mang theo một chiếc khăn choàng cổ, quàng cho tôi. Tôi cười – “Trong ấy không rét đâu...”

“Để cậu nhớ rằng mình là người Hà Nội thôi.” – An thì thầm – “Chúc cậu tìm được cô ấy.”

Ánh mắt An lúc này có vẻ xa xăm thế nào, tôi không thể đoán ra. Nhưng tôi cảm ơn vì câu chúc của An. Hy vọng thế. Chỉ hai ngày, nếu tôi tìm được Thực thì đó là một điều kỳ diệu.

“Cảm ơn cậu!” – Tôi siết vai An – “Tớ sẽ luôn mang chiếc khăn này khi ở đó. Tớ thuộc về Hà Nội. Chẳng ai bắt cóc tớ được đâu.”

Cho dù là Thực. Vì chính cô ấy mới là người bị bắt cóc.

“Em đến Hải Phòng lần nào chưa?” – Anh Hải, trưởng phòng Marketing, xách va li hộ tôi và hỏi. Tôi gật đầu – “Rồi, 2-3 lần.”

Hải Phòng khác Hà Nội, nó là đất cảng, chẳng có gì để xem, toàn nhà máy với tàu bè. Người ta nói nếu đi Hải Phòng chơi thì chỉ cần ghé Đồ Sơn đánh bạc là xong. Xuống sân bay gần bốn giờ chiều, tôi và anh Hải vào thẳng khách sạn ở Lạch Tray.

Thành phố Hồ Chí Minh. Tôi đã đến.

Gần 6 giờ tối. Đèn đường chạy suốt từ đường Trường Sơn chỗ sân bay đến nơi chúng tôi nghỉ lại, một khách sạn trên đường Đồng Khởi. Mỹ lệ và hào nhoáng – đó là cảm giác đầu tiên của tất cả chúng tôi về Sài Gòn. Mặc dù Hà Nội cũng phù phiếm không kém, nhưng cái vẻ ngoài của Sài Gòn xa hoa hơn nhiều.

“Trong này mát quá. Không có tí rét.” – Thức cởi áo khoác, nhận xét. Anh Khoa vừa nói chuyện điện thoại xong, bảo – “Bây giờ là cuối năm nên mát, chứ lúc khác ở đây nóng kinh.”

Chuyện đó thì chúng tôi biết. Nắng Sài Gòn mà.

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát, bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông

Thực có mặc áo lụa Hà Đông không?

Tôi luôn mệt mỏi với những buổi tiệc tùng, mọi người ăn uống cười nói không có chút tình cảm nào. Họ đến vì nhiều lý do, xã giao có, thăm dò có, chơi bời cũng có. Người khách cuối cùng ra về lúc gần 10h, trời ạnh.

Anh Khoa bảo tôi đi nghỉ, việc còn lại để anh lo. Hình như còn tiếp khách tăng hai giờ đó. Tôi chịu, việc này là quá sức rồi.

Chúng tôi được nghỉ ngơi tự do trong đêm 23, sáng mai sẽ có buổi tập chuẩn bị. Ăn cơm tối xong, Vũ đề nghị đi dạo phố. Anh Khoa kêu bạn, lão Phúc thì lên mạng chat với vợ. Cho nên cuối cùng chỉ có ba thằng chúng tôi.

“Này, cô tiểu thư Sài Gòn của cậu ở đâu nhỉ?” – Giọng Vũ trêu chọc. Tôi không đáp, thay vào đó, Thúc lại trả lời thay tôi – “Chỉ có chị ấy tìm anh Bằng, chứ sao anh ấy tìm ra. Mò kim đáy bể ấy.”

“Đồ ngốc!” – Vũ đánh vai Thúc – “Cô ta biết Bằng vào đây đâu?”

“Sẽ biết” – Tôi lên tiếng – “Chúng ta có mặt trên băng rôn quảng cáo kia.”

Hai người kia nhìn theo hướng mắt tôi, trên tờ băng rôn lớn có logo của Samsung là hình chúng tôi – “Ban nhạc đường phố duy nhất đến từ Hà Nội – THE ROAM BAND”.

Hy vọng là cô ấy nhìn thấy. Và nếu cô ấy nhìn thấy, hy vọng là cô ấy tìm tôi. Thú thật, tôi biết mình chỉ có 10% cơ hội. 35. Ngày 24 tháng 12 năm..

5h30 chiều.

Cả ngày hôm nay tôi ở lì trong khách sạn, không bước chân ra ngoài. Anh Hải hình như đi Đồ Sơn, vừa trở về trong tình trạng có vẻ đã thua hơi nhiều. Anh nhắc tôi trả phòng, ăn tối rồi ra sân bay luôn.

“Em ngủ ngon không?” – Anh hỏi cho có. Tôi cười – “Em ngủ như chết. Anh đi Casino à?”

Anh gật đầu, buồn buồn. Tôi đoán có sai đâu. Dám chắc nếu mà có thể ở thêm một ngày, anh sẽ quay ra đó để gỡ gạc. Hôm nay là Noel, tôi muốn về nhà cùng gia đình ăn bánh khúc cây, mừng Giáng sinh mặc dù gia đình tôi không theo đạo Thiên Chúa.

Suốt từ sáng, tôi cứ bồn chồn như ngồi trên đống lửa. Nàng vẫn không thấy đâu. Thực có đọc quảng cáo? Hay cô ấy không muốn gặp tôi? Tôi chỉ còn đêm nay thôi, đêm Giáng sinh. Mai chúng tôi có chuyến bay lúc 7h sáng – lão Phúc rắc rối cứ nhất mực đòi về càng sớm càng tốt.

“Đừng lo, sẽ gặp mà.” – Anh Khoa trấn an khi thấy vẻ mặt căng thẳng của tôi. Ai cũng sợ tôi làm hỏng buổi diễn. Họ đều cầu nguyện cho Thúc xuất hiện, vì sự quan trọng của tôi, người có thể chơi trống duy nhất. Họ sợ tôi lại trở chứng khi không tìm ra cô ấy.

Họ lo hơi quá, tôi không sao. Chỉ có linh tính hình như, cô ấy không hề biết việc tôi có mặt ở đây.

7h00 tối.

[Chuyến bay Hải Phòng-Sài Gòn, 8.00 PM sẽ được hoãn đến 6.00AM sáng mai. Xin chân thành cáo lỗi cùng quý hành khách. The flight from Hai Phong to Sai Gon...]

Tiếng cô phát thanh viên tại sân bay rất thanh tao mà sao tôi nghe chán chường khủng khiếp. Anh Hải lầm bầm rửa gì đó rồi quay sang tôi – “VẬY là phải trở về ngủ khách sạn rồi.”

“Ok” – Giọng tôi như bị nhúng nước, ỉu xiu. Khi ngoắc taxi, bỗng anh Hải đổi ý, đưa va li của tôi lại, chỉ xách cách cặp của anh rồi đẩy tôi vào xe – “Có lẽ anh không về khách sạn. Mai anh ra sân bay luôn. Em về đó một mình đi.”

“Anh đi đâu?...Sao anh...” – Tôi còn đang hỏi vọng ra thì anh đã đóng cửa xe và vẫy tay chào tôi.

Chắc anh trở lại sòng bạc. Khổ chưa...

“Ồn chứ? Quên cô ta đi, ok?” – Lão Phúc dứ nắm đấm vào mặt tôi cảnh cáo. Tôi chỉ cười ruồi.

Chắc cô ấy không biết. Thôi vậy, để lần khác. Dù gì thì tôi cũng không định vào đây sớm, tôi có những kế hoạch riêng để tìm ra Thực. Không phải lúc này, không phải bây giờ...

Nhưng tôi có chút thất vọng.

Ngoài kia ca sĩ đang hát, rất đông khán giả. Họ hò reo, tung bông giấy, và mang theo nhiều hoa... Trong số đó, có ai là Thực của tôi không?

“Bỏ khăn choàng đi, có lạnh đâu.” – Vũ bảo, tay kéo cái khăn ra khỏi cổ tôi. Tôi giật lại giữ nó trên cổ nhưng để thông hai bên chứ không quấn. Nóng chết. Tôi quàng như vậy để nhớ An thôi.

36. Ngày 24 tháng 12 năm..

7h20

Anh tài xế taxi chở tôi tối nay là người miền Nam, nói hơi nhiều khi biết tôi từ Nam ra. Có lẽ do đồng hương, và cũng cùng giọng nói nên thấy hợp. Điều đặc biệt là đàn ông trong Nam không khách sáo, hề gặp nữ giới là kêu “Em” tỉnh queo. Và phái nữ cũng dễ chịu, thích làm lớn thì cho làm lớn.

“Noel mà em đi một mình ra đây làm gì. Bạn trai đâu?”

“Em ra công tác.”

“Vậy hả? Noel ở Hải Phòng buồn hiu thôi... Anh lấy vợ ngoài này nên phải ở chứ trong mình vui hơn nhiều.”

“Lấy vợ chi xa vậy?”

“Tình yêu vượt nghìn trùng em ơi.”

Tôi cười. Cách nói chuyện của người Nam là vậy, thân thiện cởi mở, vô tư. Thoải mái nhưng lại thiếu sâu sắc. Khó làm người ta nhớ và...đau. mà sao....bài hát trong xe...nghe rất quen.

I don't care, who you are, where you're from

what you did

as long as you love me...

Hình ảnh Bằng ngồi chơi trống nhìn tôi, hiện rõ trước mắt, rất gần.

“Từ đây...” – Tôi ngập ngừng hỏi anh tài xế - “...ra Hà Nội mất bao lâu nếu đi bằng xe?”

8h30.

Tôi không nghĩ là chúng tôi được hoan nghênh nhiệt liệt như vậy, họ làm chúng tôi có cảm giác mình giống như The Beatles. Đúng theo lời đồn, Sài Thành là mảnh đất tuyệt vời của dân âm nhạc. Năm chúng tôi như choáng ngợp và chìm đắm trong sự cổ vũ hò reo... đại khái... “Hay quá các anh ơi!”, “Anh ca sĩ chính đẹp trai ghê”... “Không, anh nào cũng bảnh hết...”...Ặc ặc. Phải trừ lão Phúc ra chứ!

Tôi cũng nhận được nhiều hoa, vòng giấy màu rồi cả mấy cây pháo hoa... Trong khoảnh khắc tôi quên được Thực. Tôi chỉ nghĩ đến bố. Bố nên thấy cảnh này.

“Bằng!”- Anh Khoa gọi tôi. Có một phụ nữ đang đứng cạnh anh. Tôi chạy tới. “Gì vậy ạ?”

“Chị này tìm em.”

Tìm tôi? Chị ấy trông lạ hoắc, tôi có quen đâu. Chính xác là tôi chẳng quen ai trong này cả.

Chiếc xe taxi của anh tài xế đồng hương đang trên đường đưa tôi ra Hà Nội. Thực ra có sự phân vân trước khi tôi quyết định, nhưng bài hát trong máy đã thôi thúc tôi. Dẫu không muốn nhưng tôi phải thú nhận, tôi chưa bao giờ mong gặp lại anh ta như lúc này, tôi cần ai đó bên cạnh ngay trong đêm Thánh, và người đó, lại là Bằng. Rõ như một chân lý mà tôi không tài nào bác bỏ được.

Tôi gọi điện báo anh Hải là sáng mai tôi sẽ đi chuyến bay từ Hà Nội. Giọng anh chỉ ậm ừ chẳng hỏi thêm (may phước!), tôi nghĩ anh đang phải tập trung vào mấy tờ Q, J, K..

“Em ngủ đi, đến anh gọi dậy.” – Anh tài xế bảo tôi. Cảm thấy hơi mệt, tôi cũng ngã đầu vào ghế nhắm mắt lại.

Nhìn thấy tờ giấy nhỏ ghi “VIP-Cong ty KHÔNGYAKI” gắn trên áo chị ấy, tôi nghĩ chị là một khách mời ngồi ghế đầu. VIP mà. Nhưng sao lại tìm tôi?

“Em là Bằng?”

“Vâng. Chị biết em?”

“Bằng, chơi trống, ban nhạc đường phố...ở Hà Nội?”

“Vâng?”

“Ôi trời.”

Chị ấy kêu lên tiếc rẻ, à không, giống như tức tưởi chuyện gì đó. Tôi cứ trố mắt ếch không hiểu gì.

“Sao chàng lại vào đây khi nàng ra đó...” – Chị lắc đầu thở dài.

“Chị nói gì?”

“Em biết Thực phải không?”

Chữ Thực trong câu nói của chị như điện xẹt ngang óc tôi, nó làm tôi dựng đứng tất cả xúc cảm, từ mạch máu cho đến tóc tai.

“Thực? Chị quen cô ấy?” - Tôi nói to và nhanh, rồi ngoảnh quanh quẩn – “Cô ấy đâu? Cô ấy có đến không?”

“Thực...đi Hà Nội rồi.”

8. Chương 08

37. Ngày 24 tháng 12 năm..

Cuộc sống là một cuộc rượt đuổi. Không biết nó đúng trong trường hợp nào nhưng với tôi lúc này thì là thế. Tôi vào đây còn cô ấy ra kia. Trời ơi. Tôi không nói được trọn câu: “S..ao..? gì..c..ơ?”

“Lẽ ra nó ở Hải Phòng. Nhưng đang ra Hà Nội...Đồng nghiệp đi cùng vừa cho chị biết. Chị nghĩ nó ra để tìm em... rõ khổ, em lại đang ở đây. ”

“Cô ấy...đang ra? Bây giờ?”

“Uh, có lẽ nó sẽ tới Hà Nội trong vòng 2-3 tiếng nữa.”

Thực tìm tôi. Cô ấy tìm tôi. Không lẽ nào tôi lại bỏ mất cơ hội này. Thực lại chỉ có một mình, cô ấy sẽ thấy thế nào nếu không gặp tôi? Cô đơn và lạc lõng lắm. Không thể để cô ấy ở đó một mình. Không thể.

Tôi là Nobita sâu ngủ. Chị hai đã nói vậy, và đúng thật. Ở đâu tôi cũng ngủ được, ngủ ngon lành. Xe cứ chạy bon bon, trên tay tôi vẫn cầm tấm ảnh ở Quốc Tử Giám. Tôi đã bỏ nó trong bóp, lúc nào cũng mang theo. Lý do à? Có trời biết.

Tôi định gọi điện về nhà báo chuyện chuyến bay bị hoãn, nhưng điện thoại lại mất sóng. Tôi nhìn đồng hồ - 8h40. Có lẽ cả nhà đang ăn bánh, huhu...

Tôi túm áo anh Khoa – “Anh có bao nhiêu tiền, cho em mượn hết!”. Anh Khoa ngoảnh tôi trân trân. Tôi giục - “Em phải mua vé máy bay ngay bây giờ!”

Chợt hiểu ra, anh đưa tiền cho tôi và bảo tôi đi nhanh. Tôi vội chạy ra ngoài nhưng chị nọ níu tôi lại – “Em ra đó?”. Thấy tôi gật đầu, chị rút tấm card trong túi nhét vào tay tôi – “Số của Thực. Gọi tìm nó sẽ dễ hơn. Mắc công lại lạc nhau.”

Oh! Tôi chỉ muốn ôm chị để cảm ơn.... Chị là Ông già Noel của tôi. À không, bà già Noel.

.....

Chuyến bay lúc 9h sắp khởi hành, họ không cho tôi vào. Nét mặt của cô gái tiếp viên khó dằn dăm... Tôi phải sử dụng năng khiếu bẩm sinh – “Nào, cô nàng xinh đẹp... Tổ sẽ quỳ xuống đây, làm ơn đi.”

“Xin lỗi, không được. 10 phút nữa máy bay cất cánh rồi.” – Cô gái cố nói nhỏ nhẹ, tôi nhìn vào bảng tên trên ngực áo của cô ấy. Tên Linh.

“Linh có nghe bài 25 minutes không? Biết tại sao anh ta trễ 25 phút không? Vì có một cô tiếp viên dù rất xinh nhưng lại không cho anh ta lên máy bay!”

“Hả??”

Anh tài xế gọi tôi dậy – “Em muốn đi đâu? Chúng ta đến Hà Nội rồi.”

Tôi lơ đãng mở mắt, ngó ra ngoài, hơn 11h mà đường phố vẫn nhộn nhịp người xe. Có lẽ vì là đêm Giáng sinh. “Anh chạy nhanh thật.” – Tôi vuốt lại tóc, nghĩ tới nơi họ chơi nhạc – “Anh đưa em đến góc phố Tràng Tiền, đối diện Nhà Hát Lớn”.

Nhìn xuống tay mình, tôi vội cất tấm ảnh vào túi trở lại. Tìm tôi đập mỗi lúc một nhanh.

Tôi cuối cùng đã ngồi được trên máy bay. Tôi phải cảm ơn Chúa vì một là cô tiếp viên ấy có ấn tượng với bài hát này và cũng biết xiêu lòng, hai là người quản lý bên trong cũng không khó quá. Michael Learns To Rock chắc còn chưa biết lý do tại sao anh chàng trong bài hát lại trễ 25 phút.

Đổ mồ hôi hột. Tôi lục túi quần lấy tấm card ra. “Đoàn Du Thục – Project Assistant”. That’s my girl. Finally I found you. Tôi hôn cái card cái chụt làm ông khách ngồi cạnh nhìn tôi lom lom. 38. Ngày 24 tháng 12 năm..

11h30.

Rất nhiều người tụ tập trước nhà hát, chắc là có chương trình nhạc hội nào đó. Từng cặp từng cặp sánh đôi, họ đội mũ len đỏ, cầm bong bóng trái tim và cười rất hạnh phúc... Tôi thì phải xách cái va li, lang thang một mình, người chỉ khoác độc một chiếc áo jacket, không khăn choàng, không mũ, không găng tay. Một cảm giác cô đơn chột xâm chiếm tôi, khi tôi không thấy ban nhạc của Bằng ở đâu cả.

Tôi nghĩ mình chưa tìm đúng chỗ, vì những đêm lễ thế này thì họ phải chơi chứ! Hay là, họ vào trong Nhà Hát?

“Bác cho hỏi..” – Tôi đến chỗ một quầy bán bánh kẹo – “Ban nhạc hay chơi ở đây, hôm nay họ không đến sao?”

“Cô hỏi nhóm cậu Khoa à?”

Khoa là ai? Cái tên nghe quen quen, hình như trong lúc kể chuyện Bằng có nhắc tới. Tôi gật đầu.

“Họ vào Sài Gòn rồi. Đi hôm qua.”

Máy bay hạ cánh đúng 11h30. Tôi lao ra ngoài ngoắc đại một chiếc xe ôm và bảo ông ta tới trạm xe buýt Quốc Tử Giám. Không hiểu sao tôi nghĩ tới nơi ấy. Kệ, cứ đến đó đã. Nếu không có, tôi sẽ gọi Thục.

Đúng là không có. Cô ấy đến Hà Nội chưa nhỉ? Tôi mở điện thoại bấm số Thục...Không ai bắt máy.

Khoan... Có thể cô ấy đến chỗ Nhà Hát. Chị kia bảo cô ấy ra tìm tôi cơ mà. Thục có thể tìm tôi ở đâu ngoại trừ nơi đó? Ngốc thật!

Chuyện này thật... buồn cười. Tôi đi một chuyến taxi dài từ Hải Phòng ra, còn anh ta thì bay vào Sài Gòn, cùng cái ngày tôi rời khỏi đó. Tôi tự hỏi không biết hai chiếc máy bay chở chúng tôi hôm qua có bay lướt qua nhau không.

Chúng tôi không có duyên, thậm chí là...vô duyên hết sức.

Tôi ngồi lên chiếc va li, chẳng biết làm gì ở đây nữa. Chuyến bay sớm nhất ngày mai cũng là 6h. Ôi trời ơi... Tôi đã bị ma ám rồi, tại sao tôi lại nghĩ tới việc lên đây tìm anh ta? Về khách sạn ngủ có phải hơn không. Tôi buồn ngủ quá...dù đã ngủ mấy tiếng trên taxi mà mắt vẫn cứ díp lại...

Tôi mở túi lấy điện thoại, chắc đã có sóng. Một cuộc gọi nhỡ. Số lạ. Gọi cách đây 5 phút. 0914... số thuê bao phía Bắc. Khách hàng? Hay là...anh Hải thua hết tiền bị người ta...giữ lại??

Tôi không mất nhiều thời gian lắm để tìm ra cô ấy. Vì đôi mắt tôi đặc biệt nhạy với hình ảnh của Thục. Mái tóc của cô ấy. Gương mặt của cô ấy. Tỏa sáng, bất cứ ở đâu. Dù đêm hay ngày, dù trong rừng người tập nập đi chơi lễ... I miss you so much, dear.

Thục ngồi trên chiếc vali to, hình như đã thấm mệt. Cô ấy đang cầm điện thoại và gọi cho ai đó...

Máy tôi rung. Cô ấy gọi tôi.

“Alo?”

“Xin lỗi, anh vừa gọi tôi?”

“Uh. Tớ gọi để nói – Merry Christmas.”

Tôi lập tức đưa điện thoại ra nhìn kỹ số gọi để chắc rằng đó không phải là Duy. Đương nhiên không phải Duy, giọng nói ấy...giống Bằng hơn. Tôi hơi lớn tiếng, vì căng thẳng - “Ai vậy??”

“Thục không nhận ra kẻ lừa đảo Thục à?”

Vậy là tôi không sai, chính anh ta. Nhưng... - “Sao anh biết số tôi?”

“Bà già Noel đến và cho tớ, vì tớ ngoan mà.” – Tôi nghe tiếng cười khê của Bằng – “Thục đang ở đâu thế?”

Cô ấy ngưng lại, thở ra khòí. Tôi chỉ đứng cách Thục có 10m, mà cô ấy không nhận ra.

“Tôi...đang ở Hải Phòng” – Thục nói trong giọng run, tôi đoán cô ấy lạnh. Người trong ấy đâu quen được cái rét của nơi này.

“Hải Phòng có Nhà Hát Lớn à?” – Tôi trêu vì biết tổng Thục đang nói dối – “Thế thì tớ cũng đang ở Hải Phòng!”

“Gì chứ??”

Thục ngược lên, tìm quanh và cũng sớm nhìn thấy tôi.

39.Ngày 24 tháng 12 năm..

11h45

Tôi không thể tin là anh ta đã đứng đó. Ngay khi tôi định ninh rằng anh ta hẳn phải đang ở Sài Gòn. Tôi có đang mơ không?

Người ấy tiến lại gần tôi, mỉm cười. – “Huê nhé, tớ nói dối một lần, Thục cũng vậy.”

Mặt tôi đỏ bừng. Tôi... đúng là nói dối, bởi làm sao có thể biết tôi ở đây nếu anh ta không có ở đây? Vậy mà... trời hại. Tệ quá. Tôi không muốn Bằng nghĩ rằng tôi đến để tìm anh ta. Tôi đành đánh lạc hướng – “Không phải...anh vào Sài Gòn sao? Anh không đi cùng họ à?”

Bằng lắc đầu, chìa cho tôi tờ cùi vé máy bay. Tôi chỉ thấy lơ mờ...

“Tớ vừa bay từ đó ra.”

Thục nhìn tôi rồi giật tằm vé để xem. Cô ấy vẫn không tin. Cô ấy chắc là con cháu của Tào Tháo mấy đời sau quá, cực kỳ đa nghi.

“Anh bay ra để...tìm gặp tôi à??”

“Uh. Đuối tìm Thục gian nan quá.”

“Anh.....Sao phải thế?...”

Câu hỏi này, biết trả lời sao ngoài lý do ấy. Nhưng tôi sợ nếu nói lại điều đó, có khi cô ấy sẽ nổi giận như lần trước. Vì thế, tôi im thinh.

“Vì...anh yêu tôi à?” – Thục hỏi làm tôi bất ngờ, và dĩ nhiên là tôi phải thừa nhận – “Uh, vì tớ yêu Thục. Tớ không muốn để Thục ở đây, cô đơn một mình.”

Tất cả vẫn là dấu chấm hỏi. Sao Bằng biết tôi ở đây? Sao anh ta có số điện thoại của tôi? Sao anh ta phải đón một chuyến bay ngược trở ra đây ngay trong đêm? Có thực là..vì tình yêu?

“Nhưng... tại sao lại yêu tôi?” – Tôi vẫn cố tìm ình một sự tỉnh táo , thứ rất cần lúc này.

“Tại sao à?...uh...thì ...” – Bằng hơi lúng túng một lúc, có vẻ ngượng, rồi sau đó làm động tác như đang đánh đàn ghi ta, giọng ngân nga lời hát.

“...People say I’m crazy and that I am blind

Risking it all in a glance

And how you got me blind is still a mystery

I can’t get you out of my head....”

Và cười rất chân thật – “A Mystery. Tôi cũng không biết.”

Tôi bị đánh gục hoàn toàn, không phương chống đỡ.

Thực siết chặt tấm vé trên tay và mắt cô ấy như có nước. Tôi không chắc đó là nước mắt, nhưng tôi cảm nhận sự nghi ngờ trong đôi mắt của nàng đã tan biến. Điều đó làm tôi hạnh phúc, thứ hạnh phúc lần đầu tiên tôi có được – rất khác với loại hạnh phúc khi khán giả vỗ tay tán thưởng.

Môi Thực khô và tái, vai cô ấy khẽ run rẩy. Tôi rút chiếc khăn trên cổ và quàng cho cô ấy. Thành thực mà nói, tôi không cần mang nó nữa, vì tôi đã trở lại Hà Nội. Tôi không thất hứa với An, Thực cần nó hơn tôi.

Khi tôi vừa quần chiếc khăn sang vòng thứ hai, Thực kéo nhẹ ngực áo khoác của tôi và áp đầu vào đó. Cô ấy...đang tìm một sự che chở. Tôi biết, nàng tiểu thư của tôi rất mỏng manh...

Tôi quên hết mọi thứ, nào là định kiến, nào là con trai Bắc, nào là lừa dối, nào là Duy.. Quên cả sự kiêu hãnh, quên luôn sự thận trọng đề phòng... Chưa ai có thể làm tôi trở nên như thế này. Tôi không hiểu sao mình lại tựa vào anh, có lẽ, tôi mệt mỏi và chơi vơi quá. Lý trí của tôi biến đi đâu mất rồi.

Bằng chỉ đứng yên, hai tay vòng ra sau ôm hờ tôi. Có lẽ anh sợ tôi phản ứng.

“Cảm ơn..” – Tôi thì thào trong lòng Bằng, khi pháo hoa được bắn lên điểm 12h00. Chúng tôi, và mọi người đều nói – “Merry Christmas”.

40.Ngày 25 tháng 12 năm..

00h15

“Khi nào Thực về?” – Bằng xách vali cho tôi và đưa tôi đi ra khỏi đám đông đang hò hét, nhảy múa. Tôi chỉ việc bước theo chân Bằng – “Sáng mai.”

“Thế tối nay Thực ở đâu nhỉ?” – Anh ta đưa tay lên vịn cằm để suy nghĩ – “Thực có đói không?”

Tôi lắc đầu. Tôi chỉ muốn có cái giường để lăn ra ngủ, không muốn ăn uống chi.

“Buồn ngủ à?” – Bằng quay sang, chắc mặt tôi để lộ ra điều đó – “Đi theo tớ.”

Rồi anh kéo tôi lên xe taxi.

Tôi nghĩ ngay đến khách sạn nơi An làm, không xa nơi Nhà Hát lắm. Thực che miệng ngáp, rõ ràng cô ấy rất mệt. Đi một quãng đường dài từ Hải Phòng lên, rồi lại lang thang ở đây để tìm tôi... Cả tôi cũng đuối lắm rồi, cả ngày chuẩn bị cho buổi diễn hơn 30 phút, cộng thêm chuyến bay hai giờ đồng hồ nữa.

Không khí yên lặng làm tôi thấy mình cần nói một điều gì đó. – “Tớ nợ Thực một lời xin lỗi.”

“Về cái gì?” – Thực ngược sang nhìn tôi, thắc mắc. Tôi hơi cúi mặt – “Vì tớ đã lừa Thực.”

“Tôi quên chuyện đó rồi.” – Tiếng Thực trầm lắng, trong xe hơi tối nhưng tôi có thể thấy cô ấy mỉm cười. Không tươi lắm nhưng đích thị đó là một nụ cười. Tôi mở ví ra...

Bằng rút trong ví của anh ra tờ polime 100 ngàn, chìa cho tôi. Tôi quá mệt để hiểu ra là anh đang muốn làm gì, nên trán tôi cứ nheo lại – “Sao vậy?”

“Tờ bạc này là của Thục. Giờ tớ trả lại, để xóa lời hôm ấy tớ nói.”

“Lời nói nào?”

“Tớ bảo nếu Thục đưa tiền cho tớ, thì ta xem như không biết nhau. Mà chuyện đó thì không thể...” – Bằng cười và mở lòng bàn tay tôi nhét tờ tiền vào đó. Lúc này mới nhớ đến lời nói đó.

“Giờ tớ là bạn trai Thục nhé!” – Câu nói thêm của Bằng làm tôi chưng hửng – “Bạn trai cái.. gì?”

Giọng cô ấy lớn làm anh lái xe cũng giật mình, tôi chỉ buồn cười thái độ đó. Ý định của tôi đã quá rõ, nhưng câu nói đó lại không có chủ ý gì cả, một câu đùa thường dùng của tôi thôi.

“Thì tớ là bạn, mà là nam, nên là bạn trai. Trừ khi Thục không cho tớ là bạn.” – Tôi giải thích rồi mở cửa xe – “Đến rồi.”

“Bạn thôi. Bỏ chữ “trai” đi.” - Cô ấy nói và bước ra khỏi xe – “Anh định thuê khách sạn cho tôi sao?”

“Phải đấy. Thục cần nghỉ ngơi mà.”

Bằng bước lên trước, nhưng rồi chợt quay lại – “Mà bạn bè sao xưng hô nghe lạnh lùng vậy?”

Lạnh lùng à? Có lẽ. Không hiểu sao tôi có thể xưng “em” dễ dàng với anh tài xế ở Hải Phòng, nhưng lại rất khó khi nói chuyện thân mật với Bằng. Suy cho cùng thì anh tài xế kia không “gây nguy hiểm” cho tôi, còn Bằng thì... khó nói lắm. Tôi chỉ lạnh lùng để tự vệ thôi.

“Thường Thục nói chuyện với bạn mình thế nào?”

“Thì...xưng tên.”

“Như thế với tớ nhé.” – Anh ta nháy mắt rồi tiếp tục tiến vào trong. Khách sạn Apollo. Tôi không định thuê khách sạn ở vì tôi sẽ bay trong vòng chưa đầy sáu tiếng nữa. Tôi chỉ định tìm nơi nào để nghỉ chân thôi.

“Tôi không thuê phòng đâu.” .

41.Ngày 25 tháng 12 năm..

Thục nói cô ấy không cần phải nghỉ lại phòng khách sạn, và đề nghị sang chỗ nhà hàng ngồi. Tôi mở máy định gọi An, thì cô ấy lại xuất hiện vừa đúng lúc.

“Cậu... sao cậu...lại ở đây?” – An rất ngạc nhiên khi thấy tôi, sau đó cô ấy nhìn sang Thục. Tôi không biết diễn tả thế nào ánh mắt của An lúc này, cô ấy hình như không vui lắm.

“Tớ về sớm hơn mọi người chút thôi” – Tôi nói bằng vẻ mặt tí tởn - “Tớ định gọi cậu, hôm nay cậu trực à?”

“Đêm nay khách sạn có tiệc Noel nên tớ phải ở lại.” – An trả lời tôi nhưng cô ấy chỉ nhìn Thục, người đang im lặng lắng nghe cuộc trao đổi giữa tôi và An.

Cô gái ấy có một đôi mắt sâu thẳm thẳm, có hơi giống đôi mắt của Bằng, nhưng nó không nồng nhiệt thân thiện như Bằng. Đó là một đôi mắt nhiều tâm trạng, đặc biệt khi cô ấy cứ nhìn tôi. Điều đó làm tôi thấy không thoải mái. Lần gặp trước không như thế, cô ấy cười rất vui vẻ.

“À...” – Tiếng Bằng phá sự im lặng giữa hai chúng tôi – “Đây là An, bạn tớ. Còn đây là...”

“Du Thục phải không?” – Cô gái tên An nhoẻn miệng cười cắt lời Bằng. Tôi đáp ngắn – “Uh, mình là Thục.”

“Cậu có phòng nào trống để ở đến sáng mai không?” – Bằng kéo tay An hỏi thì thào, nhưng tôi cũng nghe được. Cô bạn ấy trông như là quản lý thì phải... Tôi không chắc.

An bảo phải đi xem thử mới biết được, và vì thế tôi dặn Thục ngồi đợi ở sảnh khách sạn, còn tôi thì đi mua cho cô ấy cốc sữa nóng.

Trong khi chờ đợi họ pha sữa, tôi gọi điện cho anh Khoa. Anh Khoa bảo lão Phúc đang trù dập tôi, còn Vũ thì đang bị bao vây bởi rất nhiều fans hâm mộ. Thức đã đi nhà thờ chơi với mấy người bạn mới... Anh cũng nói nhóm sẽ về chuyến bay trưa mai và chúc mừng tôi đã tìm được Thục.

Bằng bảo đi mua sữa cho tôi mặc dù tôi kêu không cần. Tôi có thích uống sữa đâu. Vậy mà anh ta cứ đẩy tôi ngồi xuống ghế salon ở sảnh chờ và bỏ đi nhanh.

Chỗ ngồi cũng khá thoải mái cộng thêm nhạc nhẹ làm tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, cơn mệt mỏi cũng dịu dần và... tôi bắt đầu...rơi vào trạng thái thư giãn...

Khi tôi quay lại sảnh đợi, thì ... cô ấy đã ngủ rất say trên ghế bành dài. Ngay cả khi ngủ, cô ấy vẫn như một thiên thần, với đôi má hồng và mái tóc xoăn nhẹ ở đuôi...

“Ngủ rồi à?” – Tiếng An ngay bên cạnh – “Có phòng đấy.”

“Uh...” – Tôi ực luôn cốc sữa vừa mua định cho Thực uống – “Phòng số mấy, để tớ bế cô ấy lên.”

“204. Nhưng phải có chứng minh để tớ gửi cho Tiếp tân...”

Chứng minh? Của tôi à? Dĩ nhiên là không. Của Thực. Vì thế tôi rón rén rút túi xách của cô ấy để lấy giấy CMND trong đó.

Tôi bắt gặp một thứ - rất đặc biệt trong túi cô ấy. Tấm ảnh ở Quốc tử giám.

9. Chương 09

42.Ngày 25 tháng 12 năm..

Điều đó thực sự khiến tôi bất ngờ đến.... sung sướng không thể tả. Cô ấy không xé nó, không đốt nó. Cô ấy giữ nó ở đó, luôn mang theo bên mình. Thực yêu, có phải Thực cũng nhớ tớ không?

Về mặt cười toe toét của tôi lộ ra rõ đến nỗi An phải gọi giật để lôi tôi về với mặt đất.

Tôi không cần phải bẻ nạng leo thang vì khách sạn có thang máy nhưng cho dù phải đi thang bộ tôi cũng không hề gì vì tôi có cảm giác Thực còn nhẹ hơn... bình gas 20kg tôi hay vác nữa. Cô ấy vẫn ngủ như một con mèo ngoan, trong vòng tay tôi. An đi phía trước, không một lần nào cô ấy quay lại suốt chặng đường, cũng chẳng hỏi tôi điều gì, rất khác với An mọi ngày.

Chỉ đến khi tôi đặt Thực xuống giường, An mới lên tiếng – “Cậu cũng nghỉ đi, trông cậu mệt đấy. Phòng đôi hai giường mà.”

“Cảm ơn cậu nhé, An.” – Tôi nói với An nhưng vẫn không rời mắt khỏi Thực.

Cái thằng Nobita trong tôi báo hại tôi ngủ đến bất biết trời trăng gì, khi tỉnh dậy thì thấy mình đã nằm trên giường trong phòng khách sạn. Đồng hồ chỉ 4h45 AM.

Bằng ngồi trên giường bên cạnh, lưng dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, đầu gục xuống. Anh ấy đang ngủ, có lẽ sau tôi một lúc? Cả hai cái chăn đều được đắp cho tôi... Hèn gì mà tôi ngủ ngon thế.

Tôi định mang chăn sang chỗ Bằng thì cửa phòng khẽ mở. Là cô bạn tên An đó, cô ấy mang vào một chiếc chăn khác..

“Thực dậy rồi à?” – Cô ấy hỏi nhỏ, đi nhẹ nhàng tới chỗ Bằng và đắp chăn cho anh. Xong, cô ấy quay lại cười với tôi, giọng vẫn rất nhỏ - “Cậu ấy vẫn sợ Thực bị lạnh, dù đã đắp hai lớp chăn, và...”

Cô ấy tỏ ra ngập ngừng, ánh mắt có gì đó đau đau – “... và cả chiếc khăn choàng cổ ấy nữa.”

5h00 sáng.

Tôi cúi nhìn chiếc khăn trên cổ mình, là của Bằng đã quàng cho tôi hồi khuya. Theo cảm tính của một đứa con gái, tôi nghĩ đó là chiếc khăn của An. Và cũng theo cảm tính của phụ nữ, tôi hơi đoán được cảm giác của cô ấy.

“Cái này, không phải của Thực.” – Tôi tháo chiếc khăn ra – “Bằng ình mượn thôi.”

“Vậy Thực cứ giữ, đừng cởi ra... trời lạnh đấy.” – Cô ấy đưa tay ngăn nhưng tôi vẫn tháo xong chiếc khăn và đặt lại trên giường.

“Cảm ơn An. Thực sẽ thanh toán tiền phòng.” – Tôi cầm túi xách và kéo quai va li – “Giờ Thực ra sân bay.”

.....

Thực lòng mà nói, tôi muốn chờ Bằng thức và nói câu tạm biệt với anh ấy. Tuy nhiên sự có mặt của An đã phần nào đó đẩy tôi đi, dù tôi không thể nhận ra đó là vì lý do gì. Cô ấy không gắt gỏng, không lạnh nhạt, nhưng vẫn đủ xa cách.

Người của khách sạn trả CMND cho tôi. Sao họ có được? Ai đã lấy từ trong túi tôi?

Tôi lật đặt mở ví lôi tấm ảnh ra... Ôi không, có lẽ Bằng đã thấy nó.

Còn “có lẽ” gì nữa... Chắc chắn rồi. Vì tấm ảnh bây giờ đã được cắt thành hình...trái tim. Tôi mới nhớ hình như cạnh chỗ giường ngủ có một cây kéo... Hẳn anh ta đã làm việc đó.

Cô tiếp tân khách sạn che miệng cười, còn tôi thì ngượng gần chết! 43.Ngày 25 tháng 12 năm..

Vừa tỉnh giấc ngủ, tôi đã lao ngay ra ngoài khi thấy Thực không còn ở trên chiếc giường bên cạnh.

Quá muộn. Bấy giờ sáng rồi.

Ai đó, hoặc là Thực, hoặc là An, đã quàng chiếc khăn choàng vào cổ tôi.

Tôi trở vào khách sạn để tìm An, nhưng chị tiếp tân bảo cô ấy không có ở đó. Tôi quay lên phòng để lấy cái điện thoại... - một tin nhắn mới.

“Goodbye, see you someday.”

Số máy của Thực. Cô ấy đã để lại lời tạm biệt cho tôi.

Tôi đã có một đêm dài với nhiều cảm xúc. Sự lay động, sự khao khát và cả cái gì đó nồng ấm, mà tôi từng rất chờ đợi đã đến. Nếu đó là tình yêu, nó sẽ tự nở hoa. Còn không phải, thì cứ để gió cuốn đi. Chỉ biết rằng tôi đã thực sự cảm nhận vị ngọt của thứ tình cảm –mà tôi chưa biết được là gì đó.

Chuyến bay của tôi đáp xuống Sài Gòn lúc 9h. Một góc sân bay khá náo nhiệt với nhiều người bu quanh. Tôi tò mò nhìn sang khi bước qua, và nhận ra đó là ban nhạc của Bằng. Họ đang khởi hành để quay về Thủ đô.

Anh trưởng nhóm nhìn thấy tôi.

Tôi gọi An nhưng cô ấy không bắt máy. Tôi chỉ muốn rủ cô ấy đi ăn sáng thôi, để cảm ơn vì việc An đã giúp tôi qua. Có lẽ cô ấy đang bận?

Tôi ghé quán café một mình và xem tivi ở đó. Buổi diễn tối qua của chúng tôi được ghi hình, còn có phỏng vấn giao lưu với nhóm nữa. Dĩ nhiên là phần đó không có tôi, vì tôi đã bỏ đi ngay sau buổi trình diễn của nhóm.

Tôi có chút tiếc nuối, vì tôi muốn bố thấy rõ tôi trên đó. Tuy nhiên, tôi không hề hối hận vì thứ tôi có được quan trọng hơn nhiều – Cái tựa đầu của Thực.

Tôi lịch sự cúi chào và anh ấy cũng bước lại chỗ tôi. – “Em gặp Bằng chứ?”

“Dạ..rồi” – Tôi hơi e ngại khi những người khác đổ mắt về phía chúng tôi – “Buổi diễn tốt không..?”

“Tốt. Anh mừng vì hai đứa gặp nhau.” – Anh cười hiền hòa – “Nếu mà không gặp được em, Bằng nó dám quay trở lại đây lắm.”

Tôi bối rối đưa tay vuốt tóc, ngó xuống đất, một loại hành động e thẹn như con gái mới lớn. Thật khó mà hiểu nổi tôi lúc đó.

Tôi tìm An suốt buổi chiều tối. Cô ấy không chịu nghe máy khi tôi gọi, cả nhắn tin cũng không trả lời. Cũng may mà tôi hiểu An gần như cô ấy hiểu tôi, An đến hiệu sách cuối đường Ngọc Khánh, xem truyện tranh. Mỗi khi giận tôi điều gì, An hay đến đó.

Nhưng sao cô ấy lại giận tôi lần này?

Nhìn thấy tôi ở cửa, An bỏ quyển truyện xuống và đi ra ngoài, không thèm nhìn mặt tôi. “Chuyện gì thế, An?” – Tôi hỏi bằng giọng sắp nổi cáu. 44. Ngày 25 tháng 12 năm..

Chị Tuyết đón tôi ở sân bay, cho tôi biết chính chị đã cho Bằng tấm namecard có số phone của tôi.

“Sao chị biết họ vào đây?”

“Samsung mời phòng Khách hàng, chị đọc quảng cáo nên nghi ngờ thôi. Ai dè là đúng.” – Chị cười nhăn răng nhưng có vẻ đặc ý lắm, gật gù – “Anh chàng khá đấy nhỉ.”

“Khá chỗ nào?”

“Chị không nghĩ nó quay ra Hà Nội lúc đó.” – Chị Tuyết bình luận – “Chỉ có tình yêu mãnh liệt mới thế. Chị thấy rất thật. Đứng đa nghi nữa, cô nương.”

An vẫn bước đi trong khi tôi chẳng hiểu chuyện gì cả. Tôi đã làm gì sai??

“An này!” – Tôi kéo tay cô ấy – “Cậu giận tớ chuyện gì?”

“Cậu đi mà hỏi bản thân cậu.” – Giọng An bắt đầu âm ức. Tôi moi hết trí óc xem tối qua tôi ngủ có bị mộng du làm chuyện tày đình gì không, rồi cũng không thể nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ trông bộ dạng ngu ngơ đến tội nghiệp của tôi, An xuống giọng buồn – “Cậu nên mua một chiếc khăn choàng khác cho Thực.”

Ra vậy. Tôi lỗi ở chỗ chiếc khăn. Thực tình tôi đâu có biết là An để ý chuyện đó.

Tôi cười tủm tỉm suốt chặng đường về nhà, một tâm trạng vui vui mà hình như lâu lắm rồi tôi mới có được trở lại. Không giống như khi được bonus, không giống khi giành được dự án và cũng không giống như khi Duy ngỏ lời yêu tôi. Lúc đó là cảm giác choáng ngợp, mê hoặc. Còn bây giờ, ít nhất là tôi tỉnh táo.

“Làm gì mặt mày hớn hở vậy?” – Tấn hỏi khi tôi vừa bước vào nhà – “Anh Trung vừa tìm chị.”

Đó là anh chàng Y Khoa mà tôi đã từng đòi lấy.

“Tớ xin lỗi.” – Tôi cố năn nỉ, dù lý do gì thì cứ xuống nước trước, con gái mà. – “Khi đó cô ấy lạnh đến tái mét...”

An cúi mặt quay ra hướng khác, tay...đưa lên dụi mắt. Hình như... - “Cậu khóc à?”

“Không có đâu. Bụi ấy mà.” – An lắc đầu và cố cười – “Lần sau, cậu đừng làm thế nữa...”

Tôi không nghĩ An lại bỏ qua nhanh thế, cô ấy đã dỗi từ sáng và vừa nãy còn gay gắt với tôi như vậy cơ mà. Bất giác tôi có cảm tưởng mình đã tổn thương An.

“Ok!” – Tôi đồng ý ngay và khoác vai An – “Chúng ta đi xem phim nhé! Hôm nay tớ vui!”

Tôi vội vã quên cái dụi mắt ban nãy của An, và húyt sáo một cách hào hứng. Đôi vai An bỗng mềm yếu lạ dưới cánh tay tôi... 45. Ngày ... tháng ... năm..

Thường thì, những chàng trai theo đuổi tôi, sẽ nhắn tin thăm hỏi tôi ngay sau khi có số phone, nội dung thì linh tinh lắm. Một là “chúc ngủ ngon” hai là “chào buổi sáng”, hoặc những tin vu vơ, “cuối tuần Thực có đi đâu không?” hay “nhớ ai mà tôi buồn thế này...”

Còn anh ta thì không.

Suốt gần một tuần sau khi tôi trở về từ Hà Nội, Bằng như biến thành bọt khói vậy. Tôi bắt đầu thấy tức vì mình đã quá tin tưởng một tình yêu kiểu Hollywood. Mà tệ hơn, tôi bị chuyện đó làm ảnh hưởng khá nhiều. Cứ mỗi khi có tin nhắn hay ai đó gọi tới, tôi lại hồi hộp, để rồi thất vọng vãn vơ. Hình như, tôi ...tương tư? Ôi, hy vọng là không.

Thật không thể tin nổi là tôi lại để mất số của Thực. Điện thoại tôi bị rơi và thế là hỏng máy, hỏng cả SIM. Tấm namecard để trong túi quần quên lấy ra, nên sau khi bị ném vào máy giặt, nó rơi thành nghìn mảnh. Chúa ơi.

Tôi chỉ còn cách chờ người thợ sửa điện thoại hoàn trả lại máy cho tôi. Họ hẹn một tuần. Khi tôi kiểm tra máy, toàn bộ dữ liệu bao gồm số lưu trong nhật ký cuộc gọi đều không còn. Tôi nóng mặt hỏi anh thợ đã sửa.

“Muốn sửa phải reboot máy mà.” – Anh ta cho tôi biết.

Không thể nào!!

Tôi không nghĩ là ông anh sẽ lại đi kể chuyện tôi đòi...lấy chồng, và chỉ đích danh anh Trung – Bác sĩ với chính đương sự trong một cuộc “trà dư tửu hậu”, khiến anh ấy nghĩ rằng mình có sức hấp dẫn đặc biệt đối với tôi. Trời àh, anh ta xuất hiện với cường độ ngày một nhiều hơn mỗi dịp cuối tuần, gặp gỡ và trò chuyện với ba mẹ tôi.

Mẹ tôi khỏi phải nói, bà luôn thích các chàng bác sĩ. Vì họ trí thức, hiền lành, tận tụy, và quan trọng theo mẹ, đó là một nghề “có phúc”. Còn ba tôi? Ban đầu ông chẳng có biểu hiện gì, về sau thì thỉnh thoảng khen – “Cái thằng nói chuyện khờ khờ dễ thương..”

Ba tôi là thế, ông không hợp với các gã văn vẻ khéo miệng – như Duy, và có thể, như Bằng.

Mà không... không thể quy Bằng chung với Duy được. Cũng như không thể quy chung anh với những chàng trai miền Bắc.

Bằng rất khác.

Lẽ nào ông trời muốn trêu chọc tôi? Tôi phải làm gì đây. HELP ME!!

Chẳng có ai để cầu cứu cả. Tôi phải tìm cách để liên lạc với cô ấy, tôi nhớ nàng phát điên.

Phải có một cách nào đó... một cách nào đó...

“Này, thằng Bằng nó bị điên à?” – Giọng lão Phúc rừ rừ với Vũ và Thúc.

“Ảnh bị mất số cô tiểu thư Sài Gòn..” – Thúc trả lời cũng rừ rừ. Tưởng tôi không nghe sao?

“THỰC! Cô ấy tên DU THỰC. Không phải Tiểu thư Sài Gòn, nghe chưa?!” – Tôi quắc mắt nhìn Thúc rồi tiếp tục suy nghĩ. Trí thông minh của tôi đâu rồi!! Mà sao nàng không gọi tôi chứ!

Nếu chủ động gọi tôi, thì cô ấy đã không phải là Du Thực. 46.Ngày ... tháng ... năm..

Hôm nay anh Trung lại hẹn tôi ăn tối. Tôi muốn từ chối nên cố tình nhận thêm việc để ở lại công ty làm. Hơn 6 giờ, tôi vẫn ngồi trong văn phòng với ổ bánh mì hamburger.

Điện thoại của tôi reo. Có phải...?

Số máy anh Trung. Chán quá.

Phải sau hơn hai ngày tôi mới nhớ ra tên công ty in trên thẻ đeo trước ngực của chị đã gặp tôi hôm ấy, hình như nó cũng là tên công ty của Thực. KHÔNGYAKI. Phải, chính là KHÔNGYAKI.

Lật quyển danh bạ tra đến mòn mắt cũng không tìm ra, vì không rõ ngành nghề, mất hết nửa ngày trời. Tôi đành lên mạng Internet. Cũng may hôm nay thứ 4, không phải những ngày phải theo ban nhạc đi diễn, nếu không, họ sẽ không thả tôi đi long nhong tìm số Thực thế này.

KHÔNGYAKI, có hàng loạt công ty cùng tên KHÔNGYAKI. Trời ơi.

Lọc lại 4 công ty có văn phòng tại Sài Gòn, tôi bắt đầu gọi điện thoại...

“Thực có đói chưa? Anh có hẹn tối nay, Thực nói sẽ trả lời mà không thấy.” – Giọng anh bác sĩ có chút rụt rè. Vì sự hiền lành của anh mà tôi không nỡ thẳng thừng từ chối. Mà thôi, có một người bạn ăn tối cùng cũng không quá nghiêm trọng, phải không?

“Em...phải làm việc trễ..” – Tôi ấp úng giải thích.

“Xong chưa? Anh đợi từ 5 giờ ở trước cổng công ty em này.”

Sự áy náy làm tôi phải đồng ý, tôi thu xếp đồ đạc và đi xuống tầng trệt để ra về.

Đã hai công ty không có ai tên Du Thục cả. Cơ hội của tôi còn 50%.

“Xin vui lòng cho nói chuyện với Thục ạ. Du Thục”

“Chị Thục phòng dự án hả?” – Câu hỏi của người bên kia đầu dây làm tôi mừng hóm. Thanks my god... Tôi đáp ngay – “Vâng, chính nàg!”

“Hết giờ rồi...” – Cô ấy nói làm tôi nhìn xuống đồng hồ, 6h30. Đúng là đã muộn ột ngày làm việc.

Nhưng không sao, mai tôi sẽ gọi lại...

“Khoan anh ơi!”

Hằng tiếp tân gọi giật khi tôi đang tiến ra ngoài cổng – “Chị Thục!!Chị có điện thoại!”

Giờ này mà có người gọi thì chắc là khách hàng. Rõ chán, lúc nào cũng gọi ngay giờ ăn uống, không phải vốn có câu trời đánh tránh bữa ăn sao???

“Ai vậy? Em hỏi ở công ty nào đi?” – Tôi nói với Hằng để xem có cần phải tiếp cuộc điện thoại ấy không. Hằng gật đầu và hỏi nhỏ vào điện thoại, xong cô ấy cười hihi đưa máy cho tôi – “Bạn trai chị đó!”

Nếu không phải đang tựa vào bàn reception, chắc tôi đã loạng choạng không đứng vững vì...shock.

10. Chương 10

47.Ngày ... tháng ... năm..

Vội giật cái ống nghe trên tay Hằng, tôi quay mặt ra ngoài thì chào – “Alo?”

“Thục à? Hãy nói chính là Thục đi. Sẽ có án mạng nếu đấng ấy không phải Thục!”

“Bằng hả?”

“Nó đây!”

Không hiểu sao tôi lại bật cười. Đơn giản vì vui...và...vì tôi nhớ anh ta. Hằng cứ đứng đó làm tôi dâm ngại, tôi giữ giọng khó chịu mặc dù tôi không cố tình như thế - “Sao anh gọi vào số công ty tôi?”

“Dành cho Thục bất ngờ mà, haha...”

“Tôi không rảnh để giỡn đâu.” – Thục nói khô khốc. Có lẽ tôi không đủ bình tĩnh nên mới nói như vậy và cười như một thằng đểu. Điên quá. Sao tôi không than thở rằng tôi đã phải vất vả thế nào... để tìm ra cái số đó.

“Thục ra...” – Tôi định giải thích nhưng rồi, tôi lại thấy mất cả hứng – “Mà thôi.. Thục không vui khi tớ gọi sao?”

Cô ấy không đáp, tôi thậm chí nghe rõ hơi thở của Thục qua máy...

Không lẽ tôi lại nói rằng tôi đã chờ phone của anh ta gần hai tuần nay? Và vui đến không kiềm chế như mới tức thì? Không lẽ tôi lại nói rằng tôi chỉ đổ quạu khi nghe cái giọng cười cà rồn đó của anh ta? Không lẽ tôi lại nói anh ta nên gọi vào số di động của tôi thì hơn?

Tôi cứ im lặng.

“Thế thì tớ cúp đây.” – Anh ta buông lỏng câu nói.

“Khoan...” – Tôi lên tiếng, dù không biết phải nói gì – “Bằng... có số riêng của Thực chứ?”

Cô ấy đã thay đổi cách nói chuyện. Cô ấy xưng tên và gọi tên tôi. Lần đầu tiên. Rất ngọt ngào!!

“Nếu có tớ đã không gọi vào đây...” – Tôi bắt đầu nói thật – “Tớ bị mất số Thực rồi.”

“Sao vậy? Có cần...” – Tiếng chuông điện thoại reo ngắt lời cô ấy – “Đợi chút nhé!”

Ok, I can wait for you all my life.

But my cellphone cannot. Nó sắp hết pin rồi. T_____T

Anh Trung gọi, có lẽ vì thấy tôi lâu ra quá. Tôi phải chạy ra xa cái ống nghe để bảo anh đợi thêm chút nữa. Khi tôi trở lại thì máy đã chỉ còn tín hiệu tút tút.

Tại sao? Anh ta không thể chờ tôi chỉ vài phút?

Không, đó không phải là Bằng. Người đã đợi tôi cả ngày và đã bay lập tức ra tìm tôi ngay sau khi biết tin. Chắc chắn có sự cố gì đó...

“Em về trước chị nhé!” – Hằng xách giỏ đi và cười chào tôi. Cách mà cô ấy cười giống như đang chọc tôi vậy. Cũng đúng thôi vì đây là lần đầu tiên tôi kiên nhẫn nán nã để chờ một cú điện thoại gọi lại, mà theo Hằng, là của “bạn trai” tôi.

Tôi kéo áo một nhóc bên cạnh – “Cho anh mượn cellphone nào!”

“Đùa hử?” – Nó trề môi. Tôi giật luôn cái phone trên bàn của nó – “Đùa cái gì. Trả cho 10 nghìn / một phút, ok?”

Giá cắt cổ! Nó không chịu mới là lạ!

Tôi bấm gọi lại số ban nãy, liệu cô ấy có chờ tôi hay ... nổi quạu? Theo tôi đoán thì chắc 90% là cô ấy đã dập máy cái rầm và rửa “Người đầu mà thấy ghét. Hừm!!” rồi bỏ đi khỏi.

Nhưng nếu không gọi lại thì không phải là tôi. Hehhe... Tôi chỉ sợ cô ấy chờ - 10% việc này sẽ xảy ra mà.

“Alo?” – Giờ thì tôi quen tiếng Alo đó rồi. Nó là của Thực. Cô ấy đã chờ tôi.

Bằng gọi lại, không tiếc công tôi đã chờ.

“Máy tớ hết pin.” - Tôi không nghĩ sai về anh, trước hết là trong việc này. Bằng sẽ không bỏ cuộc, trừ khi có sự cố.

“Uh... giờ Thực phải đi ăn tối...” – Tôi chợt nhớ ra anh Trung vẫn đang mòn mỏi ngoài kia – “Thực sẽ nhắn số cho Bằng biết.”

“Ok, ăn vừa thôi, béo xấu xí lắm, tớ không thích đâu.” – Tiếng Bằng tỉnh nghịch, xong lại trầm lắng – “I miss you, bye.”

Tôi đứng ngẩn ngơ một mình suốt gần hai phút dù đã cúp máy. 48. Ngày ... tháng ... năm..

Mùa đông Hà Nội rồi cũng trôi qua nhường chỗ cho tiết trời xuân tràn về. Gió sớm vẫn lạnh nhưng những cành đào nở hoa rực rỡ làm cho người ta thấy ấm áp hẳn. Năm qua đã có nhiều thay đổi lớn đối với tôi. Một là tôi đã thỏa ước mơ chơi trống chuyên nghiệp, hai là tôi đã tìm được thiên thần của cuộc đời – Du Thực.

Tôi đếm từng ngày đến Tết. Vì tôi sẽ du Nam lần nữa tìm cô ấy, và lần này chỉ đi một mình thôi. Chia cách không gian chỉ làm tôi nhớ cô ấy đến khủng khiếp, chứ không hề có vụ “xa mặt cách lòng” như Vũ và lão Phúc vẫn luôn đe dọa.

Còn Thực thì sao nhỉ?

Tôi càng ngày càng nhận ra rằng nếu một ngày không có tin của Bằng nhắn, tôi sẽ “ăn không ngon ngủ không yên.” Không quá cường điệu đâu, nó thực đấy. Nhưng cũng đừng nghĩ là chúng tôi đang “mật ngọt tình yêu” với nhau bằng đường viễn thông, vì thực tế thì những tin nhắn chỉ là “Nhiệt độ ở đây là bao

nhieu? Có mưa không?” (đến nỗi tôi trở thành trung tâm thông tin thời tiết Hà Nội còn được!) hoặc “Hôm nay ăn cơm canh chua” – “còn tớ ăn xôi gấc”, rồi “canh chua miền Nam nấu với cà chua à?”

Hoàn toàn không có câu nào là “I Love You” hay đại loại là “nhớ mặc thêm áo”, “hôm qua ngủ ngon không?”...

.....

An dạo này ít đến gặp tôi, cô ấy bảo vì tôi bận diễn nên cô ấy không muốn làm phiền. Thức và Vũ đoán An có bạn trai, nào là hôm nọ gặp ai chở An ngoài đường, nào là thấy cô ấy mua áo sơ mi Nam tại shop ABC gì đấy.

Nếu An có bạn trai thật, thì cô ấy sẽ nói cho tôi biết đầu tiên. Tôi chẳng tin đâu.

Tuy nhiên những lời bọn họ nói cứ làm tôi tò mò, một chút gì đó cào cào trong lòng, không rõ lắm. Tôi muốn hỏi An...

Ba tôi tuyên bố sẽ chỉ gả tôi cho người như anh Trung. Xem ra anh ấy đã chiếm trọn tình cảm của phụ huynh hai vị rồi. Chị Hai nói anh ấy vài lần muốn hỏi cưới tôi nhưng sợ tôi phản đối... Đúng là tôi sẽ phản đối, dĩ nhiên.

“Con và thằng Trung có phải đang yêu nhau?” – Mẹ hỏi tôi khi ba cũng đang ngồi đó. Tôi nhún mắt – “Không, làm gì có.”

“Vậy con đang yêu ai?”

“Có ai đâu, sao mẹ hỏi vậy?”

“Tấn nói con có một chàng nào đó... Nó nói con đang yêu.”

Thằng em trai nhiều chuyện chưa từng thấy. Trong lúc tôi còn gãi đầu, ba tôi phán một câu xanh rờn – “Tên nào đấy? Nếu có thì dắt ra cho ba xem, không thì ba bảo thằng Trung đến rước con đi cho rồi.”

“Cậu có bạn trai à?” – Tôi đi lòng vòng một hồi rồi cũng hỏi điều muốn hỏi. An tròn mắt nhìn tôi, rồi mỉm cười – “Nếu có thì sao?”

“Thì... tớ mừng cho cậu.” – Tôi tỏ ra thờ ơ - “Nhưng... cẩn thận kẻo gặp tên Sở Khanh đấy.”

“Cậu tưởng chỉ có cậu là hay à?” – Tự nhiên An lại có vẻ trách móc tôi. Cô ấy đi nhanh, giọng lảng đãng – “Cậu có người yêu thì cũng phải để tớ có chứ.”

Tôi nghĩ mình không hiểu An nữa. Cô ấy lạ quá, đặc biệt sau hôm Noel. Không lẽ chuyện chiếc khăn choàng lại ảnh hưởng nhiều như vậy? 49.Ngày ... tháng ... năm..

Theo “lý luận” của ba, thì bạn trai tôi phải được “kiểm duyệt” trước khi tôi đi quá xa, để gặp thêm “1 tay như thằng Duy” là không nên chút nào. Tôi trở nên bị áp lực đến nỗi không thể thố lộ chuyện của Bằng, và luôn cố tránh né mọi câu hỏi về “chàng trai” đang đánh đổ tôi.

Tôi chỉ sợ đến một lúc nào đó, tôi bị tác động bởi ba mẹ và sẽ nhận lời với anh Trung để được giải thoát. Dù sao trong một góc của lý trí tôi vẫn sợ sẽ bị tổn thương lần nữa.

Khi tôi cho bọn họ biết tuần sau tôi sẽ vào Nam, ai cũng thở dài ngao ngán – “Hết cách với nó”. Hehehe...

Chuyện này tôi chưa nói với An. Càng lúc tôi và cô ấy càng xa cách nhau. Hơi buồn, nhưng tôi cũng không bận tâm lắm vì nghĩ cô ấy có lẽ có bạn trai thật.

Còn mẹ tôi, bà mắng tôi te tét ngay khi tôi vừa bảo – “Con vào Nam ăn Tết.”

“Mày sao thế hả, Bằng? Mày có họ hàng nào ở đấy đâu! Mày bị con gái trong ấy bỏ bùa hử? Mẹ đã nghe các cậu ấy nói ra nói vào mà mẹ chưa tin. Giờ mày nói đi, có phải mày chết cô nào rồi không?”

Tôi chỉ cười toe gật đầu – “Đúng ạ. Chết ngắt.” ^0^

Và mẹ dùng cả chổi bếp để quét tôi. Tối tấp, tàn tạ, túa xua khắp người.

Tôi luôn thích không khí mùa xuân, nhất là những ngày giáp Tết. Tôi thích đi sắm đồ Tết, thích chạy vòng vòng chợ Hoa Xuân, và thích theo mẹ đi chợ đêm trước hôm Giao Thừa.

Bằng nhắn – “Nhiệt độ ngoài này là 45 độ C. Bão cấp 4, gió giật cấp 8. Biển động ...nhe.”

Tôi cười, lúc nào tôi cũng cười khi đọc tin anh. “Trong này gió nhẹ, hoa nở um sùm, tuyết rơi tá lả” – tôi trả lời. Từ sau khi quen Bằng, tôi bỗng có khiếu hài hước hơn. Cả hai đứa đều nói những câu vô duyên không ra đâu vào đâu. Thế mà vẫn đủ làm một ngày dọn dẹp nhà cửa mệt mỏi của tôi tan biến.

Cô ấy càng lúc càng đáng yêu. Bằng giá đã không còn, và thay vào đó, mỗi một tin nhắn của cô ấy đều mang một màu sắc hồng tươi sáng. Nó sưởi ấm cả tôi, người đang ở cách ngàn cả ngàn cây số.

Tôi sẽ vào đó, sớm thôi, bất kể Thực có muốn gặp tôi hay không. Bất kể mẹ có đánh tôi thế nào, có giận hờn hay mắng nhiếc, thì bà biết rõ không thể ngăn tôi, một khi tôi đã muốn. Bà chỉ còn có thể than thở – “Sao tôi lại có đứa con cứng đầu cứng cổ thế hả giờ...!” 50. Ngày ... tháng ... năm..

Dù thích những hôm giáp Tết, nhưng tôi lại sợ những ngày Tết. Mông một về nội ngoại, bà con không người này cũng người kia bảo “Con Thực lớn rồi sao cứ ở không vậy?”

Ở không, nghĩa là không chồng, không bạn trai, chẳng có mối nào ấy. Người lớn các chú các cô không hiểu sao cứ hay để ý con gái nhà người ta, hễ thấy lâu không ai hỏi han là nghĩ “chắc nó vẫn yêu thằng bồ cũ”.

Mông hai, tiệc tùng với các sếp, cười đến rách cả miệng, nói năng thì cứ phải “tốt đẹp”, chứ nói cái gì không hay là “đầu năm, đầu tháng mà...” – Người Việt Nam là thế.

Hôm nay, mông ba, tôi chỉ ở nhà vì chẳng có ai đi cùng. Thường đây là ngày của những đôi lứa đang yêu nhau.

Tôi sang nhà để cho An biết tôi sẽ đi trưa nay, sau khi kết thúc buổi diễn ở Công viên Thủ Đô. Nhà An to và kín cổng lăm. Cô ấy, hình như tôi chưa kể, là con gái của chủ tịch Hội đồng quản trị cụm Khách sạn Atropole ở Hà Nội. Quen tôi, An chưa bao giờ tỏ ra là một đài các tiểu thư như thân thế của mình, cô ấy mặc đồ bình thường, ăn hàng hè phố và hay tính từ trăm đồng bạc khi trả giá.

“Sao cậu không hẹn tớ ra?” – An bước xuống và hỏi tôi trong bộ đồ ngủ – “Tớ biết cậu không thích đến nhà tớ mà.”

“Không sao.” – Tôi nhún vai – “Tớ đi gấp nên ghé báo cậu.”

“Đi à? Đi đâu?”

“Tớ vào Sài Gòn.”

Hân gọi rủ tôi sang nhà nó ăn lẩu. Tôi nghĩ tới nghĩ lui thấy nằm nhà cũng chán, nên đồng ý luôn. Không khéo anh Trung lại đến nhà thăm thì cũng khó mà trốn tránh.

“Cho tui xem hình anh ta đi” – Hân thúc cùi chỏ vào hông tôi khi hai đứa đang nấu bếp. Tôi cau có – “Anh nào, bà đừng mad mà.”

“Giỡn hòai. Bà có biết một trong những thứ không thể giấu được là gì không?”

“Là gì?”

“Bộ mặt khi người ta yêu.”

An cười, và cô ấy không nói thêm gì. Lẳng lặng thay áo đi cùng tôi ra sân bay.

“Dạo này tớ thấy cậu khác..” – Tôi hơi lạc giọng khi thấy An lại khéo mắt long lanh nước. An vui tươi ngày xưa của tôi đâu rồi?

“Tớ khác vì cậu khác, Bằng ạ.” – Giọng An trầm tư, tôi không hiểu. Tôi chẳng khác gì cả. Chính cô ấy mới lạ đi, cô ấy hay buồn hơn.

“Mà cũng có thể tớ khác thật.” – An nhìn tôi mơ hồ – “Tớ khác khi có một người bước vào đời cậu, kéo cậu đi khỏi tớ.”

Tôi đỏ bừng mặt làm Hân càng cười hô hố, đồ...con bạn thấy ghét. Nó chỉ giỏi ăn hiếp tôi thôi. Cuối cùng sau cuộc tra hỏi bằng bạo lực, tôi phải cho nó xem tấm hình duy nhất của Bằng tôi đang có – đã được cắt thành hình trái tim.

“Lãng mạn chưa kìa!” – Tiếng Hân xuyết xoa.

“Thôi xem đủ rồi, trả đây!” – Tôi cố giật lại tấm ảnh, nhưng nhỏ Hân vẫn phá phách mang đi chỗ khác ngấm ngĩa – “Để xem kỹ nào..mắt sâu, mũi cao, không đẹp trai lắm nhưng nhìn cá tính đấy.” 51.Ngày ... tháng ... năm...- Mồng 3 Tết.

Thái độ và những lời An nói dường như chỉ theo tôi đến khi máy bay hạ cánh. Tôi nhanh chóng thoát khỏi ý nghĩ mình đã làm An buồn vì yêu Thực – một lý do mà tôi cũng không hiểu tại sao. Sài Gòn mở ra rực rỡ với cờ xí, băng rôn đỏ chói khắp các nơi. So với lần vào trước, tôi thấy Sài Gòn tươi vui hơn nhiều.

Vừa vào tới Trung tâm thành phố, tôi liền mở máy gọi cho Thực.

“Điện thoại bà reo kìa!” – Hân chỉ tay về hướng chiếc máy điện thoại của tôi đang kêu nhạc tình tang trên bàn, tay vẫn cầm khư khư tấm ảnh. Tôi vội chạy tới, màn hình hiện tên Bằng.

Như sợ bị con bạn chọc, tôi lên ra hành lang mới dám nghe máy – “Alo?”

“Hi! Trong ấy có chỗ cho tớ trú không, ngoài này bão to quá!” – Tiếng Bằng giả vờ than thở (vì làm gì có cơn bão nào!). Tôi cố nhỏ giọng không để Hân nghe thấy – “Dưới gầm giường có ở không?”

“Ồ chứ. Tớ bơi vào nhé. Cho địa chỉ đi.”

Tôi phì cười và không nói gì. Đợi lâu, Bằng hỏi như vội lắm – “Nhanh lên, bão sắp cuốn tớ mất!”

“Thôi đừng giỡn nữa. Năm mới vui không?” – Tôi đổi chủ đề nhưng Bằng vẫn cứ cố đùa – “Tớ nói thật mà, tớ đang tìm nhà Thực.”

Tôi vẫn giữ máy nghe khi leo lên xe buýt, mặc dù tôi không biết tuyến xe này sẽ đi đâu.

Thực hỏi vặn, giọng hơi ngờ nghệch – “Gì hả? Tìm...gì?Nhà Thực?”

“Uh. Tớ vào ăn Tết với Thực. Tớ đang ở Sài Gòn.” – Tôi đáp. Cô ấy hỏi to vào máy – “Hả? Thật không?”

“Chuyện Hướng dẫn dạo là chuyện duy nhất tớ nói dối Thực. Cho đến bây giờ, và cả sau này nữa.”

Nếu thế, nghĩa là Bằng đang ở đây, rất gần tôi.

Hân vỗ vai – “Eh, ai gọi vậy?”. Tôi cứ thần thờ, ngơ ngác, điện thoại vẫn đang áp vào tai. Như không hề quan tâm tới Hân đang trở mặt nhìn, tôi lắp bắp vào máy – “Ồ..ở đâu..vậy?”

“Để xem... đường Nguyễn Văn Cừ...” – Bằng như đang nhìn xung quanh để đọc tên đường – “Tớ cũng không biết đây là đâu nữa. Tớ đang trên xe buýt.”

“Xuống trạm ở nhà sách đi. Thực sẽ ra đó.” – Tôi bảo Bằng rồi cúp máy luôn. Nhỏ Hân nheo mắt cố đoán chuyện gì, xong nó la lên – “Đi đâu vậy??”

Tôi đeo túi, giật tấm ảnh trên tay nó và chỉ kịp vẫy tay chào Bye bye.

Nhà sách? Nhà sách nào nhỉ? Có phải cái nhà sách vừa nãy xe chạy qua không?

“Anh ơi, cho xuống đây ạ.” – Tôi gọi to và nhảy xuống khi chiếc xe vừa giảm tốc độ, rồi đi ngược về hướng ban nãy có một nhà sách lớn. Gần 6 giờ, bụng tôi bắt đầu cồn cào.

Tôi tìm một chỗ trống để đứng chờ cô ấy, bên cạnh bãi giữ xe nhà sách. Mồng 3 Tết mà cũng có nhiều người đi mua sách thế nhỉ? Đa số là trẻ con đi cùng với bố mẹ. Nghĩ lại hình như cả đời tôi đến giờ chỉ bước vào hiệu sách độ vài lần, đếm trên đầu ngón tay còn thừa.

11. Chương 11

52. Ngày ... tháng ... năm...- Mồng ba Tết.

Mãi đến khi tôi đến ngã ba đèn đỏ ở đối diện nhà sách Nguyễn Văn Cừ, tôi mới nhận ra sao mình lại thế này? Vội vã ra đón một chàng trai? Vớ vẩn thật. Ngược đời thật. Tôi là gì của anh ta chứ? Tôi đâu có theo đuổi anh ta!

Tiếng bóp kèn tin tin phía sau đuổi tôi tấp dạp vào lề và bắt đầu đấu tranh tư tưởng. Đến hay không đến? Đến thì làm như mình quý hần lăm vậy, thích hần lăm vậy, we e hần lăm vậy. Không đến thì... cũng không phải vì người ta đã lặn lội vào đây. Nếu là bạn bè bình thường thì ra đón cũng phải đạo thôi mà.

Phải thế nào thì đúng đây???

Sao cô ấy đến muộn thế nhỉ? Hay kẹt xe? Hay ý cô ấy không phải nhà sách này??

Tôi sốt ruột định gọi Thực nhưng có khi cô ấy lại bảo tôi lộn xộn, có tìm một cái nhà sách cũng không xong. Đàn ông con trai không thể ngô nghê thế được. Tôi nhét điện thoại vào túi trở lại và đi loay quanh, cố tìm một cái nhà sách khác gần đó.

“Chú cho cháu hỏi có cái nhà sách nào khác nữa ở đây không?” – Tôi hỏi chú giữ xe. Chú ấy chỉ sang đối diện bên kia ngã ba – “Bên đó có cái nhỏ hơn. Gần trường Đại Học.”

Trong lúc đang nghĩ đến điên đầu, tôi nhận ra Bằng. Anh bước qua đường với cái ba lô khoác bên vai trái, mắt cứ ngó lung tung lên các dãy nhà mà không nhìn xe cộ. Một chiếc xe ô tô lao đến.....

Tôi như chết giắc tức khắc.

“Đi đứng kiểu gì vậy hả?” – Tiếng người lái xe quát to, Bằng cười hihi gơ tay xin lỗi. Tôi vẫn chưa thể hoàn hồn, dù rằng anh đã nhìn thấy tôi và cười toe chạy đến.

Mặt nàng tái mét. Giống như vừa trải qua cơn ác mộng. Ai đã làm gì Du Thực của tôi?

“Thực sao vậy?” – Tôi lay cô ấy – “Thực không khỏe à? Xin lỗi tớ không biết Thực đứng bên này.....”

Cô ấy chợt bật khóc. Nước mắt như giọt thủy tinh, rơi nhanh trên má nàng. Dù chưa biết chuyện gì nhưng điều đó làm tôi đau xót xa, như thể ai đó vừa làm trầy xước một thứ vô cùng quý giá của mình. Tôi khẽ đưa tay lên, lau giọt nước mắt đọng trên má cô ấy bằng ngón tay cái.

“Ai ăn hiếp Thực vậy? Tớ sẽ giết hắn.”

Bàn tay của Bằng ấm áp và mạnh mẽ đặt lên má tôi, làm tôi như mềm ra, tan ra. Tôi vừa hoảng sợ. Cảm tưởng như tôi sợ Bằng biến mất vĩnh viễn trước mắt tôi. Sợ hãi tột đỉnh, hoảng hốt tột đỉnh.

Và...tôi không biết điều gì làm tôi khóc. Khóc vì mừng rỡ, khóc vì vỡ òa, khóc vì nhớ nhung, hay khóc vì thấy mình sao quá suy tư, tính toán đúng sai – cái gì là nên hay không nên để sứt chút đã không thể có cơ hội để hối hận. Cho dù là vì điều gì, thì tôi cũng biết rằng, tôi yêu Bằng hơn tôi tưởng rất nhiều.

Nếu không cố gắng kiềm chế, có lẽ tôi đã ôm chầm lấy anh.

53. Ngày ... tháng ... năm...- Mồng ba Tết.

“Không sao...” – Thực lên tiếng sau một lúc lâu, quệt nước mắt và nổ máy xe – “Về thôi.”

“Về? Thực chở tớ về nhà ngủ dưới gầm giường của Thực à?” – Tôi nửa đùa nửa thật. Cô ấy quay sang – “Uh.”

Thực nói tỉnh khô, không cười, mặt cứ cứng đơ. Tôi hơi bất ngờ trước phản ứng của cô ấy, nên thôi không đùa nữa – “Có đi đâu thì cũng để tớ chở. Tớ không ngồi sau xe con gái.”

“Uh.” – Cô ấy lại đáp tỉnh và bước xuống xe ra yên sau ngồi. Tôi cứ thế mà lên xe cầm lái thôi. Cô ấy ngộ quá.

Suốt chặng đường tôi không nói gì cả, chỉ ngồi ôm...cái ba lô của Bằng. Bằng có hỏi tôi gì đó, nhưng tôi không để ý nên không trả lời, thế là anh im luôn. Tôi còn đang hoang mang trong cái cảm xúc mạnh mẽ vừa trải qua – những tưởng chính tôi vừa thoát chết trong gang tấc.

Mãi một lúc khi tôi trở lại trạng thái ổn định, tôi nhận ra Bằng đang...đưa chúng tôi lên Thủ Đức. Trời ăh.

“Đi đâu vậy trời?” – Tôi kêu lên và ngoá quanh. Bằng dừng xe quay lại gãi đầu – “Tớ chạy bữa thôi, hỏi Thực không trả lời.”

“Hả? Sao không hỏi lại?? Ngổ thế!” – Thực trách với cái giọng vừa cáu vừa buồn cười trước thằng ngổ như tôi. Tôi cũng cười. Thực ra vì tôi cũng muốn chạy vòng vòng, đặc biệt là khi chờ theo Thực ở đằng sau. Đầu phải lúc nào cũng có cơ hội này. Hehehe.

Thực bảo tôi vòng xe lại, rồi cứ thế chạy đến nơi cô ấy ở. Một căn hộ tầng ba trong chung cư, theo lời Thực. Sau khi gửi xe vào bãi, tôi định theo Thực lên thang máy thì cô ấy đẩy tôi ra ngoài.

“Bằng không lên được, tối rồi.” – Cô ấy kéo tôi ra cổng, chỉ sang bên phải – “Cách sáu căn có một cái khách sạn, ở đó nghỉ nhé.”

Bằng ló đầu ra nhìn theo hướng tay tôi và gật gù – “Okay.” Anh ta gơ tay chào tôi theo kiểu quân đội, và quay đi, vẫn đeo cái ba lô trên vai trái. Tôi cứ nhìn theo lưng Bằng, đột nhiên anh quay đầu lại, gửi tôi một cái...hôn gió, thật nhanh, rồi tiếp tục bước.

Tôi vừa nhồm miệng cười thầm thì giọng Tấn như viên đạn xẹt làm tôi giật bắn – “Bắt quả tang nhé, chị Ba!”

Tôi cảm như hén, bỏ vào thang máy để lên nhà. Gã em nhiều chuyện cứ cười gian xảo, nó nhìn tôi theo kiểu dò xét – “Hình như là chàng trong ảnh hử? Từ Bắc vào hử?”

Hử, hử cái con khỉ! Tôi lăm bằm rửa rồi chui vào phòng đóng cửa mặc kệ nó muốn nghĩ gì thì nghĩ. Nhưng Tấn vẫn không buông tha tôi, nó húyt sáo inh ỏi và nói vu vơ – “Hèn gì không chịu anh Trung, tay này giỏi tán tỉnh quá mà.”

“Thôi đi” – Tôi chịu không nổi mở cửa phòng – “Đó là chuyện riêng của chị, ok?”

“Gì nóng vậy? Em chỉ...” – Tấn đang nói thì chuông cửa reo. Nó đi ra mở. 54.Ngày ... tháng ... năm...- Mồng ba Tết.

Tôi không hiểu sao Thực tỏ ra bất ổn khi nhìn thấy tôi, còn người thanh niên mở cửa lại có vẻ thích thú. Anh ta là ai? Ở cùng cô ấy thì chắc là em trai hoặc anh trai rồi. Dĩ nhiên không thể là chồng cô ấy! ^-^

“Tớ đến trả Thực chìa khóa!” – Tôi giải thích về chuyến ghé thăm không được mời – “Nhờ Thực có việc cần xe gấp thì...”

“Cảm ơn, nhưng anh vào chơi nhé.” – Chàng trai tươi cười kéo tôi vào. Thực vẫn cho thấy là cô ấy không muốn tôi có mặt ở đây lúc này. Vì thế, tôi xin lỗi và từ chối – “Tớ nghĩ có lẽ muộn rồi, mai tớ sang.”

Bằng vẫy tay chào tôi, và cả Tấn, rồi lúi ra ngoài.

“Khoan đã!” – Tôi vừa gọi vừa chạy ra cửa – “9h không phải quá trễ, vào chút đi.” Mặc kệ thái độ của Tấn, tôi đứng nép ở cửa và nhìn Bằng. Anh tỏ ra hơi thắc mắc, nhưng rồi cũng bước trở vào. Lúc này tôi chỉ muốn Tấn thôi cái loại giọng điệu bình phẩm về Bằng đi. Tốt nhất nên để nó tôn trọng Bằng, một người bạn và còn hơn thế nữa, đối với tôi.

“Anh từ Hà Nội vào hử?” – Tấn bắt đầu cuộc tra hỏi của nó, chẳng hiểu nó lói từ “Hử” ở đâu ra. Tôi chỉ gọt trái cây và dọn ít chả lụa. Món này ngày Tết nhà nào cũng mời, ăn đến ngán ngẩm, nhưng khổ nỗi ở đây chỉ có hai chị em, tôi cũng chẳng chuẩn bị gì nhiều.

“Ừ, tớ từ ngoài ấy vào.” – Tôi đáp xong định mở lời hỏi thăm lại nhưng cậu ấy cứ hỏi suốt – “Anh quen chị Thực ở đó hả?”

Tôi nhìn sang Thực, cô ấy chẳng nói gì, rót hai ly nước coca. – “Thực là chị à?”

“Đừng đánh trống lảng!” – Cậu em của Thực nói – “Có phải anh vào tìm chị ấy không?”

“Tớ vào tránh bão!” – Tôi cười, cố né những câu hỏi gài bẫy của anh chàng. Thục ngược lên cau mặt – “Em hỏi đủ chưa?”

“Chưa! Anh tên gì? Tuổi? Làm nghề gì? Anh thích chị tui phải không?” – Cậu em trai hỏi tới tấp chẳng khác nào cảnh sát hỏi cung tội phạm. Nếu gặp anh chàng nào nhút nhát thì chắc chỉ có đờ lưỡi mà đỏ mặt im thinh.

Bằng ột miếng chả vào miệng nhai ngon lành, xong cầm ly nước lên uống, giọng thoải mái – “Phần hỏi lý lịch thì cậu đưa cái đơn, anh điền vào cho tiện. Còn, việc kia, nếu anh thích chị cậu thì sao?”

Tấn trợn mắt như thể nó không tin có kẻ thẳng thắn đến thế. Tôi hơi sững người một chút, nhưng hơn hết tôi có phần đắc chí. Với kiểu tinh ranh như Tấn, thì chỉ có Bằng mới trị được.

“Chà, sao trắng gì. Nếu thích chị tui thì phải tích cực vào.” – Đến lượt Tấn ăn miếng chả - “Đã có người trực cửa nhà tui rồi, ba tui cũng sắp gả đi đấy!”

Tôi đập vào lưng Tấn, nhưng không kịp ngăn nó nói linh tinh. Bằng như bị sặc, anh ho hắng hặc khiến nước văng tung tóe – “Thật sao??”

Tôi vội quay sang Thục, cô ấy trừng mắt nhìn em trai và bặm môi lại, điệu bộ của một bà chị hung dữ đang cảnh cáo em trai mình – “Nhiều chuyện quá, đủ rồi, Tấn!”

“Thế thì tớ ở đây trông chừng, không cho gã nào đến ve vãn Thục!” – Tôi nói mặc dù bằng kiểu đùa cợt nhưng lại hoàn toàn là ý nghiêm túc. Thục bẻ nguyên bộ mặt ban nãy nhìn Tấn sang dành cho tôi – “Cả anh nữa! Đi về đi!”

Cô ấy...mới dễ yêu làm sao. Rõ ràng là cô ấy thẹn, mà lại cứ tỏ ra cáu kỉnh đuổi tôi đi. Em trai Thục cũng thấy thế, nên cậu ấy tùm tùm bụm miệng cười. Tôi bị xua ra ngoài khi chưa kịp uống hết ly nước và đĩa giò chả vẫn còn nhiều... 55.Ngày ... tháng ... năm...- Mùng 4 Tết.

Tết đúng dịp cuối tuần nên thay vì theo luật phải mùng 4 đi làm, thì chúng tôi được nghỉ luôn sang tuần sau. Lúc đầu tôi cảm thấy chán vì muốn đi làm càng sớm càng tốt, hơn là nằm nhà xem ti vi hoặc ngủ đến mục mắt.

Nhưng năm nay tôi muốn ngày Tết dài hơn.

Sáng sớm, tôi đã dậy lúc 5h30, ra bếp hâm lại nồi thịt kho, chiên thêm cái trứng ốp la, dọn bữa sáng cho Tấn. Sẵn tiện thấy cái máy đĩa, tôi bật luôn. Bài hát A better day thì phải. Đạo sau khi Noel về, tôi bỗng chăm nghe nhạc hơn và cũng lẩm nhẩm thuộc được một số bài.

Mới mở mắt dậy, tôi đã thấy tin của An – “Cậu ngủ ngon không? Hai người vui vẻ chứ?”

Tôi nhớ đến khuôn mặt An khi tiễn tôi ra sân bay, cứ như đó là lần cuối cùng gặp tôi vậy. An khờ quá, hình như An sợ tôi rời xa cô ấy, làm rẽ đất Sài Thành thì phải.

Trả lời tin của An xong, tôi thay áo sang tìm Thục. Dù sao thì cô ấy là mục đích tôi vào đây, Sài Gòn chẳng có gì hấp dẫn tôi, ngoài nàng. Vả lại, cũng phải đề phòng, cái gã “trực cửa” mà Tấn, em trai cô ấy đã nói tới.

“Phải không dzì?” – Tấn vò đầu khi vừa ló ra khỏi phòng – “Có người tự nhiên yêu đời ta ời!”

Tôi cố giả tỉnh ngồi ăn và xem tin trên ti vi. Nó rửa mặt xong xuôi thì cũng ngồi vào bàn, ngo qua một lượt. – “Sao không dọn thêm cái chén? Dám cá anh ta sẽ mò sang trong vòng năm phút.”

“Ăn đi. Nói nhiều như bà tám vậy!” – Tôi mắng nó vừa dứt lời thì chuông cửa kêu tít tọng. Tấn liếc tôi đắc thắng và định đứng dậy đi mở cửa, nhưng tôi ngăn nó, bảo để tôi.

“Hi! Goodmorning!” – Quả nhiên, chưa đầy năm phút. Hình như anh ta còn chưa chải đầu – “Tớ đến đúng lúc thì phải?”

Thục mời tôi cùng ăn sáng. Bữa sáng đầu tiên trong đời tôi ăn không có cảm giác ngon hay no mà là cảm giác..... sướng. Ít ra là cô ấy chấp nhận cho tôi ngồi cạnh, như một người trong gia đình.

“Anh tên Bằng, cậu là Tấn phải không?” – Tôi mở lời khi thấy cậu em Thục tự nhiên ít nói hơn tối qua.

“Uh, Tấn, Đoàn Du Tấn.” – Cậu ấy đáp – “Còn anh? Cái gì Bằng?”

“Tô Hữu Bằng. ^-^” – Tôi cười còn hai người kia trở mắt nhìn cứ như tin thật. – “Tớ đùa thôi, Phạm Gia Bằng.”

Đó là một cái tên hay. Nhưng cũng lần đầu tôi biết cả họ lẫn tên của anh, điều mà tôi chưa từng quan tâm tới. Và cho đến khi Tấn hỏi một lượt nhiều câu, tôi mới nhận ra hình như tôi yêu một người mà tôi thậm chí chẳng biết họ tên, tuổi tác, gia cảnh của anh ta nữa.

Bằng nói anh hai mươi ba tuổi rưỡi, tính ra thì hơn tôi vài tháng. Anh sinh ra và lớn lên ở Hà Nội, nhưng gia đình đã chuyển về Vĩnh Phúc để sống gần ông bà.

“Anh là ca sĩ à?” – Tấn hỏi khi tôi bảo mình là người chơi trong ban nhạc. Tôi lắc đầu – “Không, anh chỉ chơi trống, thỉnh thoảng mới hát”.

“Trống hử? Hay nhỉ...” – Cậu chàng gật gù – “Lúc nào đấy phải lĩnh giáo mới được. Còn giờ thì tui đi ra ngoài tí, anh chị cứ tự nhiên nhé.”

Tôi nhe răng cười trong khi Thực liếc em trai sắc gọn – “Em đi với ai?”. Cậu em trai nhún vai – “Đưa bạn gái về ra mắt. Chị cũng nên thế đi. Hehe”

Thực có vẻ lo lắng gì đó rồi kéo tay cậu ấy vào bên trong cốt để nói chuyện riêng, không cho tôi nghe. 56. Ngày ... tháng ... năm...- Mồng 4 Tết.

Lường trước tất nhiều chuyện của Tấn, tôi phải dặn dò gần như năn nỉ nó. – “Em đừng nói cho ba biết chuyện anh Bằng nhé.”

“Em không nói thì chị cũng phải nói đi, đâu có giấu được.” – Tấn nói giọng nghiêm túc – “Nhưng sẽ khó khăn đấy.”

“Khi nào đến lúc đấy.” – Tôi khẳng định như một lời hứa. Từ sau khi tôi bị Duy phản bội, người thân ai cũng sợ tôi yếu lòng lẫn nữa. Tấn gật đầu, tôi cảm thấy có chút nhẹ người. Không hiểu sao. Tôi sợ bị chống đối.

Sau khi phụ Thực dọn chỗ bát đĩa của bữa sáng vừa ăn xong, tôi đi lòng vòng trong phòng khách trong lúc chờ cô ấy thay quần áo. Thực bảo sẽ đưa tôi đi vài nơi để giới thiệu Sài Gòn, còn khéo đùa thêm một câu – “Lần này thì Thực là “Hướng dẫn dạo” hen.” Phụ nữ nhỏ mọn cực kỳ, chuyện bé xiu mà cứ ghim trong lòng mãi.

Ở góc phòng có một cây mai nhỏ, nở hoa vàng rực rỡ và được treo lủng lẳng đủ các thứ, nào lượng vàng, nào dây thẻ bài Phước Lộc Thọ, nào chuông, nào châu, nào thiệp chúc... Theo thói quen, tôi giở bừa một tấm để đọc.

“A beautiful spring is ing. Even without me, hope you enjoy your season days. Love you, Duy”

Giọng điệu như của một người yêu, nhưng hình như không được tốt đẹp cho lắm.

Đó là tấm thiệp của Duy, anh ta gửi cho tôi thông qua Hân. Tôi hững hờ đọc, hững hờ treo lên. Tấn nói hình như tôi đã vượt qua cái giai đoạn nhạy cảm để giấu đi những gì liên quan đến cuộc tình cũ.

Bằng đã đọc nó, tôi trộm quan sát thái độ của anh, nhưng cũng không thể miêu tả nó cụ thể được. Đường như Bằng xem nó như một thông tin mới, được cập nhật, vậy thôi.

“Xong rồi à?” – Bằng ngược lên khi thấy tôi – “Ở đây có cái Chùa nào không, tớ muốn xem bói.”

Cô ấy và tôi đi xe buýt lên tận cái nơi gọi là Phật Cô Đơn gì đấy. Tôi hỏi Thực, tại sao lại là Phật Cô Đơn, vì chẳng lẽ Phật mà cũng có người yêu hay sao mà Cô Đơn với chẳng Cô Đơn. Cô ấy chỉ che miệng khúc khích cười – “Đâu phải Cô Đơn nghĩa là không có người yêu đâu. Có những người yêu nhau mà vẫn cô đơn...”

“Thế à?” – Tôi vu vơ – “Thực từng yêu chưa?”

Cô ấy quay sang tôi nghiêng đầu, gió ngoài đường lùa qua cửa sổ làm tóc cô ấy bay lòa xòa. Thực khẽ đưa tay vén tóc, nhưng tôi giữ lại. – “Cứ để thế, tớ thích nhìn tóc Thực bay. Rất dễ chịu.”

Tôi nên trả lời là “Rồi”, nhưng trong thoáng chốc, tôi nghĩ có thể tôi cũng chưa từng thực sự yêu. Bằng lại nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thăm thẳm, chứa chan rất nhiều, rất nhiều nỗi đam say, rạo rức khiến tôi gần như bị lạc giữa ma trận toàn những...trái tim.

“Thôi đừng nhìn Thục như thế.” – Tôi quay mặt đi, lộ rõ sự bối rối. Bằng giọng cà rỡn – “Tại sao? Thục sợ bị chết đuối à? Ai cũng bảo mắt tớ đẹp như Orlando Bloom.^^”

Trời ăh. Chảnh chưa kìa!

Nhưng mà, có thể cũng đẹp không kém Orlando Bloom ấy nhỉ?

Đông, đông quá. Đông gần như chùa Hương ngày lễ hội ấy. Nhưng ngọt ngào, chật chội và bụi khói nhiều hơn, nóng bức hơn. Mới đi có chút xíu mà mồ hôi tôi đổ như tắm. Nắng thế này thì không khéo khi về lại Hà Nội, chẳng ai nhận ra thằng Bằng trắng trẻo đẹp trai nữa rồi.^^

“Sao mặt nhẵn như khỉ vậy?” – Thục bung ô ra che cho tôi, ôi trời sao cô ấy không dùng ô sớm hơn? Tôi giật cái ô để cầm cho cả hai vì tôi cao to hơn – “Thục định cho tớ tắm nắng à? Tớ sắp thành lợn quay rồi đây.”

Cô ấy cười toe – “Quên là có mang theo dù.^^” – tôi tức khí đã cốc nhẹ vào đầu cô ấy một cái.

thờ[Hp h iện thoại vẫn đang áp vào tai. Như không hề quan tâm tới Hân đang trở mặt nhìn, tôi lắp bắp vào máy – “Ồ..ở đâu..vậy?”

“Để xem... đường Nguyễn Văn Cừ...” – Bằng như đang nhìn xung quanh để đọc tên đường – “Tớ cũng không biết đây là đâu nữa. Tớ đang trên xe buýt.”

“Xuống trạm ở nhà sách đi. Thục sẽ ra đó.” – Tôi bảo Bằng rồi cúp máy luôn. Nhỏ Hân nheo mắt cố đoán chuyện gì, xong nó la lên – “Đi đâu vậy??”

Tôi đeo túi, giật tấm ảnh trên tay nó và chỉ kịp vẫy tay chào Bye bye.

Nhà sách? Nhà sách nào nhỉ? Có phải cái nhà sách vừa nãy xe chạy qua không?

“Anh ơi, cho xuống đây ă.” – Tôi gọi to và nhảy xuống khi chiếc xe vừa giảm tốc độ, rồi đi ngược về hướng ban nãy có một nhà sách lớn. Gần 6 giờ, bụng tôi bắt đầu cồn cào.

Tôi tìm một chỗ trống để đứng chờ cô ấy, bên cạnh bãi giữ xe nhà sách. Mùng 3 Tết mà cũng có nhiều người đi mua sách thế nhỉ? Đa số là trẻ con đi cùng với bố mẹ. Nghĩ lại hình như cả đời tôi đến giờ chỉ bước vào hiệu sách độ vài lần, đếm trên đầu ngón tay còn thừa.

12. Chương 12

57.Ngày ... tháng ... năm...- Mùng bốn Tết.

Lần đầu tiên, có người dám...cốc đầu tôi. Kể cả ba tôi cũng chưa bao giờ làm điều này. Nói đúng hơn, nó khác với kiểu cốc đầu dạy dỗ - không biết diễn tả làm sao nữa. Nó làm tôi...thấy thích.

Bà thầy bói ngồi ở một góc bên trái chỗ cúng Phật, khách bu đông lắm, còn phải xếp hàng nữa. Bằng bắt đầu nản , nói để khi khác vắng thì trở lại, nhưng đến lượt tôi trở nên ham hố cái trò này. Vì thế tôi kiên trì đứng theo hàng trong cái nắng rực của buổi sáng mùa xuân.

Khi đợi được đến lúc gặp “thầy”, tôi bỗng bối rối chẳng biết hỏi gì. “Thầy” thấy vậy mới xuống giọng – “Hai vị hỏi chuyện tình duyên phải không? Đặt tiền quẻ xong thì ghi ngày tháng năm sinh ra giấy này.”

Thục đưa tôi một cây bút, bảo tôi viết lên mảnh giấy nhỏ. Viết xong, tôi hỏi người thầy bói nữ - “Thầy xem hộ cô ấy có yêu cháu không?”

Thục không có phản ứng gì như tôi đang chờ đợi, cô ấy chỉ ngồi xuống chống cằm chờ người thầy bói phán quẻ. Tôi cũng ngồi xuống theo, tay vẫn giữ cái ô che trên đầu hai đứa.

“Nữ này số mệnh truân chuyên, tình duyên lận đận, tốt nhất nên chọn bạn đời chung thủy, tính cách bộc trực chất phác...”

Ặc ặc. Tôi phải ngăn bà ấy lại trước khi bà làm Thục của tôi suy nghĩ lung tung - “Còn quẻ của cháu thế nào ạ?”

Tình duyên lận đận? Chẳng lẽ là thế thật ư? Ai là bạn đời chung thủy, là tính cách bộc trực? Hình như không phải Bằng... Ôi, mà tôi đang nghĩ gì thế này. Chỉ là bói toán cho vui thôi mà!

“Cậu thì tốt số lắm, rất đào hoa. Kết duyên cùng một tiểu thư quý phái, con nhà khá giả, giàu sang cả đời...”

“Đúng quá!” - Bằng kêu lên thích chí, khoác vai tôi - “Cô ấy đích thị là tiểu thư đấy!”

“Tôi không phải tiểu thư.” - Giọng tôi lạnh lẽo. Tôi chán chường đứng dậy bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của Bằng. Có lẽ tôi thất vọng vì kết quả của quẻ bói - mặc dù mới trước đó tôi vẫn đinh ninh rằng nó hoàn toàn chỉ là xem cho vui.

Biết thế tôi đã không bảo Thục dẫn đi xem bói. Cô ấy có vẻ buồn khi nghe bà thầy phán, ngay cả khi tôi cố chọc cho nàng cười, Thục vẫn ỉu xiu.

“Thục không phải tiểu thư à?” - Tôi chạy lên kéo tay Thục - “Với tớ thì Thục hơi bị tiểu thư đấy.”

“Tiểu thư chỗ nào?” - Giọng Thục hơi gắt - “Anh biết gì về tôi chứ?!”

“Sao lại cáu lên thế? Tớ đùa mà.”

Cô ấy im lặng. Tôi muốn nói thực lòng tôi không quan tâm cô ấy là tiểu thư, hay dài các công chúa, hay chỉ là một cô gái bình thường. Tôi chỉ yêu cô gái có mái tóc dài gọn sóng, đôi mắt trong trẻo thuần khiết như pha lê và có cá tính cực kỳ kiêu hãnh - một vỏ bọc mạnh mẽ cho tâm hồn yếu đuối bên trong. Cô gái làm tôi yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thế mà tôi cũng im lặng. 58. Ngày ... tháng ... năm...- Mồng bốn Tết.

Tôi nghĩ mình không có khiếu làm Hướng dẫn viên, hoặc là Sài Gòn cũng chẳng có gì hay ho để mà giới thiệu. Suốt cả ngày đi vòng vòng khu Quận 1, chỉ toàn ăn uống, cuối cùng tôi đón xe buýt để cả hai quay về, nhà tôi và khách sạn chỗ Bằng ở, khi trời còn chưa tắt nắng.

“Sài Gòn chán nhỉ?” - Bằng nhận xét. Tôi nổi điên khi có kẻ giả giọng phê bình cái nơi mà tôi đã sinh ra và lớn lên, mặc dù tôi cũng thấy nó...chán hơn Hà Nội thật. - “Chán thì về đi!”

“Này..” - Anh ta kéo cổ tay tôi nắm chặt - “Người đâu mà dễ giận quá...Tớ xin lỗi.”

Cô ấy giật tay ra và cứ đi nhanh thẳng hướng về chung cư, lập tức tôi phải hộc tốc đuổi theo. Đến khi vừa chạm được vào vai Thục, thì nàng đã quay phắt lại mắng tôi liên hồi.

“Anh nghĩ sao nếu tôi bảo Hà Nội chán? Hà Nội khô rét, lạnh lẽo, chẳng có tình người?? Đàn ông Hà Nội ai cũng mồm mép mà chẳng có chút thật lòng nào?!!”

Giọng cô ấy cố gào to nhưng nó cứ nghèn nghẹn, uất ức làm sao. Tôi cảm thấy chịu trận. Hình như Thục có một ác cảm nào đó đối với Hà Nội thì phải? Cô ấy còn không gọi tôi là Bằng, xưng Thục - rất dễ thương - như mấy hôm trước nữa.

“Thục...nghĩ tớ thế à?”

Tôi chỉ lắc đầu - “Không biết nữa...”

Bằng chìa cho tôi cái dù ban nãy, đã được xếp gọn lại - “Nếu Thục ghét Hà Nội, và đàn ông Hà Nội đến vậy thì cứ đánh tớ cho bõ giận. Đánh xong thì đừng ghét nữa, nhé?”

Chỉ như vậy thôi mà cơn thịnh nộ của tôi được xoa dịu hẳn đi, chỉ còn chút tưng tức trong lòng. Tôi vừa cầm cây dù giơ cao lên, thì Bằng đã liền giơ tay đỡ - “Ồ, Thực đánh thật à??” - rồi mếu máo - “Cái này quá đau lắm, để tớ tìm cái khác đã...”

Tôi cố nhin cười và dùng hết sức rút cây dù ra, Bằng bỏ chạy còn tôi thì đuổi theo...

Như hai đứa con nít.

Tôi không biết rằng trò trẻ con ấy đã lọt vào tầm mắt của ba tôi - khi ông vừa đến sân trước chung cư. Mãi cho tới lúc Bằng đã về khách sạn, tôi vào thang máy, sự xuất hiện của ông làm tôi thực sự bất ngờ.

Vừa mới ngả lưng xuống giường nghỉ một lúc, tôi nhận được cuộc gọi của Vũ. Hấn bảo tôi phải về sớm vì cả bọn chẳng làm ăn được gì khi thiếu một tay. Tôi ậm ừ cho qua, nửa muốn về, nửa cũng muốn nán lại vì tôi và Thực không có nhiều thời gian bên nhau cho lắm, mặc dù tôi không thích thú gì với cái nắng chói chang của Sài Gòn.

Cuối cùng tôi bảo Vũ rằng nếu không có gì thay đổi, tôi sẽ về chiều mai. Dù sao tôi không nên làm ảnh hưởng cả nhóm. Nhưng suy cho cùng, phải có một giải pháp nào đó, tôi không thể không có Thực. Tôi cũng không thể cứ bay đi bay về mãi và Thực thì lại càng không... 59. Ngày ... tháng ... năm.... Mồng bốn Tết

“Ai vậy? Cái thằng mà Tấn nói đó hả?” - Ba tôi gắng hỏi ngay khi tôi vừa đẩy cửa vào nhà. Dù đã cố gắng chuẩn bị nhiều phương án đối phó, tôi vẫn tỏ ra lúng túng - “Người đó...anh..à..Bằng..”

“NÓI ĐÀNG HÒANG XEM NÀO!” - Ba tôi quát lớn, vẻ căng thẳng. Tôi cúi mặt như một kẻ tội phạm bị quan tòa chất vấn. Tôi cảm thấy mình quá chơi vơi, thiếu một niềm tin để đối mặt với những điều mà tôi chắc chắn nó sẽ xảy ra. Tôi hiểu rõ tình cảm lúc này của mình, nhưng tôi lại thiếu can đảm để khẳng định nó, ít nhất là trước những người khác.

“Con thích...anh ta.”

Tôi tranh thủ ra ngoài mua chút đồ làm quà ẹ, em gái, và cho An nữa. Không biết ở đây có thứ gì đặc biệt không? Để xem nào... nghe nói trong Nam có món bánh tét ngon lắm, cũng như bánh chưng ở ngoài Bắc. Thực ra tôi cũng từng ăn qua nhưng ngoài kia thì chắc không bằng chính gốc dân Nam họ làm.

“Chị cho hỏi...ở đâu bán bánh tét ngon nhất vậy?” - Tôi mở lời với cô tiếp viên khách sạn. Cô ấy che miệng cười lí nhí, xong mới trả lời tôi - “Bánh tét thì anh phải mua trước tết chứ bây giờ hết Tết anh mua làm gì?”

“Thế à?” - Tôi gãi đầu - “Vậy có thứ gì để mua làm quà không?”

Ba tôi chỉ ngồi thờ ra, thở dài, cho thấy rằng ông thất vọng vì câu trả lời đó của tôi. Nghĩ một lúc, ông mới bắt đầu hỏi han - “Nó là người thế nào, nói ba nghe.”

Trong đầu tôi có rất nhiều sự giải trình sắp xếp - hỗn độn không rõ ràng, nhưng thông tin đầu tiên tôi nói ra lại là điều khiến ba tôi phát điên lên - “Anh là người Bắc.” Đôi mắt rụt rè của tôi chỉ còn biết cúi xuống khi thấy một tia lửa tóe lên trong mắt người cha đã chịu nhiều cú sốc do tôi gây ra, ông thậm chí không thể nói được lời nào. Tôi đoán từ cảm giác thất vọng, ông đã chuyển sang giận dữ.

Chị tiếp tân bảo tôi Sài Gòn không có cái gì là đặc sản, chỉ toàn mấy thứ đồ mỹ nghệ bán ở khu Quận một hoặc là những bộ quần áo tơ tằm trong các chợ. Chị khuyên tôi nếu muốn mua quà cho người thân thì cứ việc chọn đại thứ gì có ghi Made in Ho Chi Minh là xong.

Tôi đã bảo Sài Gòn chán mà, Thực lại giận vô lý. Đi vòng vòng suốt hai tiếng đồng hồ, tôi chẳng tìm được thứ gì ra hồn cả. Có lẽ phải nhờ Thực tư vấn thôi, trong này tôi có quen biết ai ngoài cô ấy đâu.

Tinnn...tinnn...tinnn...

Chuông đổ nhưng cô ấy không bắt máy. Chỉ hơn 7 giờ thôi, không lẽ Thực ngủ sớm thế?

“Con bao nhiêu tuổi rồi, Thực?” - Sau một lúc lâu cố uống hết ly nước cam trên bàn để lấy bình tĩnh, ba tôi mới bật được một câu hỏi, mà nó dường như không giống một câu hỏi.

“Con...nghĩ lần này không giống lần trước” 60. Ngày ... tháng ... năm.... Mồng bốn Tết

Tôi nói bằng giọng hơi sợ sệt nhưng có phần tự tin, không biết điều gì làm tôi tự tin như vậy. Thực tế tôi và Bằng cũng chưa đi đến đâu để tôi có thể tỏ ra cứ như chúng tôi đã là của nhau rồi vậy, ba đừng hòng ngăn cản.

“Tao hỏi mày bao nhiêu tuổi? Hai mươi ba? Năm nay là hai bốn. Mà ngu thế? Khờ thế? Lại bị một thằng Bắc kỳ như thế dụ mất hồn rồi!”

Ít khi ba gọi “mày-tao” với tôi lắm, chỉ khi nào ông quá nóng mới nói với kiểu ấy. Tôi biết tôi đã làm ông tức tối và lo lắng vô cùng.

Vì không gọi được Thực nên tôi mua bừa cho An một vòng đeo tay “kiểu Hàn Quốc” theo lời của cô bán hàng, một cái móc điện thoại Kitty cho cái Hương em tôi, và cuối cùng mua ẹ đôi giày có hiệu Pasteur SG.

Tôi tiếp tục gọi cho Thực khi về đến khách sạn nhưng cô ấy vẫn không nghe máy. Mặc dù có hơi lo lắng nhưng tôi cũng không muốn sang tìm vì có thể cô ấy lại không thích, như tôi qua đây thôi. Tôi trấn an mình rằng chắc Thực đã ngủ sớm vì đi mệt cả ngày...

Tôi đành ngồi chờ cô ấy gọi lại

Cuối cùng, không bình luận thêm gì, ba kêu tôi theo ông về biệt thự gia đình, ở đó một đêm để sáng mai theo xe đi Vũng Tàu luôn. Tôi có nói không muốn đi vì ngày kia phải đi làm, nhưng vẻ mặt cau có của ba làm tôi khộp, phải chấp nhận nghe lời. Tôi chỉ kịp gom hai bộ đồ theo và luôn tay vớ cái điện thoại trên bàn.

2 cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn. Của Bằng tất cả.

Tôi không dám gọi lại, ba tôi đang ngồi sát cạnh. Tôi ước gì ngày trước mình chưa từng quen Duy, bị Duy phản bội và ước gì Duy không phải người Hà Nội. Trong thâm tâm tôi lại không hề ước phải chi Bằng không là người Bắc...

9h20 tối, vẫn không thấy Thực gọi lại, cô ấy thờ ơ thế sao? Chịu không được, tôi tìm sang nhà cô ấy, và thấy cửa khóa. Thực không có nhà, cô ấy đi đâu?

Tôi lại gọi cho Thực. Chuông đổ hai tiếng thì cuộc gọi có tín hiệu bị từ chối. Chuyện quái gì thế này? Cô ấy không muốn nghe? Hay, cô ấy có chuyện gì? Bị cướp?

Càng nghĩ tôi càng thấy không yên. Tôi chuyển sang nhắn tin, một việc có hơi ngớ ngẩn nhưng còn hơn là không làm gì cả.

Tôi không nhận cuộc gọi, không có can đảm nói chuyện với Bằng – trong khi ba tôi sẽ nghe hết vì ông ngồi ngay kế bên. Ba tôi không tỏ ra quan tâm đến cuộc gọi vừa rồi, ông bảo tài xế taxi chạy rẽ vào bên phải để vào nhà. Vừa lúc có tin nhắn, tôi len lén mở ra đọc.

“Nếu người đọc tin nhắn này không phải Thực: Mày làm gì cô ấy thì tao sẽ không tha đâu.”

Trời ơi, tôi phì cười đến ra tiếng, nhưng kịp bịt miệng lại khi ba tôi quay sang chau mày nhìn. Bằng ngốc, anh ta tưởng tôi bị ai bắt cóc thì phải, nhiễm phim hành động lắm quá rồi. Tôi muốn trả lời để trấn an Bằng nhưng tạm thời phải đợi khuya đã. 61. Ngày ... tháng ... năm.... Mồng năm Tết

12h30, Thực mới hồi âm tin cho tôi. Cô ấy bảo phải về nhà ba mẹ ở ngoại thành ngủ một đêm, nhưng không nói tại sao cô ấy không nghe máy khi tôi gọi. Dù có hơi bức mình nhưng tôi cũng không hỏi thêm gì, tôi ném cái điện thoại sang một bên và ngủ luôn tới sáng, mặc kệ cô ấy. Tôi đã lo cho nàng như vậy mà nàng thì cứ vô tình quá đổi.

Tôi mù quáng mới đi yêu Thực. Cô ấy tệ chứ có tốt gì. Mai về cho rồi, chán Sài Gòn, chán Thực, chán tất tần tật.

Tôi hiểu tại sao ba muốn tôi đi cùng, vì có anh Trung. Ba tìm mọi cách để ghép tôi với anh, như một phương pháp để lôi tôi ra “vùng sinh Bắc kỳ” mà ông rất ghét. Gia đình tôi có sáu người, thêm bạn gái Tấn (có vẻ nó đã được duyệt, thật gan tỵ!) và anh Trung vừa đủ 7 chỗ. Điều đáng nói là nh Trung cũng vừa khộp ở vai trò là thành viên còn lại trong tương lai của gia đình tôi.

Chuyến đi chơi biển diễn ra trong không khí vui vẻ của gia đình, ai cũng cười nói rộn rã, trừ tôi. Về mặt của tôi nặng nề đến nỗi, ông anh rể bảo “cứ như nó vừa bị đuổi việc vậy”.

Tôi bức vì bị ép uống, bị quản chế về tình cảm trong khi tôi có quyền tự do chọn người tôi thích, Thời đại dân chủ bình quyền, cha mẹ không được xen vào chuyện yêu đương của con cái! Tôi càng bức vì sau tin nhắn trả lời của tôi, Bằng im hơi lặng tiếng luôn cho tới giờ.

Buổi sáng đi uống café ở ngoài khách sạn, có mấy người nhận ra tôi ở trong ban nhạc Roam Band, và họ mời tôi vào bar ở gần đó chơi. Giận chuyện Thực hôm qua, tôi cũng đồng ý, không cần tìm Thực nữa. Cho cô ấy bỏ thói tiểu thư đài các đi, đừng tưởng tôi yêu cô ấy thì muốn kiêu thế nào thì kiêu.

Mà cũng vì tôi nhớ bộ trống quá. Vài hôm không chơi được lại đâm ra nghiện. Hôm nay lại được cầm dùi gõ, tôi quên hết mọi thứ phiền não chán chường từ chiều qua. Chơi xong, họ rủ tôi ở lại uống bia và ăn lẩu luôn...

Đang lúc là ngà, có một người trong nhóm tự nhiên hỏi – “Sao vào một mình thế? Thăm bà con hay có người yêu trong này?”

“Con định khi nào lấy vợ vậy, Trung?” – Không phải ba mà là mẹ tôi khơi khơi hỏi một câu như vậy làm tôi sốt vó. Chị hai nhìn tôi mà tùm tùm cười đến thấy ghét! Anh Trung lúng ta lúng túng, ra chiều xấu hổ lắm, giọng cứ ấp úng – “Dạ...con...chừng nào có người chịu lấy...”

Tôi giả lơ đi gọt trái dưa, coi như chuyện này không có liên quan gì đến mình. Cầu trời cho nó qua nhanh đi, qua nhanh đi...

Bằng đang làm gì? Anh ta ở khách sạn ngủ chắc?? Thế mà bảo vào đây ăn Tết với tôi! Tôi bỗng muốn Bằng có mặt bên tôi lúc này làm sao.

“Con phải hỏi mới biết có người chịu lấy không chứ?” – Mẹ tôi cười hiền lành, ý bà hình như đang mở rộng cửa đón con rể tốt vậy. Anh Trung ngập ngừng một hồi, lại thốt lên cái câu làm tôi đẩy luôn con dao xuống tay mình – “Con hỏi Thực được không?”

H t Hp yêu, nhưng hình như không được tốt đẹp cho lắm.

Đó là tấm thiệp của Duy, anh ta gửi cho tôi thông qua Hân. Tôi hững hờ đọc, hững hờ treo lên. Tấn nói hình như tôi đã vượt qua cái giai đoạn nhạy cảm để giấu đi những gì liên quan đến cuộc tình cũ.

Bằng đã đọc nó, tôi trộm quan sát thái độ của anh, nhưng cũng không thể miêu tả nó cụ thể được. Đường như Bằng xem nó như một thông tin mới, được cập nhật, vậy thôi.

“Xong rồi à?” – Bằng ngược lên khi thấy tôi – “Ở đây có cái Chùa nào không, tớ muốn xem bói.”

Cô ấy và tôi đi xe buýt lên tận cái nơi gọi là Phật Cô Đơn gì đấy. Tôi hỏi Thực, tại sao lại là Phật Cô Đơn, vì chẳng lẽ Phật mà cũng có người yêu hay sao mà Cô Đơn với chẳng Cô Đơn. Cô ấy chỉ che miệng khúc khích cười – “Đâu phải Cô Đơn nghĩa là không có người yêu đâu. Có những người yêu nhau mà vẫn cô đơn...”

“Thế à?” – Tôi vu vơ – “Thực từng yêu chưa?”

Cô ấy quay sang tôi nghiêng đầu, gió ngoài đường lùa qua cửa sổ làm tóc cô ấy bay lòa xòa. Thực khẽ đưa tay vén tóc, nhưng tôi giữ lại. – “Cứ để thế, tớ thích nhìn tóc Thực bay. Rất dễ chịu.”

Tôi nên trả lời là “Rồi”, nhưng trong thoáng chốc, tôi nghĩ có thể tôi cũng chưa từng thực sự yêu. Bằng lại nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thăm thẳm, chứa chan rất nhiều, rất nhiều nỗi đắng say, rạo rực khiến tôi gần như bị lạc giữa ma trận toàn những...trái tim.

“Thôi đừng nhìn Thực như thế.” – Tôi quay mặt đi, lộ rõ sự bối rối. Bằng giả giọng cà rỡn – “Tại sao? Thực sợ bị chết đuối à? Ai cũng bảo mắt tớ đẹp như Orlando Bloom.^^”

Trời ăh. Chảnh chưa kia!

Nhưng mà, có thể cũng đẹp không kém Orlando Bloom ấy nhỉ?

Đông, đông quá. Đông gần như chùa Hương ngày lễ hội ấy. Nhưng ngọt ngạt, chật chội và bụi khói nhiều hơn, nóng bức hơn. Mới đi có chút xú mà mồ hôi tôi đổ như tắm. Nắng thế này thì không khéo khi về lại Hà Nội, chẳng ai nhận ra thằng Bằng trắng trẻo đẹp trai nữa rồi.^^

“Sao mặt nhẵn như khỉ vậy?” – Thục bung ô ra che cho tôi, ôi trời sao cô ấy không dùng ô sớm hơn? Tôi giật cái ô để cầm cho cả hai vì tôi cao to hơn – “Thục định cho tớ tắm nắng à? Tớ sắp thành lợn quay rồi đây.”

Cô ấy cười toe – “Quên là có mang theo dù.^^” – tôi tức khí đã cốc nhẹ vào đầu cô ấy một cái.

thờ[Hp h iện thoại vẫn đang áp vào tai. Như không hề quan tâm tới Hân đang trở mắt nhìn, tôi lắp bắp vào máy – “Ở..ở đâu..vậy?”

“Để xem... đường Nguyễn Văn Cừ...” – Bằng như đang nhìn xung quanh để đọc tên đường – “Tớ cũng không biết đây là đâu nữa. Tớ đang trên xe buýt.”

“Xuống trạm ở nhà sách đi. Thục sẽ ra đó.” – Tôi bảo Bằng rồi cúp máy luôn. Nhỏ Hân nheo mắt cố đoán chuyện gì, xong nó la lên – “Đi đâu vậy??”

Tôi đeo túi, giật tấm ảnh trên tay nó và chỉ kịp vẫy tay chào Bye bye.

Nhà sách? Nhà sách nào nhỉ? Có phải cái nhà sách vừa nãy xe chạy qua không?

“Anh ơi, cho xuống đây ạ.” – Tôi gọi to và nhảy xuống khi chiếc xe vừa giảm tốc độ, rồi đi ngược về hướng ban nãy có một nhà sách lớn. Gần 6 giờ, bụng tôi bắt đầu cồn cào.

Tôi tìm một chỗ trống để đứng chờ cô ấy, bên cạnh bãi giữ xe nhà sách. Mùng 3 Tết mà cũng có nhiều người đi mua sách thế nhỉ? Đa số là trẻ con đi cùng với bố mẹ. Nghĩ lại hình như cả đời tôi đến giờ chỉ bước vào hiệu sách độ vài lần, đếm trên đầu ngón tay còn thừa.

13. Chương 13

62.Ngày ... tháng ... năm....-Mùng năm Tết

2h30 PM

Câu hỏi làm tôi hơi giật mình, nhớ tới Thục. Tôi ngược lên đồng hồ - hai giờ 30 chiều. Chuyến bay của tôi lúc 7g30 tối. Tôi không thể đi mà không cho cô ấy biết và không gặp cô ấy trước khi bay. Tôi vội lôi máy điện thoại ra gọi Thục.

“Số máy quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được...”

Oh gosh... Thục ơi là Thục. Thục muốn chơi trò gì với tớ vậy! Tôi ném mạnh lon bia trên tay xuống đất kêu Bang một tiếng to. Những người kia trở mắt nhìn không hiểu chuyện gì.

2h45 PM

Máu trên tay tôi tuôn ra khá nhiều nhưng tôi không thấy đau, chỉ lo ba tôi bảo “Được quá chứ” thì khổ, nên vội lên tiếng ngay.

– “Không được.”

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tôi, trong số đó tôi ngại nhìn anh Trung nhất. Nhưng lẽ ra anh không nên vội vã như thế, anh chắc là tôi thích anh sao... Ba tôi nghiêm mặt, còn mẹ tôi hơi ngỡ ngàng. Người duy nhất tỏ ra không căng thẳng là anh rể, ổng cười khà khà - “Trời, làm gì mà phản đối tít thì vậy.”

Sau khi ổng dứt lời, tất cả đều ồ lên cười, nhưng anh Trung thì không. Anh nhìn thấy tay tôi chảy máu, liền đứng dậy bước tới hỏi dồn

– “Em cắt trúng tay à, đau lắm không??”, rồi quay lại hỏi chị tôi – “Thủy có mang băng cá nhân theo chứ?”

3h15 PM

Tôi uống hơi nhiều, đến hơn ba giờ thì ngất ngưỡng về khách sạn, nhưng không vào trong. Tôi đi thẳng sang nhà Thực. Cửa vẫn khóa. Tại sao cô ấy lại như vậy? Tại sao...

Tôi bấm tin nhắn trong cơn say... xong thì...ngồi phịch xuống trước cửa nhà Thực...lim dim...rồi...ngủ luôn...

Chắc người ta tưởng có thằng thất tình bị điên...

Where're you...where's my love...

Chị Hai phải đi cùng tôi vào trong khu khách sạn để tìm mua băng y tế. Chiếc điện thoại của tôi này giờ bị mất sóng do ở ngoài bãi tắm bỗng run trong túi quần, kêu tít tít. Tôi vội rút tay đang được chị băng bó lại cho vào túi móc điện thoại ra đọc.

“Where are you? Tối nay tớ về HN rồi, đừng trốn nữa. I want to see you..I miss you..”

Tôi ngược lên ngó chị tôi, rồi ngó đồng hồ đeo tay. 3h20. Tối nay? Chuyến bay mấy giờ??

Tôi gọi lên hãng hàng không, check lịch. Họ nói chuyến sớm nhất buổi tối là 7 giờ 30. Tôi còn hơn ba tiếng nữa, tôi phải đi ngay bây giờ!

“Chị, em phải về Sài Gòn ngay, việc...công ty! Gấp lắm!” 63.Ngày ... tháng ... năm....

-Mồng năm Tết

6h30PM

Suốt thời gian ngồi trên xe tốc hành, tôi gọi liên tục nhưng Bằng không bắt máy, tôi bắt đầu hiểu được cảm giác của anh hôm qua khi không liên lạc với tôi được. Đến khi về tới, tôi chạy liền sang bên khách sạn. Họ nói Bằng chưa trả phòng, nhưng hiện cũng không có ở đó.

Anh ta đi đâu rồi?? Tôi lại gọi tiếp và lần này, có người bắt máy, nhưng giọng không phải Bằng.

“Em hả Thực? Anh bạn của em say bí tỉ đang nằm trước cửa nhà em nè.” – Tôi nghe hình như giọng anh hàng xóm. Tôi cầm cổ leo lên căn hộ thuê của mình, và nhìn thấy người đó, Phạm Gia Bằng, đang ngồi tựa đầu vào vách ngủ như một gã vô gia cư trước cửa.

“Bằng! Bằng! Anh dậy đi...sao lại nằm đây...”

Tôi mơ màng nghe tiếng Thực gọi, thấy gương mặt cô ấy mờ ảo trước mắt, với mái tóc xoắn buông dài, cô ấy như một nàng tiên cổ tích đang hiện ra trong sương khói...Tôi khẽ mỉm cười – “Thực đây rồi..”

Cô ấy cố hết sức xốc tôi dậy, lôi tôi vào nhà và để tôi ngồi ở ghế sofa dài. Đầu tôi vẫn lơ mơ chưa thể tỉnh hẳn cho đến khi cô ấy mang ra một cốc... nước đá và áp vào mặt tôi.

“Ahhh!” – Tôi giật nảy người chồm dậy.

Thú thật là tôi không biết cách nào để làm cho người say tỉnh, mà có biết thì chỗ tôi ở cũng chẳng có trà gừng, chanh nóng hay gì đó đại loại thế. Tôi chọn cái cách vẫn hay dùng để gọi Tấn dậy đi học. Bằng quả nhiên cũng tỉnh hẳn sau “phương pháp độc đáo” của tôi.

“Thực làm quái gì thế?” – Giọng Bằng hơi cau, anh ta dụi mắt nhìn ly nước đang tôi chìa ra

– “Uống đi.” Tôi nói.

“Chứa rượu mà thế à?” – Câu này anh ta nói có vẻ nhẹ hơn, tay đón ly nước từ phía tôi – “Tớ đến đầu hàng với Thực.”

Cô ấy cười le lưỡi, tôi chỉ lấy kéo muốn cắt ột phát, nhưng thực sự là trông cô ấy khá đáng yêu. Tôi uống xong cốc nước thì tỉnh hẳn, chợt nhớ ra là mình phải về Hà Nội tối nay, nên đưa mắt tìm đồng hồ.

“7g kém 10.” – Thực đứng dậy và cho tôi biết – “Từ đây ra sân bay mất 20p, Bằng về trả phòng đi...”

“Uh..” – Tôi cũng đứng lên, thở dài , trả cốc nước lại cho cô ấy, định nói cảm ơn, nhưng bất thành linh một màu đỏ tươi của máu túa ra từ vết cắt sâu trên mép lòng bàn tay của Thực làm tôi chú ý. Tôi giật lấy tay cô ấy để xem vết thương, Thực nhăn mặt, còn tôi thì xót xa, đau hơn cả chính mình bị thương.

“Sao thế?” – Bằng nâng bàn tay của tôi lên nhẹ nhàng – “Thực đã đi đâu? Ai làm Thực bị thế này? Tại sao không nhận điện thoại của tớ?”

Từ hồi quen Bằng tới giờ, tôi chưa từng nghe anh hỏi han nhiều thế, còn hơn là mẹ tôi nữa. Tôi không đáp gì, Bằng cũng không gặng hỏi thêm, chỉ thổi phù phù vào vết thương, xong lôi tôi vào phòng tắm xối nước rửa sạch nó. Đến lúc này thì tôi mới cảm thấy đau, vết cắt của dao khá sâu.

“Thực chán ghét tớ à?” – Bằng hỏi miên man sau khi băng xong vết thương cho tôi, không tỏ ra vội vã gì dù đồng hồ đã bước qua 7 giờ. Tôi lắc đầu. 64.Ngày ... tháng ... năm....-Mồng năm Tết

Tôi không biết tại sao thái độ và cử chỉ của tôi làm Bằng nghĩ như thế, mà anh nghĩ vậy cũng có lý thôi. Tôi muốn nói gì đó, rằng tôi không hề chán ghét anh, tôi muốn ở bên anh nhiều hơn, dài hơn, và, tôi yêu anh chắc cũng không kém anh yêu tôi đâu.

Nhưng tôi cứ cảm như hén, để Bằng buồn bã ra về không ngoáy nhìn tôi, chỉ buông một câu – “Tớ đi đây, chào Thực nhé.”

Tôi vừa kéo cửa lại, Thực đã mở toang nó ra và gọi tôi – “Bằng.....”. Hình như cô ấy muốn nói gì đó, tôi vội quay lại chờ đợi. Ánh mắt Thực long lanh ngấn nước, đôi mắt này làm tôi chợt nhớ tới ánh mắt An, rất giống, nhưng lại rất khác, vì tim tôi như tan chảy khi chạm phải ánh mắt Thực – điều không hề có khi nhìn An, mặc dù nó cũng gây cho tôi nhiều cảm xúc lắm.

“...ở lại bên Thực được không?” – Giọng cô ấy nghẹn ngào, mềm yếu và bất lực, như thể cô ấy biết thừa tôi sẽ không ở lại và câu hỏi chỉ là một hy vọng loe lói. Tôi bước lại gần nàng, hỏi một điều tôi muốn hỏi từ lâu – “Vì sao? Vì Thực yêu tớ?”

Chưa bao giờ tôi thấy mình thất bại như vậy, thậm hại như vậy, cái cách anh ta làm chủ lúc này khiến tôi không còn chút kiêu hãnh gai góc của một đóa hoa kiêu diễm nữa. Tôi cố tỏ ra mạnh mẽ bao nhiêu thì lúc này tôi bỗng trở nên tầm thường bấy nhiêu. Lý trí của tôi bắt đầu quay về hoạnh hợ, cảm giác định kiến với những chàng trai Bắc làm tôi xù lông trở lại.

“Quên đi!” – Tôi đập cửa nhưng Bằng đã chống tay xô vào, anh ta cứ tiến đến sát đối mặt với tôi.

“Đừng cố giả vờ là Thực không yêu tớ!” – Bằng nói rất mạnh mẽ – “Tớ đã nhìn thấy hết rồi, Thực yêu tớ, thừa nhận đi, Thực yêu tớ!”

Trời ơi, anh ta muốn gì đây?

Thực đột ngột quay lại sau khi bị tôi đuổi theo vòng vòng quanh nhà, cô ấy lớn tiếng – “Ừ, tôi yêu anh thì sao? Bây giờ tôi thấy việc đó thiệt là điên! Và tôi cũng đang điên đây này, anh mà còn ở đó nói nữa, thì tôi sẽ...tôi sẽ...”

“Giết tớ à?” – Tôi mỉm cười trong niềm sung sướng chiến thắng. Thực lúng túng hươ tay muốn “hành hung” tôi, nhưng dĩ nhiên là cô ấy chẳng làm được gì, tôi ôm Thực xiết chặt – “As long as you love me, I am willing to die.”

Nàng khóc rưng rức trong lòng tôi, như hờn dỗi, như uất ức. Lúc này tôi biết chắc rằng kẻ bị bắt cóc, không phải là cô ấy, mà là tôi.

“Tớ sẽ quay lại, cho tớ năm ngày.” – Bằng nắm vai tôi. – “Tớ đã hứa sẽ với họ là sẽ về hôm nay.”

Tình yêu, là một điều gì đó rất khó hiểu, nó có sức mạnh hơn tất cả mọi thứ, nó có thể làm ta vừa đau đó, vừa khóc đó, mà lại có thể cười ngay, hạnh phúc ngay chỉ sau tích tắc. Câu khẳng định “Tớ sẽ quay lại” của Bằng dù không có gì bảo đảm, vẫn làm tôi tin tưởng tuyệt đối.

Tôi không tiễn anh ra sân bay. Bằng tạm biệt tôi tại cửa nhà với một nụ hôn nhẹ trên trán, và một câu nói thì thầm vào tai - “Chờ anh nhé.”

Chữ “anh” trong câu ấy ngọt ngào hơn chữ “tớ” rất nhiều, và tôi biết má mình đỏ ửng, tôi thích chữ “anh” đó làm sao, nhưng Bằng có vẻ sợ tôi nổi giận, nên sau khi nói xong, anh bỏ chạy cảm cố không dám quay đầu lại.

That’s how our love began. 65. Ngày ... tháng ... năm....

Khi tôi báo anh Khoa về chuyện sẽ chuyển vào Sài Gòn, anh còn nghĩ tôi chỉ nói đùa. Anh ném cho tôi một lon bia bảo rằng tôi muốn đi đâu thì đi, cứ đúng ngày diễn của nhóm có mặt là ok. Tôi cố nhắc anh Khoa rằng tôi đang nghiêm túc - “Em nói thật đấy, Em sẽ rời nhóm.”

Đến lúc này thì anh mới nhận ra thái độ quyết đoán của tôi, anh hơi chùn xuống nheo mày - “Vì cô nàng ấy sao?”

“Vâng ạ.” - Tôi đáp dứt khoát - “Anh nói với họ giúp em”

Hôm ấy khi cả nhà từ Vũng Tàu về, mẹ tôi có hỏi tôi về chuyện anh Trung. Mẹ nói tôi nên in hình cơ hội suy nghĩ, người như anh Trung là rất khó kiếm. Tôi bảo rằng tôi hiểu điều đó hơn ai hết, nhưng tình yêu không thể miễn cưỡng được. Mẹ bảo tôi khỏe.

Bằng có nói năm ngày sau trở lại, và hôm nay thì đã hai ngày rồi. Tôi không nhắn tin, không gọi, để thả con tim trong sự khắc khoải chờ đợi. Anh cũng không gọi cho tôi, chỉ có hôm qua nhắn một tin ngắn, nội dung - “Ồ đây bão tan rồi nhưng núi lửa lại phun, Thực ạ.”

“Em có thể bỏ chơi trống sao?” - Anh Khoa tỏ ra nghi ngờ - “Cô gái ấy có đáng để em phải như vậy không?”

“Em có bỏ trống đâu.” - Tôi nhướn miệng cười - “Mà cho dù có bỏ, thì cũng đáng. Với em thì chỉ cần có Thực là đủ.”

“Đồ ngốc.”

Anh Khoa hơi bức dọc khi nói câu ấy, ít khi tôi thấy anh nổi giận, nhưng lần này thì rõ ràng là thế. Thái độ của anh có lẽ chỉ dành cho cái thằng “si tình mù quáng” như tôi.

Buổi tối ba gọi tôi về nhà, giảng ột bài học đạo đức. Ba nói tôi còn quá ngây thơ, đi mơ tưởng một tình yêu lãng mạn gì đó, để rồi đánh mất một chính nhân quân tử (chính nhân quân tử ở đây chắc là anh Trung rồi). Rằng con gái lấy chồng cần một người đàn ông chừng chạc, hiểu biết, chân thành, chứ không phải là người con trai hào hoa, nồng nhiệt hảo.

Tôi cảm thấy mình đã đủ lớn, đã chịu đựng quá nhiều, trong lúc bị dồn ép, tôi chỉ nói - “Con yêu người ấy, không có anh, con thà...đi tu.”

Ba tôi ngó người ra, ôm trán, gọi mẹ tôi - “Bà vào đây nghe con gái bà nói nè.”

Anh Khoa lạnh lùng từ chối lời nhờ cậy của tôi, anh nói tôi phải trực tiếp cho họ biết. Đó là một việc không mấy dễ dàng nếu như không muốn cho là “thập tử nhất sinh”. Thức thờ dài thất vọng, chui vào góc nằm trùm chăn kín. Vũ chửi tục một câu rồi bỏ ra khỏi nhà trọ, lão Phúc đấm cho tôi một cú trời giáng, chảy máu răng. Anh Khoa phải lao vào can mới giữ được lão lại, anh kêu tôi hãy ra ngoài đi và tốt nhất là đừng về nữa.

Tôi cảm thấy mình có lỗi với họ. Tôi bước ra khỏi căn phòng trọ như một kẻ tội đồ. Liệu có thực sự xứng đáng không? I don’t care.

“Con cảm thấy vẫn còn tin con trai Hà Nội được sao?” - Mẹ tôi than vãn thì đúng hơn là hỏi han tôi. Bà ngó xa xôi lên bức tranh trên tường. Tôi im lặng mãi một lúc thì nói - “Cho con thêm lần này. Con tin anh ấy.”

Mẹ bao giờ cũng dễ xiêu lòng hơn ba, mẹ xoa đầu tôi và ôm nó vào lòng, hôn nhẹ. Mẹ nói mẹ chỉ sợ tôi bị người ta phụ bạc, ôm khổ dài lâu mà thôi, suy cho cùng mẹ và ba chỉ mong tôi hạnh phúc. Tôi tự nghĩ lỡ mà Bằng cũng... như Duy, hay chỉ đùa cợt với tôi, chắc tôi chỉ còn con đường bỏ xứ ra đi để khỏi làm bận lòng người thân nữa... 66. Ngày ... tháng ... năm....

Tôi tìm An, vì tôi không còn nơi nào để đi. Cô ấy luôn là chỗ dựa của tôi, nghĩ cũng buồn cười, tôi chỉ biết trút gánh nặng lên vai An mà không hề có lần nào chia sẻ nỗi lòng của cô ấy.

“Miệng cậu sao thế?” – An lo lắng nhìn chăm chăm vào khóe môi rướm máu, bầm tím vì cú đâm của lão Phúc. Tôi gạt đi – “Tớ bị *****ng trúng thôi.”

“Đừng dối, cậu bị ai đánh phải không?”

Tôi cười khì, cốt để An thấy bớt lo đi. Nhớ tới món quà đã mua, tôi lấy chiếc vòng xuyên ra – “Cái này tớ mua tặng cậu.”

Anh Trung đến tìm tôi ở công ty, tôi đoán chắc anh cũng đã chờ tôi khá lâu. Tôi cố nán lại văn phòng vì sợ về nhà lại gặp ba nữa. Nhìn thấy anh, tôi chỉ còn cảm thấy áy náy và khó xử.

“Anh chờ em có việc gì không?” – Tôi hỏi giọng mệt mỏi, không mấy nhiệt tình. Anh Trung dắt chiếc xe đi song song bên tôi – “Anh chỉ...à...anh chỉ...à, em đói không?”

Đó là người miền Nam. Chẳng biết tán tỉnh, văn vẻ, chỉ lúng búng như gà mắc tóc, để rồi bung ra một câu ngổ ỏi là ngổ. Tôi bật cười khê - “Anh muốn rủ em đi ăn?”

“Uh” – Anh gạt đầu, cười hiền. Tôi vào bãi lấy xe của mình rồi cùng anh tấp vào một quán hủ tíu nam vang trên đường.

An đón chiếc vòng đeo tay một cách thích thú, ngạc nhiên, hình như cô ấy không mong đợi việc tôi mua quà ỉnh. Điều ấy cũng khiến tôi thấy vui vui, tạm quên chuyện ban nãy bị cả nhóm tẩy chay, bởi đã dứt áo ra đi vì một người con gái.

“Đẹp nhỉ?” – An ngắm nghía chiếc vòng – “Đây là món quà đầu tiên cậu tặng tớ đấy.”

Oh, thế à? Tôi tặc đến vậy à? Giờ tôi mới nhận ra điều An nói là đúng. Sinh nhật cô ấy, tôi chỉ mua cái bánh kem, hai cây đèn cầy, mang đến ăn với An, mà thông thường tôi luôn là kẻ ăn nhiều hơn. Xấu tính thật.

“Em xin lỗi chuyện hôm bữa.” – Tôi mở lời khi thấy anh Trung cứ ăn, gắp hết tôm qua cho tôi, rót nước cho tôi, mà chẳng hé răng lời nào. Anh nghe tôi nói thì ngược lên – “Ừa, em đang nói đến chuyện gì?”

“Chuyện em bảo - Không được..hôm đi Vũng Tàu...” – đến phiên tôi lúng túng – “Em...thực ra em...”

“Ah, chuyện hồi cưới hả?” – Anh tỏ vẻ không bận lòng – “Em không thích thì thôi, anh chỉ hỏi linh tinh ấy mà.”

“em...” – Tôi muốn nói thẳng cho rồi, nhưng chẳng biết phải dùng câu nào cho hợp, không quá vô duyên, cũng không quá tàn nhẫn.

“Mà tay em sao rồi? Hết đau chưa?” – Anh đưa mắt nhìn bàn tay trái của tôi – “Xem ra đã có người xoa dịu nó rồi hén.”

Sau khi tôi giúp An đeo chiếc vòng vào cổ tay, An chạy đi lấy thuốc bôi cho tôi. Cô ấy nhẹ nhàng và khéo léo như một cô y tá chuyên nghiệp. Vài người ở Khách sạn nhìn chúng tôi, che miệng khúc khích cười, ngụ ý gì đó, tôi cũng không rõ, chỉ thấy ngượng. Thế là tôi lên tiếng ngay sau khi An đã xong việc.

“À, tớ muốn nói cậu chuyện này.”

An thu dọn mấy miếng bông và thuốc bôi, nhìn tôi ngơ ngác.

“Tớ muốn nói là tớ...tớ sẽ...” – Tôi thấy khó khăn để cho An biết quá, hơn cả khi nói với những người trong ban nhạc. An lắng nghe một lúc, rồi cười buồn – “Tớ biết cậu muốn nói gì rồi.”

“Cậu biết à?”

“Cậu muốn xa Hà Nội, vào Sài Gòn phải không?”

thX ivHp h g áp vào tai. Như không hề quan tâm tới Hân đang trở mắt nhìn, tôi lấp bắp vào máy – “Ồ..ở đâu..vậy?”

“Để xem... đường Nguyễn Văn Cừ...” – Bằng như đang nhìn xung quanh để đọc tên đường – “Tớ cũng không biết đây là đâu nữa. Tớ đang trên xe buýt.”

“Xuống trạm ở nhà sách đi. Thực sẽ ra đó.” – Tôi bảo Bằng rồi cúp máy luôn. Nhỏ Hân nheo mắt cố đoán chuyện gì, xong nó la lên – “Đi đâu vậy??”

Tôi đeo túi, giật tấm ảnh trên tay nó và chỉ kịp vẫy tay chào Bye bye.

Nhà sách? Nhà sách nào nhỉ? Có phải cái nhà sách vừa nãy xe chạy qua không?

“Anh ơi, cho xuống đây ạ.” – Tôi gọi to và nhảy xuống khi chiếc xe vừa giảm tốc độ, rồi đi ngược về hướng ban nãy có một nhà sách lớn. Gần 6 giờ, bụng tôi bắt đầu cồn cào.

Tôi tìm một chỗ trống để đứng chờ cô ấy, bên cạnh bãi giữ xe nhà sách. Mùng 3 Tết mà cũng có nhiều người đi mua sách thế nhỉ? Đa số là trẻ con đi cùng với bố mẹ. Nghĩ lại hình như cả đời tôi đến giờ chỉ bước vào hiệu sách độ vài lần, đếm trên đầu ngón tay còn thừa.

14. Chương 14

67. Ngày ... tháng ... năm....

Lời của anh Trung nói làm tôi xấu hổ, miếng băng trên tay do Bằng dán đã ba ngày nay tôi không chịu thay ra, trông nó bẩn như con nít nghịch đồ hàng. Tôi cười cho đỡ thẹn, rồi cầm cốc ăn cho xong tô hủ tiếu với đây nhóc tôm do anh đã gấp qua cho tôi hết.

“Anh không ăn tôm à?” – Tôi thuận miệng hỏi.

“Không, nó có nhiều canxi nên tốt cho phái nữ hơn. Nữ giới thường dễ bị loãng xương...” – Anh giải thích chân thật, tôi bất thành kêu lên – “Ôi trời, đúng là bác sĩ có khác.”

Lần đầu tiên tôi thấy anh cười tươi đến vậy, một nụ cười trẻ con toát ra từ gương mặt người đàn ông đỉnh đạc, tuổi đời đã xấp xỉ 30. Tôi thầm nghĩ, nếu định mệnh không xui khiến có sự xuất hiện của Bằng, có lẽ tôi đã nên duyên với anh rồi.

Tôi chỉ có thể “Uh” một tiếng trống không khi An hỏi. Tôi không biết nói gì bây giờ, có phần vì tôi thấy hổ thẹn quá. Ngày nào tôi còn bảo rằng tôi chắc chắn không rời xa nơi này. Thực lòng tôi đã bị Thực cướp mất tình yêu với quê hương rồi. Tôi thậm chí đã không hề suy nghĩ thêm gì, cứ thế mà quyết. Lúc bấy giờ có thể trong tôi chỉ còn nỗi khát khao được ở bên cạnh Thực, bất chấp tất cả.

An đưa tay khê khàng đặt lên má tôi, cô ấy ngắm tôi rất lâu. Ngắm, chứ không phải nhìn. Tôi thấy bối rối, tim hơi loạn nhịp. Chưa lần nào An như thế với tôi cả.

“Tớ sẽ nhớ cậu lắm.” – An thì thầm, giọt nước mắt đọng trong khóe mắt lăn dài – “Cậu sẽ sống được ở đó sao, Bằng của tớ?”

Tôi thấy cổ mình nghẹn lại.

Anh Trung đưa tôi về nhà, nhìn tôi vào thang máy rồi mới quay xe ra. Trước khi tạm biệt anh còn khuyên tôi nên thay băng, rửa vết thương để tránh bị hăm, ủ vi khuẩn, nhiễm trùng. Vì thế tôi đành phải tháo miếng băng “tình yêu” mà mình đã cố giữ suốt mấy ngày qua.

Vết thương đã lành miệng, nhưng vẫn để lại sẹo sâu, và vì chỉ mới vài ngày, nên tôi còn thấy đau đau.

“Anh ta đi rồi hử?” – Tấn hỏi vọng ngoài cửa phòng tắm, chỗ tôi đang đứng trước lavabo. Tôi quay ra trả lời nó – “Uh, nhưng sẽ trở lại.”

“Vậy hả? Rồi hai người làm Romeo và Juliet à? Chị biết chắc ba sẽ không chấp nhận mà.” – Tấn nói giọng thương hại tôi. Tôi giữ tay cho khô nước, lau sơ qua rồi đi ra ngoài, không đáp thêm về câu Tấn đã cảnh cáo. Bởi tôi cũng biết con đường phía trước đầy gian nan, và điều quan trọng, tôi không giống như Juliet, dù rất yêu, tôi cũng không bao giờ có thể làm tổn thương ba mẹ mình.

“Tớ không biết.” – Tôi đáp rồi đứng dậy – “Tớ sẽ thích nghi thôi. Cậu đừng lo... thỉnh thoảng vào thăm tớ nhé.”

An đưa tay quệt nước mắt, mỉm cười rồi đứng lên theo tôi – “Ừh, cậu có tình yêu mà. Tình yêu sẽ giúp cậu quên hết mọi thứ, về Hà Nội, về ban nhạc đường phố, về Bánh tôm Hồ Tây, và...cả tớ nữa.”

Đó là một lời hờn dỗi, tôi biết, nó rõ ràng quá còn gì. Dù cười tươi nhưng đôi mắt An có nét hệt hăng, buồn man mác, khiến tôi không khỏi chạnh lòng, phải gấp rút rời khỏi đó trước khi cảm thấy hối tiếc mà thay đổi quyết định.

Tôi đã quên không nói với cô ấy điều này – tôi sẽ không quên bất cứ điều gì cả. Đặc biệt là cô ấy.

68. Ngày ... tháng ... năm....

Tôi trốn không dám gặp mẹ, sợ bà có thể sẽ...giết tôi mất nếu biết tôi vào Nam sống để gần người yêu – một cô nàng Sài Gòn chính gốc. Tôi chỉ đánh một cái điện cho đứa em gái, bảo nó rằng “Anh phải vào Sài Gòn một thời gian. Có việc gì cứ liên lạc bằng di động với anh.”

Tôi hành quân vào Nam cũng như lần trước chỉ với một chiếc ba lô – vài bộ đồ và ít tiền bạc, còn bộ trống tôi cũng để lại cho nhóm, vì họ cần một người chơi trống mới. Khi tôi ra sân bay, hoàn toàn cô độc, sực chút tôi đã rơi nước mắt. Không ai buồn tiễn tôi. Họ giận tôi, cũng đúng thôi.

Nhìn xuống Hà Nội lần nữa, tôi thấy hình như mình đã đánh đổi quá lớn để có Thực.

Buổi sáng họp xong, chị Tuyết túm áo tôi đưa ột tờ báo, nói – “Nó vì em phải không?”

Trên trang báo chị Tuyết đã mở sẵn, tôi đọc được dòng tiêu đề lớn chính giữa – “Tay trống Gia Bằng rời nhóm Roam Band – cú sốc lớn.”

Tôi không trả lời chị Tuyết được, vì mãi chúm mũi vào bài báo. Phóng viên đặt rất nhiều câu hỏi với anh Khoa – “Gia Bằng sẽ solo hay sang nhóm khác?”, rồi, “Anh ấy sẽ đi đâu?”... nhưng anh đều tránh né trả lời trực tiếp.

Một chút hoang mang xâm chiếm tôi. Vậy là anh sẽ vào, hôm nay là ngày thứ năm. Nhưng tôi đã không nghĩ tới việc Bằng phải từ bỏ nhóm, để vào đây cùng tôi. Quá lớn để bắt anh phải hy sinh, tôi có ích kỷ lắm không?

Tin tôi tách ra khỏi nhóm đã tràn ngập trên các báo Thông tin Văn hóa, tội nghiệp anh Khoa luôn là người phải đứng mũi chịu sào. Lúc xuống sân bay Tân Sơn Nhất, tôi gặp lại cô tiếp viên hôm nọ, người đã cho tôi vào sau khi nghe câu chuyện về ‘25 minutes’.

“Anh còn nhớ Linh không?” – Cô ấy cười thân thiện – “Linh có đọc báo, anh bỏ nhóm để vào đây?”

“Uh..nhớ..” – Tôi ậm ừ, có chút xấu hổ – “Lần ấy anh không trễ phút nào chứ?”. Linh nháy mắt.

Tôi cười gật đầu – “Không, rất kịp thời. Cảm ơn Linh nhé.”

“Không có chi, khi nào đám cưới thì mời Linh nha.”

Thoảng chốc tôi đã không còn nhận ra cô gái khó tính hôm trước, đúng là con gái Sài Gòn, mưa nắng thất thường thật. Họ cởi mở chỉ sau một lần quen biết, cứ như đã thân nhau từ hồi nào rồi ấy.

Tôi thấp thỏm suốt từ sau khi đọc tờ báo, ngồi trước máy vi tính mà con chữ cứ nhảy múa. Tôi vào web tra tất cả các chuyến bay từ Hà Nội vào, nhắm tính thời gian.. Bằng sẽ đi chuyến lúc mấy giờ?

“Em cứ như cô công chúa đang chờ hoàng tử đến đón vậy.” – Chị Tuyết chọc ghẹo, chìa cho tôi miếng thơm có muối ớt. Tôi còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa, trời ơi.

Tôi cứ vài phút lại mở điện thoại ra, xem có ai nhắn không, rồi lại bấm số Bằng, nhưng cuối cùng vẫn không gọi. Nỗi bồn chồn mỗi lúc một lớn dần.

Và điện thoại tôi reo.

“Đoán xem tớ đang ở đâu nào?”

69. Ngày ... tháng ... năm....

Tôi đã gọi điện đến công ty Thực để hỏi địa chỉ, tôi muốn dành cho cô ấy một sự bất ngờ. Tôi đứng ở dưới cổng chính tòa nhà, gọi cho cô ấy. Giọng Thực đứt quãng – “Ồ ...Sài Gòn à...vào rồi à?”

“Dĩ nhiên. Tớ đã nói là vào.” – Tôi cố kéo cửa – “Nhưng quan trọng là tớ ở đâu giữa Sài Gòn? Kinh độ mấy, vĩ độ bao nhiêu?”

“Kinh độ 301 , Vĩ Độ đường Hoàng Diệu, vị trí ngay trước cửa công ty KHÔNGYAKI” – Thực nói rành mạch trong điện thoại, tôi ngạc nhiên và đưa mắt nhìn quanh. Cô ấy ở đâu nhỉ?

“Nhìn lên đi.” – Thực nói nhẹ nhàng. Tôi ngước lên cao và thấy bóng cô ấy ở cửa sổ. Tôi bỏ điện thoại xuống và vẫy cô ấy.

Tôi chạy như bay ra thang máy, nó cứ chỉ số hai hoài. Tôi ở tầng 4, bực quá. Thế là tôi lao xuống thang bộ. Trò này sao giống...trên phim?

Mấy đồng nghiệp đổ xô chen nhau ra cửa sổ để nhìn xuống, tò mò về “chàng trai Hà Nội có giọng dễ thương” như lời đồn của Hằng. Tôi mặc kệ. Chị Tuyết còn ráng chọc thêm một câu – “Coi chừng té lăn quay đấy cô nương!”

Mà tôi cũng tưởng mình té thật, tôi chạy không thua gì phim hành động rượt đuổi. Để rồi, nhìn thấy Bằng ở đó, mái đầu không đội nón, để tóc lòa xòa, giữa cái nắng chói chang của buổi xế trưa Sài Thành, tay nắm quai đeo Ba lô, cười với tôi.

Thực mặc chiếc áo sơ mi màu hồng, tay áo dài vắn lên cao quá khuỷu và một chiếc váy đen công sở. Cô ấy cột tóc phía sau, để lộ chiếc cổ thanh tú và đầy quyến rũ. Tôi bước tới...

Không có cái ôm nào đâu. Giữa chỗ công ty mà, Thực sẽ không làm thế, dù tôi muốn ôm cô ấy vô cùng.

“Sao vậy?” – Tôi hỏi khi thấy cô ấy cứ đứng như pho tượng – “Không chào mừng tớ sao?”

“Cảm ơn...” – Cô ấy chỉ nói khẽ và hỏi tôi – “Phải bỏ...nhóm nhạc sao?”

Nhắc tới nhóm nhạc, tôi lại thấy đau nhói, nên tôi bảo cô ấy đừng hỏi về chuyện đó nữa.

Tôi biết cảm giác của Bằng lúc này, và lẽ ra tôi không nên hỏi đến. Tôi bước nhẹ lên, luồn tay qua eo Bằng, và ôm anh. Mặc kệ những ai đang trở mắt nhìn, cười khúc khích, hay xì xầm to nhỏ. Tôi chỉ gục đầu lên vai anh, nói rất rõ – “Em yêu anh”.

Đó cũng là câu đầu tiên tôi thốt ra với một người, trong suốt quãng đời 23 năm của mình. Tôi chưa từng nói như thế với Duy.

Nhưng tôi không hề u mê, tôi biết rõ mình đang làm gì và nói gì. Tôi sẽ không hối hận cho dù sau này Bằng có là con người thế nào đi nữa. Yêu, thế thôi.

Tôi như dạo bước giữa thiên đường.

Thôi rồi, mẹ ơi, An ơi, anh Khoa ơi, Hà Nội ơi... Thăng Bằng của mọi người đã bị bắt cóc từ đây, nó chết ngay khoảnh khắc này rồi, đừng ai mong kéo nó ra khỏi cô ấy. Đời này kiếp này, nó sẽ bám nàng như ... ký sinh trùng, bởi nàng yêu nó – tình yêu thực sự.

Tôi bỏ ba lô và ôm chặt cô ấy hơn, để cảm nhận cái tình yêu cháy rực, không chỉ của tôi, mà còn của cả Thực nữa. Những nuối tiếc, do dự suốt hôm qua nay đã tan biến, tôi tin mình đã quyết định đúng.

Vì chúng tôi yêu nhau.

70. Ngày ... tháng ... năm....

Thế giới của tôi từ sau hôm ấy như một bông hoa hồng đỏ rực rỡ, tỏa hương thơm ngát nhưng cũng không thiếu gai góc. Mẹ tôi và chị Hai không phản đối, nhưng họ cũng không ủng hộ, họ không thích hỏi gì về Bằng – bạn trai tôi. Điều ngạc nhiên là Tấn rất đồng tình với tôi, nó làm tôi hơi ngỡ ngàng. Tôi biết ơn vì điều đó, nó cho tôi cảm giác là ít ra mình không cô đơn.

Về ba, có một chiến tranh lạnh nổ ra giữa hai cha con tôi. Ba không lên chung cư thăm tôi, mỗi khi tôi về ông cũng bỏ vào phòng không thèm ăn cơm. Tôi mang café vào thì ông giả bộ ngủ, chẳng buồn ngó tới mặt tôi nữa.

Nhưng bù lại, tôi có một tình yêu hạnh phúc.

Tôi tìm được việc không mấy khó khăn, vì trước đã từng làm giao gas nên tôi cũng có bằng lái xe, giờ rất hữu ích cho công việc giao... nước khoáng. Tôi không muốn bỏ trống, nên buổi tối tôi đến bar hôm trước đã chơi, vì họ nói đang thiếu một tay trống giỏi. “Giỏi” hay không thì tôi không biết, nhưng tôi đã bảo họ đừng để nhiều người biết tôi là một thành viên của Roam Band.

Tôi vận động một chị nọ ở tầng hai cùng chung cư với Thục cho thuê căn phòng mà chị đã thông báo chỉ cho “SV nữ thuê”. Với tài mồm mép của tôi thì chỉ cần mất nửa ngày, chị ấy cũng phải chấp thuận, dù vẫn cố đặt ra những nội quy khắc khe.

Sao cũng được, ở càng gần nàng càng tốt. Hehe.

Mỗi ngày, Bằng đưa tôi đi làm bằng...xe tải chở nước Lavie. Có thể hơi mắc cười như tôi thấy chuyện đó thật ... lãng mạn. Những người cùng công ty cứ hay trêu tôi là “công chúa nước suối” mỗi khi Bằng đưa tôi đến. Họ bảo tôi có anh bạn trai đáng yêu quá, nhưng tôi không mấy vui vẻ vì thường là mấy cô gái khen, kèm theo câu – “Tán khéo ghê.”

Điều đó có nghĩa là anh ta cũng dùng “năng khiếu bẩm sinh” để đùa cùng các cô, làm các cô vui cười. Hừ. Bực thật đấy.

Mà khi tôi bực mình, mặt tôi trông chẳng khác nào Bà La sát.

“Tở về nhé.” – Tôi vẫy tay chào cô tiếp tân của KHÔNGYAKI, và cô ấy cũng cúi chào vui vẻ, quay sang Thục – “Ngồi trong xe đó vui không chị?”

Thục hơi cười nhưng rõ ràng là nụ cười miễn cưỡng, nhạt thếch, có vẻ không vui. Tôi đỡ lời – “Tìm một anh bạn như tớ thì sẽ biết chứ gì.”

Cô bạn Hằng tiếp tân đánh tôi một phát nhẹ, rồi cười hi hi, nói – “Có một người nào như anh đang available là em không bỏ qua đâu.”

“Đấy!” – Tôi húych Thục, cố để chọc cô ấy cười – “Em thấy anh lúc nào cũng có người chờ giành không?”

Nhưng cô ấy không cười, buông lỏng một câu với cả tôi và Hằng – “Thế thì hai người quen nhau đi.”, rồi đi luôn ra xe, không bước lên.

Bằng đuổi theo đưa tay ôm eo kéo tôi lại, tôi cố gỡ tay anh ta ra.

“Em giận gì thế?” – Bằng vừa nói vừa cười, vẫn chẳng thể nghiêm túc được.

“.....Không giận gì hết...”

Tôi nói lấy, vừa gỡ được tay Bằng ra, tôi đi một mạch ra ngoài tìm xe...ôm. Bằng đứng đó la to – “Không ai dám chở em đâu. Hehe”

Gì? Không có ai dám chở tôi á? Xí!!!!

71. Ngày ... tháng ... năm....

Chẳng biết anh ta trong thời gian qua đã vận động hành lang thế nào mà toàn bộ các chú, các anh xe ôm gần công ty quen đều cười toe không chịu chờ tôi. Ngay cả đồng nghiệp nam cũng từ chối cho quá giang. Có tức không cơ chứ!

Gã bạn trai của tôi cứ đứng cho tay vào túi quần, húyt sáo, làm tôi muốn điên lên. Tôi đi bộ luôn để tìm trạm xe. Chỉ đến khi đó, Bằng mới chạy theo nắm tay tôi lại – “Thôi mà, anh sai. Sorry!”

Có thể chứ.

Thực là vậy, quen cô ấy rồi tôi mới biết Thực rất khó tính, hay dỗi, và lần nào tôi cũng phải “Anh sai, Sorry!” dù không biết mình có tội gì. Trong tình yêu thì nam giới luôn chịu thiệt, biết sao được. Cô người yêu của tôi là tiểu thư mà.

Tiểu thư... tôi nhớ hồi ấy mình đã từng mắng Thực rằng Thực không phải tiểu thư. Cô ấy cũng nói cô ấy không phải. Nhưng giờ thì tôi lại thấy cô ấy giống. Kén ăn, nấu nướng kém ^~, ham ngủ..v...v..

“Em...tiểu thư thật đấy.” – Tôi buột miệng nói khi đang nghĩ tới chuyện này. Thực tròn mắt – “Sao? Em tiểu thư hồi nào?”

Không hiểu sao tôi ghét bị người ta gán cho cái mác tiểu thư, mặc dù đôi lúc, tôi cũng thấy mình tiểu thư quá. Còn nhớ lần đi du lịch với công ty, tôi chẳng tài nào ngủ lều được. Chị Tuyết lúc ấy còn bảo, tôi chắc chỉ toàn ngủ trên long sần thôi.

“Thì em có biết nấu ăn đâu, chỉ toàn mua trong siêu thị...” – Bằng nói bằng quơ. Thì ra là chuyện bếp núc, hèn gì người ta nói đường đến trái tim người đàn ông là thông qua...bao tử. Tôi bị kích tướng liền vênh mặt – “Ai nói vậy? Tại em không muốn làm thôi...”

Và thế là, Thực bảo tôi chở cô ấy ngang chợ, để cô ấy mua các thứ chuẩn bị một bữa tối, mà theo cô ấy – “tuyệt hơn ở nhà hàng năm sao”. Cái vẻ mặt tự tin của Thực làm tôi buồn cười đến chết được, cứ như Yan Can Cook thì Thực cũng Can Cook vậy.

Tôi đánh vòng cho xe trả về công ty, rồi đi bộ đến chợ để chờ cô ấy. Thực xách hai cái bị to đầy rau củ, tôi vội đỡ hộ – “Món gì thế?”

“Canh soup, món này em khoái nhất.” – Thực cười bí hiểm.

Hôm nay Tấn đi học buổi tối nên nó sẽ về sau 9h, vì vậy tôi mới có can đảm nấu một bữa ăn cho người yêu. Nếu để Tấn biết vụ này, nó mà không trêu chọc tôi suốt thì nó không phải em tôi rồi.

Bằng ngồi ở bàn ăn, khua hai chiếc đũa gỗ vào chén thành những âm điệu vui tai, đúng là...tay trống. Tôi cũng vừa hoàn tất nồi canh soup nấu xương hầm và hai con cá chiên, sau hơn một tiếng vật lộn với nó.

Tôi mang ra trong niềm háo hức chờ đợi...

Bằng ăn, không có chút cảm giác nào.

Tôi không phủ nhận là Thực nấu cũng không tồi, có thể còn rất ngon nữa vì tôi có thể cảm nhận được mùi hương hấp dẫn của các món ăn. Tuy nhiên tôi không thấy thích, không một cảm giác “ngon” thực sự. Tôi nhớ những món ăn Hà Nội vô cùng.

Tôi thêm ăn canh rau muống hầm sấu chua, tôi thêm cà cuống kho với mắm tôm, tôi thêm bún ốc, chả quế, và thêm...bánh tôm Hồ Tây nữa. Chưa bao giờ tôi thấy nhớ Hà Nội như lúc này, bát cơm và đôi đũa trên tay tôi bỗng nặng chịch, khô khốc và vô cảm.

Thoáng bắt gặp ánh mắt Thực nhìn tôi, tôi vội nhấp một miếng cá, tặc lưỡi – “Chà, ngon thật.”

Anh ta nói dối. Tôi đọc được một nỗi buồn chán nào đó trong đôi mắt sâu thẳm và đầy áp tâm trạng của Bằng. Rõ ràng, anh không thích ăn những món này, sao phải cố giả vờ là thấy chúng ngon? Tôi bỗng chốc thấy mình không thể bước vào bên trong Bằng, có một bức tường vô hình nào đó được xây kín đáo, mỗi khi anh như thế.

“Ngon thật sao?” – Tôi chỉ hỏi vờ vịt. Bằng nhướn miệng cười đại khái, rồi cố lừa cho hết chén cơm.

Khoảnh khắc đó, tôi nhận ra mối quan hệ giữa hai chúng tôi có một vết rãnh không khớp.

15. Chương 15

72. Ngày ... tháng ... năm....

Dần dần, tôi đánh mất cảm giác chơi trống bằng đam mê, mà chỉ như một công việc tôi đang làm và phải làm để tồn tại. Nghe đâu ngoài kia nhóm cũng tan rã, vì anh Khoa bảo tay trống mới không ấn ý được. Họ chia ra mỗi người một nghề, thỉnh thoảng ngồi lại với nhau uống vài cốc rượu, nói chuyện phiếm và... chờ rửa tội.

An không nhắn tin cho tôi thường xuyên, nhưng cô ấy gửi cho tôi một dòng link. An bảo dạo này cô ấy thích lên mạng, viết blog, vì khách sạn đang mùa ế ẩm. Ban đầu tôi chỉ đọc cho vui, về sau, tôi đọc để thấy cô ấy, thấy Hà Nội yêu thương – thỏa nỗi nhớ mong khắc khoải. Thỉnh thoảng tôi ment vài dòng linh tinh vào đấy, cũng thú vị thật.

Tôi hỏi Thực – “Em có viết blog không?”, thì cô ấy bảo – “Blog hả? Em làm gì có thời gian!”

Khi không, Bằng lại hỏi tôi về Blog, một loại nhật ký online mở ra để mọi người cùng đọc, cũng khá phổ biến với giới trẻ chúng tôi. Nhưng do công việc của một Project Assistant, hầu như tôi chỉ lên mạng để check các thông tin đầu thầu, rồi phải cầm cổ mail, chat với các đối tác để sắp xếp cuộc hẹn.

Bằng có vẻ thất vọng khi nghe câu trả lời của tôi – “Em chẳng thi vị cuộc sống gì cả. Viết cái đấy để ghi lại những gì đang diễn ra quanh mình cũng hay ấy chứ.”

“Vậy anh viết cho em đọc đi.” - Tôi cười vô tư – “Em mà viết thì chỉ toàn là lịch làm việc.”

Bằng lại cốc đầu tôi – “Có cô vợ tham việc như em thì chồng chỉ có chết đói. Anh phải nghĩ lại về việc cưới em thôi, ngốc ạ.”

“Thế anh thích cô vợ chăm bếp núc, thích viết blog, lãng mạn, thi vị.. hay là em?”

Thực nửa đùa nửa thật, tròn mắt nhìn tôi. Câu hỏi hơi đột ngột, và quá sâu xa khiến tôi có chút bối rối. Nhưng dù sao, tôi vẫn chỉ có thể khẳng định một điều – “Em, còn phải hỏi.”

Có thể đó là một đáp án khiến cô ấy hài lòng, Thực cười và hôn lên má tôi trước khi xuống xe vào công ty. Cô ấy biết cách trối chắt tôi, dù cho tôi có yêu Hà Nội, nhớ quê hương đến nhường nào đi nữa, thì không thể nào xa cô ấy.

Bởi tôi yêu Thực hơn, hơn tất cả.

Bằng không biết rằng tôi chỉ giả hồn nhiên ngây thơ như thế. Tôi quan sát từng thay đổi, từng thái độ trên gương mặt anh. Lúc trước, Bằng không hề bối rối, không cần tôi hỏi, không do dự, không suy nghĩ mỗi khi khẳng định tình yêu dành cho tôi.

Còn bây giờ, anh có chút xao lòng, và điều đó làm tôi đau đớn lẫn bất lực. Tôi không thể chạy theo một hình mẫu mà Bằng bắt đầu mơ đến, vì tôi chỉ là chính tôi mà thôi. Tôi cố tình hỏi Bằng để anh sớm nhận ra điều đó, hoặc là tiếp tục hoặc là thôi, chứ không phải vì tôi muốn nghe câu trả lời “Em, còn phải hỏi” đó, mặc dù, thú thực, nó làm tôi đỡ buồn hơn rất nhiều.

“Em không vui hả, Thực?” – Chị Tuyết vỗ vai tôi thành linh khi tôi vừa vào phòng. Tôi chỉ gượng cười.

“Chuyện hai đứa có gì không tốt sao?”

Sự quan tâm của chị làm tôi trái lòng khá dễ dàng, chỉ sau 10 phút thì chị đã nắm hết những vấn đề gút mắc đang làm tôi chán nản. Chị bảo rằng chỉ vì tôi đã yêu một chàng trai Hà Nội, mà người Hà Nội thì họ yêu thủ đô của họ không kém như yêu người tình đâu.

Hình như là chị đúng thì phải.

73. Ngày ... tháng ... năm....

Thục bảo tôi ghé ngang hàng hoa, tôi hỏi mới biết hôm nay là sinh nhật mẹ của cô ấy. Quen nhau gần ba tháng mà tôi còn chưa gặp bố mẹ Thục, chỉ biết có Tấn. Nghe Thục nói cô ấy còn có một chị gái nữa.

Dù cũng rất sợ gặp hai vị phụ mẫu của nàng, tôi vẫn cho rằng đó là việc nên làm, đặc biệt là hôm nay.

“Anh đến gặp mẹ em được không?”

Không phải là không được, nhưng...có nên không? Tình hình chiến sự gia đình tôi thì cũng biết rồi đấy, đâu có vui vẻ gì. Nhưng thật bất công nếu Bằng không được đến trong ngày sinh nhật của mẹ tôi, anh chẳng có tội gì, và tôi hãnh diện có một người bạn trai như Bằng. Tôi đánh liều, đến đâu thì đến.

“Được. Anh đi cùng em ha.” – Và tôi cũng không quên dặn dò – “Sẽ căng thẳng đấy. Ba em khó, nên nói chuyện đừng màu mè quá, cứ thật lòng thôi.”

Bằng nháy mắt, nhảy xuống xe, bảo chị bán hoa bó ột bó lys đẹp, rồi nói với tôi – “Anh màu mè lắm à? Yên tâm đi, bố mẹ em sẽ thích anh à xem.”

Thiệt mệt, Bằng cứ tự tin cho rằng mình là một người sinh ra để được người ta yêu quý.

Cho đến khi nhìn thấy căn nhà to của gia đình Thục, tôi mới biết đích thị cô ấy là một tiểu thư đài các. Tôi không sợ, không ngại những căn biệt thự như thế này, nhưng tôi thấy nó xa lạ với cuộc sống bình dị của mình. Đó là lý do tôi không thích đến nhà An.

Mẹ Thục là một người phụ nữ nhân hậu, ít lời. Bà đón bó hoa của tôi với nụ cười hiền hòa, nhưng cũng có hơi khách sáo, giữ kẽ. Thục và chị gái khá giống nhau, cả hai đều đẹp thuần khiết với đôi mắt trong như pha lê, mái tóc dài và gương mặt thanh tú, chỉ có đường như chị Thục hơi đơn giản hơn so với cô ấy.

Mẹ quan sát Bằng một cách kín đáo, không để lộ ra ngoài, trái lại chị Hai rất thoải mái trong việc tìm hiểu. Bằng lễ độ, chừng mực, và nói năng có phần cẩn trọng – một hình ảnh hoàn toàn khác với người tôi từng biết. Tôi chợt thấy anh giống một quyển sách dày mà tôi còn chưa đọc tới những trang bên trong, chưa khám phá hết.

“Thủy, con vào kêu ba ra đi.” – Mẹ tôi nói với chị Hai – “Đến giờ ăn tối rồi.”

Tim tôi đập loạn xạ, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương, giống như bị sốt. Trong khi đó Bằng ngồi cạnh tôi, mỉm cười, nói chuyện với Tấn khá tự nhiên, không hề có chút run sợ.

Ba tôi đi từ trên lầu xuống, mặc sơ mi và quần tây, tóc chải chỉnh tề. Bằng đứng dậy cúi đầu, người hơi gập, còn tôi thì cứ ngồi trơ mắt ếch vì chẳng biết phải làm gì nữa.

“Bạn trai con Thục phải không?” – Bố cô ấy cười thân thiện bắt tay tôi – “Ngồi đi, tự nhiên hen.”

Tôi không hiểu sao tay Thục lại lạnh ngắt khi tôi vừa chạm vào và môi cô ấy cũng run rẩy. Thục nhìn bố mình bằng ánh mắt nghi hoặc, e dè, như thể đang chiến đấu với kẻ thù vậy. Tôi đoán có điều gì bí ẩn đang diễn ra giữa hai bố con họ, mà nó chắc chắn là liên quan đến tôi.

“Con ăn món trong Nam thấy quen không Bằng?” – Mẹ Thục hỏi khi gấp thức ăn cho tôi. Tôi đỡ bằng hai tay rồi thành thật đáp – “Không quen lắm ạ, cháu thích ăn món Bắc hơn.”

Mấy chục con mắt chùng hững nhìn Bằng rồi lại nhìn tôi. Miệng Tấn ngậm một họng cơm tròn vo, chị Hai và anh rể giống bị điểm huyết. Mẹ tôi hơi bất ngờ nhưng rồi cũng mỉm cười mức canh vào chén cho ba tôi, nói nhỏ giọng – “Uh, thì cũng phải. Người miền nào thích ăn món miền đó mà.”

Ba tôi cũng bị sốc, dĩ nhiên. Nhưng ông không tỏ rõ thái độ cho lắm, chỉ gật gù đồng tình với lời mẹ tôi nói. Sự cởi mở của ba tôi với Bằng chỉ là lớp vỏ bề ngoài, che phủ những đợt sóng dữ đang cuộn trào trong lòng ông mà thôi. Tôi im lặng suốt buổi, không mở miệng nói bất cứ câu nào, tránh để bị ba tôi bắt bẻ hay xét nét là tôi muốn đỡ lời cho Bằng.

Tôi không trách Bằng, anh đã làm đúng. Tôi cũng đã nói anh nên chân thật, đừng khéo léo quá. Thà vậy còn hơn.

74. Ngày ... tháng ... năm....

Thục không mấy may nói điều gì, cô ấy chỉ ăn và ăn. Tôi biết mình đang trở thành trung tâm của vũ trụ khi mà mọi người trong gia đình Thục đều tập trung quan sát tôi. Tuy nhiên nó không làm tôi thấy khó hay khó chịu, chỉ đến khi có một người khác xuất hiện ngay sau bữa ăn. Một người đàn ông trẻ, đáng trí thức, lịch sự và quan trọng là được bố Thục xem như ... con rể.

Tấn nói nhỏ vào tay tôi – “Tình địch đấy.” Tôi liếc sang Thục, cô ấy đứng đưng như tự nãy đến giờ, rồi bỗng quàng tay với tôi như một cặp tình nhân mặn nồng thắm thiết. Đầu cô ấy hơi ngẩng cao.

Ánh mắt người kia chùn xuống khi thấy cảnh này, nhưng anh ta chỉ cười xã giao và gật đầu chào tôi.

Tôi không biết mình đang hành động gì nữa, chỉ như một cách khẳng định rằng, tôi đã có chỗ.

Anh Trung không đáng bị tôi đối xử như vậy, nhưng tất cả là tại ba tôi. Ai biểu ba tỏ ra thân thiện gần gũi với anh Trung, ai biểu ba kêu tôi pha nước cam cho anh Trung, ai biểu mẹ cứ cười khen món quà của anh Trung hợp ý mẹ quá... để Bằng của tôi trở nên lạc lõng. Tôi chỉ muốn bảo vệ tình yêu của mình mà thôi.

“Con với Bằng về nha, mẹ.” – Tôi nói rồi đứng dậy khi cả nhà vừa ăn xong bánh kem. Mẹ tôi gật đầu, còn ba tôi thì – “Để Bằng về một mình đi, con Thục ở lại với mẹ mày chút nữa chứ.”

Tôi hơi nhận ra bố Thục không thích tôi, hoặc chí ít là thích người kia hơn tôi. Cả mẹ cô ấy cũng thế. Cũng phải thôi, người ấy là bác sĩ, nghề nghiệp ổn định và có trình độ hơn một tên chỉ biết chơi trống và đi giao hàng bằng xe tải như tôi.

“Uh, hôm nay là sinh nhật mẹ em mà” – Tôi nói nhỏ với Thục – “Anh lấy xe về, sáng mai sẽ đến đón em.”

“Khỏi đi cháu” – Bố Thục lên tiếng can – “Lát khuya thằng Trung sẽ đưa nó về.”

Giờ thì tôi có thể khẳng định ông không thích tôi một chút nào. Tôi như vừa bị xô ra khỏi chiến trường mà tôi đã khó khăn lắm mới giành được chỗ đứng. Một cảm giác hiểu chiến vùng lên trong tôi.

“Thế thì không nên ạ. Thục là người yêu của cháu, mà cháu thì không thể để người yêu mình về khuya với... người đàn ông khác được.”

Bằng nắm tay tôi kéo về phía mình, giọng nói mạnh mẽ tuyên chiến. Ba tôi cũng có phải là người dễ bị hạ đâu, ông cười khẩy – “Trước khi nó là người yêu cậu, nó là con tôi. Chẳng lẽ tôi không biết cái gì nên hay không nên à?”

Tình hình thế này thì còn căng thẳng hơn chiến sự...Pakistan nữa. Đến lúc tất cả mọi người không biết phải nói gì, anh Trung rụt rè bảo – “Con xin lỗi nhưng tối nay con có ca trực, cũng không nán lại lâu được. Con ghé mừng sinh nhật bác gái tí thôi.”

Và thế là anh Trung cáo từ ra về trước. Khi mục đích của ba bị hỏng ngang xương, ba cũng chẳng buồn giữ tôi lại làm gì, ông bỏ lên lầu ngay sau khi anh Trung đi được 5 phút.

“Anh có sợ ba em không?” – Thục hỏi khi chúng tôi đang trên đường về. Tôi lắc đầu – “Anh chỉ sợ hai người trong đời: mẹ anh và...em”.

“Gi? Em á?” – Thục hỏi lớn, hình như rất bất ngờ - “Sao lại sợ em?”

Tôi không đáp, chỉ tủm tỉm cười. Tôi sợ cô ấy quá đi chứ, sợ nàng dối, sợ nàng buồn, sợ nàng khóc. Sợ ai đó cướp mất nàng, sợ không thể ở bên nhau. Những nỗi sợ lung tung nhưng đều có liên quan đến cô ấy.

“Nói đi chứ! Em làm gì mà anh sợ?” – Cô ấy cứ cương quyết hỏi cho ra.

“Không phải à? Em bảo anh đi đảng Tây, đồ anh có dám đi đảng Đông không?”

Tôi đập nhẹ vào lưng Bằng và cười rúc rích như một cô gái mới lớn. Đôi khi người ta cũng thích được nịnh bợ quá nhỉ? Rõ ràng biết đó là một câu tán khéo, tôi vẫn bị sập bẫy ngon lành. Người ta gọi như vậy là yêu mù quáng.

“Anh sợ mẹ lắm à?”- Tôi hỏi lảng sang chuyện khác.

“Không phải sợ lắm, nhưng cũng sợ thật. Mẹ đánh anh đến ê ẩm cả mình đấy.”

“Vậy hả? Anh bị đánh vì chuyện gì?”

“Yêu em.”

75. Ngày ... tháng ... năm....

Kể từ sau đó, tôi và Bằng biết rằng tình yêu của chúng tôi không được sự ủng hộ của các bậc phụ mẫu, ba tôi, và mẹ anh ấy. Người ta nói tình yêu đích thực càng bị cản trở càng trở nên mãnh liệt, không biết nó có đúng trong trường hợp này không, nhưng hình như tôi không có ý nghĩ sẽ bỏ cuộc. Còn Bằng? Đã có lúc anh muốn rút lui. Đó là khi tôi đột ngột bị đau ruột thừa cấp.

Hôm ấy, ngay sau khi xem ti vi xong, tôi bỗng đau bụng dữ dội đến không thể chịu nổi, Tấn hoảng hốt gọi anh Trung, vì nó chỉ nghĩ được tới anh ấy – một bác sĩ. Tôi được đưa thẳng đến bệnh viện bằng xe cấp cứu, và sau đó trải qua ca mổ ruột thừa kéo dài một tiếng.

Tôi nhận được điện thoại của Tấn lúc 4 giờ sáng, cậu ấy bảo Thực đang ở bệnh viện. Tôi lăn từ trên giường xuống đánh động cả gia đình chị Vân chủ nhà, lập tức bay ra khỏi cửa với cái quần đùi và áo ba lỗ, nếu không nhờ chị Vân nhắc chắc tôi sẽ tới bệnh viện trong bộ dạng ấy.

Thực nằm ở phòng hồi sức, tôi gặp anh bác sĩ hôm nọ ngay cửa phòng. Anh ta cho biết cô ấy phải nằm lại vài hôm. Tấn đang ngồi trên băng ghế ngoài hành lang, mặt rất đỏ ửng. Vì thế tôi bảo Tấn về nghỉ đi, để tôi trông Thực, nhưng Tấn nói cậu ấy chỉ tìm chỗ ngủ một lát thôi, chứ không chịu về.

Gần sáng Thực lên cơn mê sảng, do sốt hay sao ấy. Tôi chẳng biết phải làm gì, chỉ gọi y tá, vài phút sau thì Trung đến. Anh ta đóng sập cửa không cho tôi vào, để tôi vốn đang sốt ruột càng thêm sôi điên.

Khi tỉnh lại, tôi thấy đau nhiều ở vết mổ, còn đầu thì hơi nặng, có lẽ do thuốc mê. Tấn viết một mảnh giấy, nói nó đi thi buổi sáng, sẽ trở lại vào giấc trưa. Bằng ngồi cạnh giường nhìn tôi, đôi mắt có vẻ buồn xa xôi thế nào. Tôi mò tìm tay anh và siết nó bằng sức yếu ớt của kẻ vừa tỉnh dậy sau ca phẫu thuật.

“Anh lo cho em à?” - Tôi mỉm cười – “Chỉ là mổ ruột thừa thôi, không sao đâu”

“Em đã sốt....” – Bằng nói giọng hơi lạc đi – “Suốt đêm, người lo cho em không phải anh, mà là anh bác sĩ Trung.”

Thì có gì lạ đâu, anh ấy là bác sĩ. Anh Trung chỉ lo cho tôi như bệnh nhân, hoặc có gì thì là hơn mức bệnh nhân một chút. Tôi cố ngồi dậy nhưng Bằng bảo tôi cứ nằm, ngồi sẽ bị đau.

Thực kêu đói và vì tôi không biết phải mua cho cô ấy thứ gì ăn, tôi lại phải đi hỏi y tá. Chị y tá nói cô ấy chỉ uống được sữa và cháo loãng.

Tôi trở lại phòng thì gặp bác sĩ Trung. Anh ta khám cho Thực cẩn thận, dặn dò cô ấy và cũng dặn dò tôi. Tôi bỗng thấy anh ta không giống tình địch, mà giống... đàn anh của tôi, cái gì cũng hơn tôi. Trước nay tôi chưa bao giờ tự ti đến vậy.

Ngồi nhìn Thực ăn từng thìa cháo, tôi bất giác nói bừa – “Em chọn anh ấy thì tốt hơn anh nhỉ.”

Trời ơi.

Tôi phun cả muỗng cháo đang ăn ra ngoài vì quá sốc. Ba tôi, mẹ tôi, mẹ anh ấy, hay ai cũng được, có thể nói câu này nhưng Bằng thì không. Sao anh bảo tôi chọn anh Trung thay vì anh?

“Anh nói gì vậy?” – Tôi ngồi bật dậy và nhăn mặt vì đau ở bụng. Bằng hốt hoảng chồm người lên đặt tay vào chỗ tôi đang ôm, hỏi lo lắng – “Em lại đau à?”

Tôi thì thảo trong hơi thở mệt mỏi – “Đừng có nói câu ấy lần thứ hai.”

Tôi vội gật đầu đồng ý để Thực chịu nằm xuống vì cô ấy cứ nhìn tôi kiên định. Làm sao mà nàng có thể tin rằng tôi sẽ từ bỏ, trao nàng cho gã bác sĩ kia được? Đôi khi tôi hay nói lung tung để tự thức tỉnh mình, chỉ có vậy thôi.

“Em sợ anh bỏ em đúng không?” – Tôi cười, đùa một câu... hơi không đúng lúc, Thực ngoảnh mặt đi, nhắm mắt lại chẳng đáp. Tôi cầm tay cô ấy lên và đặt lên đó một nụ hôn – “Em biết là anh không thể mà.”

76. Ngày ... tháng ... năm....

Sau lần ấy, không biết vì lý do gì, Bằng chỉ chơi trống vào hai ngày cuối tuần, những ngày còn lại anh theo học một lớp Lập trình viên. Tôi hỏi Bằng thì anh chỉ nói tự nhiên muốn học thêm cái gì đó cho có kiến thức với thiên hạ.

Tôi không nghĩ đó là lý do chính, bởi Bằng không phải kiểu người như vậy. Điểm đẹp nhất của anh là một cách sống tự do, đam mê và quyết tâm với những gì mình đeo đuổi – điều đã đánh gục tôi. Tôi không phản đối lựa chọn của Bằng hiện tại, nhưng tôi thích anh ngày ấy hơn. Hy vọng chuyện này không phải vì tôi.

Hai mươi bốn tuổi, tôi vẫn còn quá lông bông, đủ để có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho người yêu. Bản năng đàn ông của tôi không cho phép mình tiếp tục sống như trước: vô tư, không lo nghĩ được. Nếu muốn đứng vững trong chiến trường này, tôi phải nỗ lực rất nhiều cho tương lai.

Tôi có chút năng khiếu về tin học, nên tôi chọn học Lập trình để lấy bằng Kỹ thuật viên. Đây là lần đầu tiên tôi nghĩ đến việc tìm một nghề chính thay cho chơi trống. Tôi hầu như đã quên đi chính mình, một tay trống chỉ biết chơi bằng cả sức sống và tình yêu mạnh mẽ nhất.

Rồi bỗng dưng Vũ gọi tôi...

Thường mỗi cuối tuần tôi luôn đến bar lúc 7h để xem và nghe Bằng chơi trống, nhưng hôm nay tôi đến sớm hơn một chút do có thời gian rảnh. Một anh nhân viên chỉ hướng phòng trong cho tôi, bảo rằng Bằng đang ở đó.

Tôi lên đi thật nhẹ để xem anh đang làm gì, hình như chưa lần nào tôi quan sát anh từ xa hết. Bằng đứng ngay cửa sổ, đang nghe điện thoại và không hề để ý đến sự “đột nhập” kín đáo của tôi.

“Uh...khỏe...tốt.....Gì cơ?.....Ra đó à?.....Vậy sao?.....Tớ cũng nhớ mọi người.....Uh.....nhưng mà... Chắc không được.....Không, tớ muốn lắm đấy chứ.....Xin lỗi.....Bye.....”

Tôi chỉ nghe được như vậy, và dưới ánh đèn đường, đôi mắt người tôi yêu đen và sâu, buồn chơi vơi như thể rất cô đơn. Anh phóng tầm mắt ra xa, hình như là về một chân trời vô định nào đó...

Vũ lẽ ra không nên gọi tôi, cậu ấy chỉ mang lại ký ức và thấp cháy ngọn lửa tình yêu trong tôi đối với những gì ở đó – Hà Nội, Roam Band, những buổi chiều chơi nhạc từng bừng, những hôm ăn mì gói của cả bọn và những đêm say khướt ôm nhau ngủ.

Vũ nói cả nhóm ai cũng mong lại được cùng nhau chơi thỏa thuê. Hôm đi ngang góc phố Tràng Tiền cũ, có nhiều người hỏi sao nhóm không chơi nữa? Và anh Khoa nghĩ đến một đêm tái ngộ...

Tôi đã muốn đi biết bao nhiêu. Nhưng tôi đã từ chối.

Tôi lặng lẽ rời khỏi chỗ đó, quay ra ghế ngồi ngoài gian bar chính, xem như chưa biết gì cả. Bằng cũng ra và ngồi vào chỗ bộ trống ngay sau đó, nét mặt của anh vẫn phủ đầy một lớp băng lạnh buốt, mỉm cười với tôi đầy nhưng lại không có chút ấm áp, vui vẻ nào thực sự.

Anh vẫn chơi thứ nhạc ngày nào làm tôi say sưa, vẫn bộ dạng đánh trống như một tay chuyên nghiệp, vẫn ánh mắt nhìn tôi đầy yêu thương, thế mà sao tôi thấy nó khác rất nhiều. Rõ ràng 4 bức tường đã đóng khung anh, giam cầm Bằng tại thành phố này, chỉ bởi vì ...tôi?

“Em nghĩ ngại gì mà suy tư suy năm thế?” – Bằng kéo ghế ngồi cạnh tôi và hỏi.

Thực chổng cằm nhìn tôi một hồi lâu, rồi cô ấy bỗng cười toe – “Tuần sau mình đi Hà Nội!”

Mấy chữ “đi Hà Nội” của Thực làm tôi sững sờ, cái điều mà tôi vẫn bị ám ảnh suốt từ sau khi Vũ gọi. Tôi tự hỏi sao Thực lại muốn ra đó, vì lúc này không phải lúc rảnh rỗi của cô ấy. Mới hôm trước Thực còn bảo tôi rằng cô ấy còn một dự án lớn chưa giải quyết gì đâu nữa.

“Em có việc công tác ngoài ấy mà.” – Thực giải thích, vừa ngậm cái ống hút trong cốc soda – “Anh cũng nên về thăm nhà chứ nhỉ?”

Ra thế. Quả là đúng lúc, tôi mừng rỡ ra mặt, ôm cô ấy một cái thật nồng nàn, bắt kể những kể xung quanh cứ tròn mắt nhìn.

16. Chương 16

77. Ngày ... tháng ... năm...

Tôi phải xin nghỉ phép bốn ngày để cùng Bằng ra Hà Nội, lần thứ ba của tôi đến mảnh đất thủ đô chỉ trong có bảy tháng. Sếp Tổng ném cho cái chữ ký duyệt chỉ vì chị Tuyết đã ok, nhưng bộ mặt sếp giống như sẵn sàng công tôi đem nhốt nếu tôi còn lảng vảng trước mặt ông ấy.

Tôi biết đi lúc này là không hay cho công ty, cho tôi, cho chị Tuyết, nhưng tôi đã quyết định rồi. Nếu Bằng yêu Hà Nội, thì tôi nên ủng hộ anh ấy. Tôi giấu chuyện này không cho gia đình biết, trừ Tấn. Không chừng họ lại bảo tôi điên vì tình yêu.

Cả hai chúng tôi đón chuyến bay tối ra Hà Nội, khi máy bay đáp thì đã là 11 giờ đêm. Thục đăng ký phòng khách sạn chỉ... ột mình cô ấy, và bảo tôi hãy về nhà trọ cũ.

“Lẽ ra em nên book phòng cho cả anh. Anh bị họ đuổi khỏi đấy rồi.” – Tôi nói – “Cũng may là khách sạn còn trống...”

“Không...” – Thục ngăn không cho tôi ở lại khách sạn – “Anh về đó đi. Đàn ông họ không giận lâu đâu.”

Rồi nàng cười ý nhị. Xem ra tôi còn nhiều điều chưa nhận ra ở cô ấy lắm, nhất là nụ cười này. Nó bí ẩn và khiêu khích hơn bao giờ hết.

“Em cứ như mình hiểu đàn ông lắm vậy.” – Bằng nheo mắt nghi ngờ. Tôi kéo anh ra khỏi khách sạn, gọi một chiếc taxi và đẩy anh vào. – “Vui về đi nhé, em còn phải làm việc!”

Bằng xô cửa xe bước ra, kéo hông tôi lại sát anh bằng một tay và ra về cảnh cáo – “Này cưng, không được ép anh như thế đâu nhé.”

Anh lái xe nhìn ra tò mò làm tôi xấu hổ gần chết, tôi cố tháo tay Bằng ra khỏi eo mình và cười nhả như khi – “Thôi đi ông tướng!” và vội vã đi vào trong khách sạn.

“Tha cho em lần này!” – Bằng kêu to sau lưng tôi.

Không phải họ không giận lâu, nếu giận thì Vũ đã không gọi cho tôi, mà là họ đã chán ngấy cái việc chửi rủa ghét bỏ tôi rồi. Gặp lại mọi người, tôi vui đến không thể tả được. Thức ôm tôi đầu tiên, rồi đến anh Khoa, Vũ, lão Phúc chỉ bắt tay và vỗ vai một cái.

Đêm đó chúng tôi uống và hát hò đến tận sáng.

Khi anh Khoa gọi tôi dậy, tôi nhớ đến Thục đầu tiên. Vừa định chạy ngay đến khách sạn tìm cô ấy, thì Thục đã nhắn tin cho tôi, bảo rằng cô ấy có cuộc hẹn với khách hàng, nên tôi đừng bận tâm. Có vẻ như Thục muốn thả rong tôi hay sao ấy.

“Em đi cùng cô nàng à?” – Anh Khoa hỏi.

“Vâng ạ. Chúng em ra chơi vài ngày” – Tôi đáp và xốc nước rửa mặt, anh Khoa buông giọng không vui – “Ra chơi vài ngày – nói cứ như em không phải người Hà Nội vậy.”

Bởi vì thực sự chẳng có cuộc hẹn nào cả, tôi trốn phòng khách sạn và xem tivi, xong rồi ngủ, ngủ rồi gọi đồ ăn mang vào. Mới có một ngày mà sao tôi thấy nó dài hơn một thế kỷ. Bất giác tôi nghĩ, chắc Bằng cũng chán Sài Gòn như tôi chán nơi này thôi. Vậy mà tôi đã giận lấy anh...

Điện thoại tôi kêu tính tang, là Bằng gọi.

“Em xong chưa?” – Giọng anh hồ hởi, tôi nghe có tiếng ồn ào trong máy – “Anh đang ở nhà lão Phúc, vui lắm. Chơi domino đây này.”

“Uh, vui hen.” – Tôi nói hờ hững – “Vậy anh chơi tiếp đi.”

“Anh nhớ em!” – Bằng thì thầm rồi bảo – “Em ở đâu, anh đến đón em sang đây?”

Vũ áp mặt nghe trộm làm tôi phải quát, đẩy hắn ra, trốn vào toa lét mới tiếp tục được cuộc gọi. Thục vẫn cầm máy chờ. Tôi hỏi cô ấy có muốn sang chơi không, nàng chỉ ậm ừ. Bất kể thế nào, tôi cũng không thể để Thục một mình. Vì vậy tôi mượn xe lão Phúc trở ra khách sạn, có lẽ cô ấy ở đó vì tôi nghe có tiếng ti vi.

“Anh đi đâu thế?” – Thục gọi với – “Em bảo chị An đến đây rồi.” 78. Ngày ... tháng ... năm....

Thục mở cửa, có vẻ rất uể oải, dường như cô ấy đã trải qua một ngày dài. Tôi cũng không muốn trở lại cuộc vui khi thấy nàng như thế, nên cũng chán chường thả người xuống giường.

“Anh làm gì vậy?” – Nàng mở to mắt nhìn tôi.

“Ngủ một giấc, anh mệt!” – Tôi nhắm mắt đáp.

“Giỡn hử? Ai cho ngủ ở đây?” – Nàng kéo hai tay tôi để lôi tôi dậy, nhưng với cái sức tiểu thư đài các kia, thì làm sao có thể. Hehe. Tôi giật mạnh tay làm cô ấy ngã chúi lên người mình – “Bắt được em rồi nhé.”

Cái gã tên Bằng đó ôm cứng tôi trên giường, trong tình thế hắn nằm dưới và tôi thì nằm sắp lên trên, ôi trời. Tôi cảm thấy... sự thanh cao của mình bị đang đe dọa, và chỉ có thể phản ứng bằng bộ mặt La sát mà tôi vẫn hay dùng.

Nhưng xem ra không có tác dụng. Bằng đã có uống chút bia.

“Anh yêu mái tóc em vô cùng.” – Bằng đưa tay vuốt tóc tôi – “Rồi đôi mắt em.....đôi môi em.....”

Anh ta trở người đổi vị trí nên tôi thành nằm dưới, đầu Bằng cúi sát dần và hình như là...anh ta đang định đi hơi xa. Hôn tôi và....???

“Đài các tiểu thư” Du Thục tông một cú đá cực mạnh khiến tôi ngã sòng soài xuống chân giường. Có lẽ tôi nên nghĩ lại về sức mạnh của cô ấy.

Tôi hơi bị u mê sau giây phút ban nãy, vì nàng trông... gợi cảm quá với chiếc áo cổ rộng và mái tóc buông xõa ấy. Ai cũng biết là tôi chết nàng vì mái tóc mà. Tôi chỉ muốn có một nụ hôn thật say, thật nồng, đúng cái lúc tôi thấy thoải mái và hứng thú nhất, thế thôi. Nhưng không có gì xảy ra cả, thậm chí là một cú chạm môi.

My gosh, My darling!

“Em...hung dữ quá...!” – Bằng lồm cồm bò dậy và xoa...mông. Chắc cú ngã đã **ng trúng bàn tọa của anh ta. Tôi vuốt tóc và áo lại, bước xuống giường.

“Em muốn chơi domino. Chúng ta đến đó đi.”

Thà thế còn hơn là để cái gã...nguy hiểm này ở đây với tôi, vì coi bộ hắn không định rời khỏi phòng mà tôi thì sợ mình...không chống cự nổi với sức hấp dẫn của anh ta. Sút chút tôi đã không tự chủ được vì hành động tấn công nhẹ nhàng nhưng rất nam tính đó. Tim tôi như sắp nhảy khỏi ***g ngực.

“Nhưng anh không muốn chơi nữa. Anh muốn...hôn em.”

Tôi than thở và đứng lì một chỗ, tôi thực sự muốn điều đó. Quen nhau mấy tháng rồi, nhưng chúng tôi vẫn chưa có nụ hôn đầu thực sự đúng kiểu France kiss, mà chỉ toàn là nhá nhá, phớt má, hay là hôn trán, giới lắm chỉ có hôn lên...mũi, ặc ặc...chán bỏ xừ.

“Tôi gọi bảo vệ bây giờ.” – Thục cau mặt.

“Gọi đi” – Tôi tỏ vẻ thách thức – “Để xem họ xử thế nào khi anh là bạn trai mà không được hôn người yêu. Như thế là bất công...”

“Chẳng có hôn hít gì ở đây cả, một là chúng ta qua đó chơi, hai là anh bị tổng ra khỏi đây.” – Giọng nàng vẫn oai phong lẫm liệt – “Anh biết tính em mà”, và nàng nhắc máy điện thoại...

Okay..okay...tôi thua. đành gác cái việc ấy lại thôi, chờ dịp khác, hic.

“Này Thục, hãy đợi đấy” – Tôi thăm thì trong bụng. 79. Ngày ... tháng ... năm....

Tôi trở lại nhà lão Phúc vừa lúc họ chuẩn bị xong bữa tối, bàn Domino đã ngừng chơi. Đã hơn bốn tháng tôi không gặp An, trông cô ấy vẫn như ngày nào, có phần đậm thắm hơn. Tôi bước nhanh tới cạnh chỗ An, đang cho nước đun vào bát bún ốc – “Chào cậu, vẫn còn nhớ tớ đây chứ?”

An giật mình quay ra, rồi thúc tôi một cái vào hông – “Ôi, cậu này là ai thế các bác? Chả nhẽ lại là Bằng? Cậu ấy đâu có đen lù lù như vậy!”

Cả nhóm cùng cười và tôi cũng thế.

Dường như Bằng rất hiếm khi cười tươi và vui vẻ như lúc này, đặc biệt là ở Sài Gòn. Tôi có thể hiểu nụ cười đó, thậm chí tôi cảm nhận luôn cái hạnh phúc mà anh đang tận hưởng khi được trở về cùng bạn bè, quê hương, những điều đã gắn bó với anh như máu xương.

Họ tiếp tôi rất tử tế, đúng kiểu đãi khách – trà, bánh và hỏi thăm bài bản. Bằng luôn ở bên cạnh tôi, đôi lúc anh chỉ đi lấy trái táo, con dao, đôi đũa... rồi cũng trở về ngồi kế tôi. Cô gái hôm nọ tên An, lần này có vẻ bớt xa cách hơn, ánh mắt cô ấy thờ ơ, nửa nhiệt tình, nửa xao lãng với tôi. Tuy nhiên sự có mặt của cô ấy vẫn khiến tôi bất ổn, một linh cảm nào đó không rõ ràng.

Món bún ốc. Cơn ác mộng của tôi.

Thấy Thục ngồi nhìn bát bún trên bàn của mình mà ngao ngán, tôi mới nhớ là cô ấy không ăn được bất cứ thứ gì liên quan đến dòng họ nghêu sò. Khổ nỗi họ chỉ nấu độc một món. Thế là tôi đứng dậy.

“Đi đâu thế?” – Anh Khoa hỏi, tôi bước ra khỏi ghế – “Em mua cho Thục thứ khác, cô ấy không ăn được món này.”

“Anh ngồi xuống đi...” – Thục kéo vạt áo tôi – “Em ăn được...” – rồi cố cầm đũa xúc vào bát.

“Em sẽ nôn cả ra à xem.” – Tôi gỡ đôi đũa trong tay cô ấy bỏ xuống, và quay sang bàn ăn – “Tớ chỉ xuống dưới chốt lát, mọi người cứ ăn trước đi vậy.”

Thật là rộn chuyện giữa lúc bữa tối như thế này, tôi không hề muốn. Tôi cũng không đói nên thôi thì cố nuốt vài đũa, miễn không **ng tới ốc là được mà. Nhưng Bằng cứ nhanh chân đi ra cửa, tôi định gọi anh thì An lên tiếng trước.

“Không cần đâu, cậu ngồi đi. Tớ rán cái trứng ốp la cho Thục ăn cùng sandwich nhé!”

Nói rồi cô ấy xô ghế, đứng lên bước xuống bếp. Chị Huệ vợ anh Phúc cũng theo sau, tôi không còn cách nào khác là cũng đi vào bếp, còn Bằng thì đã chịu quay lại ngồi ở ghế.

“Thục lên đi, chỉ có quả trứng thôi mà” – An đẩy tôi ra, rồi cũng đẩy cả chị Huệ – “Cả chị nữa, để em một mình được rồi.”

“Cái cô này...” – Chị Huệ mắng An – “Em tự nhiên như người Hà Nội ấy. Nhà chị cơ mà!”

Tôi bỗng trở thành con manơcanh thừa thãi ở đó, dù chị Huệ cũng ân cần khuyên tôi đừng bận lòng, hãy trở lên chỗ bàn ăn đi.

“Thế thì cô cậu chửi nhau quá nhỉ?” – Lão Phúc nhận xét – “Mày thích món này trong khi cô nàng thì chả ăn được.”

Tôi không để tâm lời lão, ngóng xuống bếp chờ Thục lên. Đúng là tôi thích món này nhưng từ hồi biết nàng không thích Nghêu sò ốc hến, tôi cũng tập quên nó đi.

“Rắc rối, rắc rối” – Thức tặc lưỡi, ra chiều ông cụ non – “Người Bắc kẻ Nam, hòa hợp hơi bị nan giải đấy! Ai bảo chọn vợ Sài Thành...”

Tôi cốc đầu Thức và vội bảo nó im đi khi thoáng thấy Thục bước lên từ sau bếp. Thức liền đổi hướng câu chuyện ngay tức thì.

“Món bún này sao nhìn không giống ảnh trên mạng nhỉ?” – Cậu thanh niên tên Thức, người chơi kèn trong ban nhạc nói khi tôi vừa ngồi xuống ghế.

“Ảnh nào trên mạng” – Anh Khoa ngược lên thắc mắc.

“Thì ảnh trong blog chị An ấy mà” – Thức đáp với đôi mắt ngô nghê.

Ban đầu khi Thức nhắc đến blog, tôi cũng không để ý, nhưng vì Bằng buộc miệng bảo – “Có ảnh món này trong ấy sao? Hình như anh chưa đọc”, thì tôi mới sực nhớ chuyện anh muốn tôi viết blog. Như blog của An. 80. Ngày ... tháng ... năm....

Món trứng chiên ốp la của An làm cho tôi rất chuẩn, độ chín vừa, không khét, lòng đỏ không bị vỡ và còn được trang trí vài cọng ngò, thêm cà chua và tương ớt. Vậy mà tôi cứ thấy đắng nghét.

Xong bữa tối (kinh hoàng) đó, họ kéo Bằng ra phố để chơi nhạc. Tôi biết không nên và không thể cản anh, vì thế cứ lờ tờ theo sau nhóm.

Lọt thỏm, cô đơn...

Lâu lắm rồi tôi mới có thể chơi trống như ngày nào – say mê, cuồng nhiệt, rũ bỏ hết mọi muộn phiền mà cuộc sống mang tới. Tôi chìm ngập trong sự hưng phấn tột đỉnh, với nhiều bài hát cổ điển lẫn hiện đại, đậm phong cách Rock.

Thục và An đứng khá gần nhau, cùng nhìn tôi, nhưng ở hai trạng thái khác nhau. An như đắm chìm theo tiếng nhạc, đôi mắt đen lầy cùng gương mặt bầu bĩnh trắng hồng, tóc cột đuôi gà dong dỏng làm cô ấy trông tự tin, tươi sáng hẳn so với cách đây mấy tháng. Còn Thục, cô ấy vén mái tóc xoăn đuôi gợn sóng sang một bên, đứng tựa vào cột, tay khoanh trước ngực, và ánh mắt thì xa vời.

“Bằng gầy đi ấy nhỉ?”

Tiếng An cất lên đột ngột làm tôi hơi giật mình, nên chỉ “Àh..” một tiếng. Tôi đâu có để ý, mà cũng có thể vì chúng tôi ở gần nhau mỗi ngày, khó nhận ra anh ốm đi hay mập ra thế nào.

“Các cậu hạnh phúc chứ?” – Cô ấy lại hỏi, tuy nhiên mắt không hề nhìn tôi. Tôi đáp nhỏ giọng – “Uh, có.”

“Thục chắc không?” – Lúc này thì An quay sang tôi, thái độ tỏ ra nóng nảy. Câu hỏi làm tôi ngỡ ngàng quá. Chắc không à?

“Ý mình là về Bằng, Thục có chắc là cậu ấy hạnh phúc không?”

Tôi câm lặng, không đáp. An bỗng dịu đi, nói – “Xin lỗi, mình hơi vô duyên.”, rồi cô ấy vỗ tay khi bài hát kết thúc.

Hình như họ đã nói với nhau điều gì đó, về tôi ư? Mà có vẻ không được thân thiện lắm vì Thục không hề cười. Cô ấy là kiểu người sống khép kín, lạnh nhạt bên ngoài, và nếu không tiếp cận, thì kẻ xa lạ sẽ dễ bị đóng băng chết cứng. Trái lại, An có sự nồng nhiệt như lửa, ở bên cô ấy ai cũng thấy ấm áp, nhưng kẻ gần nhất, thân nhất như tôi đôi khi lại nhận được ở An một cơn gió lạnh... Nói tóm lại, họ rất khác nhau.

Tôi bảo Thức nghỉ thôi, vì cũng khuya lắm rồi. Anh Khoa đề nghị đi ăn chè nóng rồi hẳn về.

Thành thực mà nói, tôi muốn kết thúc buổi tao ngộ bạn bè này càng sớm càng tốt vì tôi giống như chậu hoa kiểng mà Bằng vác theo, không hơn, không kém. Tôi không hiểu những chuyện họ nói, về âm nhạc, về quá khứ, về những tin tức xung quanh Hà Thành. Họ không nói về xây dựng, không nói về phim tình cảm, và không nói về Sài Gòn.

Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức để là một người thân thiện, nhưng vô ích, vì tôi cứ hay bị đẩy ra khỏi cuộc nói chuyện. Ngược lại, Bằng huyền thuyên, say sưa, nói rất nhiều, cười rất nhiều.

Lòng tôi có hơi đau, nhưng nó chỉ thực sự buốt khi chúng tôi ngồi xuống bàn ăn ở quán chè. Mọi người lần lượt gọi món mình thích, Bằng hỏi thăm vào tai tôi – “Em ăn gì?”

“Chè Thái.” – Tôi đáp. Bằng cười khì khì – “Không có món đấy, em yêu. Ăn đậu xanh lạnh nhé?”.

Tôi gật – “Ừ, cũng được.”

Tuy nhiên, khi đến phiên tôi và Bằng, anh lại có điện thoại phải tránh ra chỗ vắng để nghe, thế là tôi gọi luôn chè đậu xanh lạnh cho cả 2.

“Cậu ấy không ăn đậu xanh lạnh.” – An lên tiếng – “Chị mang cho em một chè đậu đỏ nóng, không nước cốt dừa.” 81. Ngày ... tháng ... năm....

Mặt tôi có cảm giác như bị ai vuốt ột cái, cười khinh bỉ. Và người đó là cô ấy. Hoàng An.

Cô ấy tỏ ra là người hiểu Bằng nhất, và ọi người thấy tôi chẳng biết gì về người yêu cả. Cô ấy giải thích rằng Bằng bị viêm xoang, ăn thứ lạnh buổi tối sẽ bị sổ mũi... Những người khác có người gật gù lắng nghe, có người ái ngại nhìn tôi.

Tôi không thích cô ấy một chút nào. Tôi ghét cô ấy. Nói thẳng ra là vậy đi.

Cuộc điện thoại của anh bạn học Lập trình cùng lớp, nhắc tôi sắp có kỳ thi cuối khóa. Khi tôi trở lại bàn, hình như đã có một vụ án nào đấy xảy ra, mọi người ai cũng lăm la lăm lét. An ngược lên, cười vui vẻ - “Cậu không cho Thục biết mình bị viêm xoang à?”

“Gì cơ? Viêm xoang à?” – Tôi cúi nhìn Thục, cô ấy ngồi thu lu như một con sóc con, không nhìn ai cả, chỉ nhìn cái...bàn ăn.

“Chị Thục gọi chè lạnh cho anh, chị An bảo không được và gọi chè nóng, còn là đậu đỏ không nước cốt.” – Thức lên tiếng kể lại – “Chị An thế mà hiểu anh hơn ấy nhỉ?”

Vũ túm cổ Thục bùm miệng nó lại. Tôi bắt đầu hiểu ra lý do của sự xuất hiện con sóc Du Thục rồi.

“Ah.. Chuyện vặt.” – Bằng ngồi xuống nói giọng cời mở - “Từ khi vào Sài Gòn thì tớ cái gì cũng ăn tất, đậu đỏ, đậu xanh, đậu đen cho đến nóng hay lạnh. Mà bệnh viêm xoang ấy, vào đất Sài Thành nóng quá, tớ khỏi hẳn rồi!”

Và anh cười, trong tiếng cười của anh có tiếng khóc thầm lặng của tôi.

Rõ ràng anh cố đỡ cho tôi. Tôi không biết bệnh viêm xoang của Bằng, tôi không biết anh thích ăn đậu đỏ, tôi không biết anh không ăn nước cốt dừa. Những hôm đi cùng nhau, nếu có ăn chè, thì Bằng toàn gọi cocktail trái cây. Có thể cũng có lúc anh gọi đậu đỏ nóng không nước cốt dừa, nhưng...tôi không để ý.

Thục xúc từng thìa chè, ăn và cười, nụ cười nhạt như nước. Tôi không biết cô ấy có hiểu lắm tôi...và An mà nghĩ lung tung không? Người ta bảo con gái thường mưa nắng, nhạy cảm và hay ghen...

Do vậy, lúc đưa Thục về khách sạn, tôi vội trấn an cô ấy.

“An là cô bạn gái thân nhất của anh, nên cô ấy biết rõ anh...”

“uh..” – Thục cúi mặt.

“Bọn anh rất hiểu nhau, như anh em..”

“UH...”

Tôi nói cái gì, nàng cũng “Uh.”, lằm lằm mà đi. Tôi phải chạy lên trước mặt để cản cô ấy không đâm sầm vào cánh cửa phòng chưa mở - “Em có sao không? Em ốm à?”

“Em không sao.” – Tôi nói bằng vô thức – “Anh về đi.”

“Về đâu?” – Bằng hỏi to tiếng – “Anh sẽ ở đây cùng em.” Rồi anh ôm tôi, sau khi cánh cửa phòng đã đóng lại. Cái ôm rất cần thiết vì chỉ thiếu chút nữa thôi, tôi sẽ ngã gục vì mệt mỏi, chán chường, đau đốn và bất lực. Tôi tự hỏi liệu mình có sai khi để Bằng trở lại đây hay không?

“Anh không phải Conan, anh không hiểu được những cảm xúc của em nếu em không nói ra.” – Tiếng Bằng đều đều, ấm áp, chân thành khi tôi vẫn còn trong vòng tay anh, rã rời và buông xuôi.

17. Chương 17

82. Ngày ... tháng ... năm....

“Em chỉ thấy mệt...và buồn quá.”

Thực thì thảo, giọng cô ấy như lạc đi. Tôi đưa Thực tới giường và để cô ấy ngồi xuống, còn tôi thì ngồi đối diện. Tôi nghĩ mình cần phải hiểu cô ấy hơn, vì nàng cực kỳ mỏng manh, nếu chỉ một cơn chấn động có khi sẽ vỡ tan, mà nàng có vỡ tan thì tôi cũng chẳng tồn tại nổi.

“Hãy nói anh nghe em buồn cái gì nào?”

“Em không thích An...” – Câu nói của Thực không nằm ngoài dự đoán của tôi. Cô ấy chắc đang ghen đây. Tôi cười và áp hai tay lên má nàng – “Tại sao? Vì cô ấy hiểu anh hơn à?”

“Uh...”

“Nhưng có liên quan gì đâu. Anh chỉ yêu em thôi.”

Bằng nhìn tôi với đôi mắt tuyệt đẹp của anh ấy, làm tôi đang hoang mang càng thêm lạc lối. Tôi nghĩ mãi về cái lý do tại sao Bằng lại yêu tôi nhiều thế, còn tôi thì quá vô tâm, thậm chí cả những điều cơ bản nhất về anh mà tôi cũng không biết. Tôi... là một người bạn gái rất, rất tồi.

“Anh không thấy buồn khi em không hiểu anh, không biết nhiều về anh sao?” - Tôi hỏi thực lòng.

“Anh không để ý.”

“Nói dối.”

“Uh, có để ý một chút.”

“Một chút thôi à?”

“Thật ra là...nhiều chút.” - Bằng cười nhe răng, véo má tôi – “Cho nên anh sẽ in 3 trang giấy ghi những gì anh thích, không thích, ăn được, không ăn được...v.v như Profile cá nhân cho em học thuộc lòng. Chết cứng rồi nhé.”

Cuối cùng thì nàng cũng chịu mỉm cười, và hoàn toàn là cười thực sự, dù không tươi tắn lắm. Tôi thở phào nhẹ nhõm, xem chừng đã giải quyết xong chuyện này.

Woa.....Buồn ngủ quá...

Tôi bò lên giường và ôm gối – “Van em, đừng đuổi, anh chỉ xin nửa mét giường để ngủ qua đêm thôi.” – và để cô ấy không phản ứng kịp, tôi nhắm mắt ngay tức thì. Nhưng rồi bỗng sợ cô ấy sẽ ngủ ở ghế hay...xuống đất nằm, tôi mở mắt ra, ngóc đầu dậy hỏi – “Mà em không ngủ dưới sàn đấy chứ?”

Tôi cười, lắc đầu – “Không, anh cứ ngủ ở đó đi.”

Thế là Bằng đánh luôn một giấc rất nhanh, tôi canh chỉ mới năm phút thì anh đã chẳng biết trời trăng gì nữa. Tôi đắp một phần mền cho Bằng, và bản thân cũng chui vào phần còn lại. Chúng tôi, cặp tình nhân – nằm cùng một chiếc giường, trong cùng một phòng khách sạn – nhưng cũng chỉ có thế.

Tôi không ngủ được. Tôi thức đêm xem phim trên HBO. Giải cứu Willy – một con cá voi. Con cá bị nhốt trong bể bơi, nó bệnh, nó buồn và gần như chết. Và người ta phải trả nó về tự do, thả nó ra biển để nó có thể tiếp tục tung tăng, yêu đời...

Tôi nghĩ Bằng giống con...cá voi đó. Hoặc có thể, anh là cá, Hà Nội là nước, là môi trường sống quen thuộc, mà anh không nên xa cách. Mang Bằng đi khỏi đây, như việc bắt một con cá lên khỏi mặt hồ vậy, nó chỉ có thể chết khô vì thiếu nước.

Anh vẫn ngủ say bên cạnh tôi.

Thực không ngủ mà xem phim gì đấy. Tôi giật mình tỉnh giấc sau khoảng hai tiếng, khi cô ấy nhẹ nhàng sờ tóc tôi. Nàng dịu dàng như chưa bao giờ có thể hơn như thế, tôi nghĩ có khi nào mình đang mơ không.

“Em làm anh thức à?” – Thục hỏi, cười rất buồn.

“Sao em không ngủ? Vì anh nằm cạnh à?” – Tôi dụi mắt – “Vậy anh xuống ghế nhé?”

Thục lắc đầu, bảo tôi cứ nằm đây, đừng rời xa cô ấy. Tôi luồn tay xuống dưới gáy Thục để cô ấy gối đầu, rồi kéo sát nàng vào lòng, như che chở. Đàn ông bao giờ cũng thích làm cây tùng cây bách để bảo vệ người yêu, để nàng tin cậy tựa nương. 83.Ngày ... tháng ... năm....

Tôi ngủ lúc nào không hay, cho đến khi mở mắt thì Bằng đang ngắm tôi dưới cái “ống kính” máy ảnh được làm từ hai bàn tay của anh. Ánh nắng nhẹ hắt qua rèm cửa, cho tôi biết bình minh đã lên từ lâu.

“Sao thế?” – Tôi vươn vai. Bằng vẫn để bốn ngón tay thành hình vuông, nheo mắt – “Em ngủ trông yêu lắm. Tiếc là anh không có máy ảnh.”

“Anh dậy hồi nào vậy?”

“Cũng trước em ít phút thôi.” – Bằng cười, bỏ tay xuống và nằm ngửa ra. Tôi định bước xuống giường để rửa mặt và chải tóc, thì anh đã kéo tay tôi lại – “Hôm nay theo anh về thăm nhà nhé?”

Có thể nói tôi rất vất vả để đưa ra lời đề nghị này với Thục, tôi sợ cô ấy sẽ phản đối, mặc dù tôi cũng không hiểu sao mình lại sợ như vậy.

Thục không để lộ cảm xúc nhiều lắm, ngoại trừ một chút gì đó bối rối, hoặc bất ngờ.

“Đồng ý không?” – Tôi hơi sốt ruột khi nàng cứ im lặng, và sau khoảng một phút nhìn tôi không nói gì, nàng gật đầu. Tôi chỉ biết vui và ôm siết cô ấy, mà cũng không thể biết nàng đang nghĩ gì. Không hỏi lý do, không vui, không buồn, một Du Thục có rất nhiều lớp vỏ ốc, ngay cả tôi còn không phá vỡ nổi. Nhưng tôi biết nàng yêu tôi, vậy là đã quá đủ.

Không thể không đồng ý, vì thế, tôi gật đầu.

Thục ra chẳng có cô bạn gái nào muốn về ra mắt mẹ người yêu khi biết rõ người mẹ ấy không thích mình. Tôi không phải kiểu phụ nữ sống chết với tình yêu, có thể làm nhiều việc để được chấp nhận... Nói chung, bình sinh tôi là đứa ít ham hố, để bỏ cuộc, không thích đấu tranh – nếu không được thì thôi, chứ không phải cố làm bằng mọi giá.

Thế nhưng khi đôi mắt Bằng sáng lên một niềm hạnh phúc với cái gật đầu của tôi, cứ như anh vừa cầu hôn và được tôi nhận lời vậy, tôi mới thấy có chút quyết tâm và can đảm hơn.

Tôi không cảm thấy sợ cho đến khi thấy mẹ ở trước cổng, đang tưới mấy chậu hoa nhỏ trong vườn. Tự nhiên tôi toát mồ hôi, nắm chặt bàn tay của Thục.

“Ôi giờ, Bằng đấy à? Mày chịu về nhà rồi đấy hử?” – Giọng mẹ tôi nửa mừng vui nửa quở trách – “Lại dẫn theo ai về thế này?”

Mẹ nghiêng sang phải, rồi lại nghiêng sang trái, nhìn Thục sẫm soi. Cô ấy cúi đầu lễ phép – “Thưa bác.”

Không giống mẹ Duy, bà ấy có đôi gò má cao và tóc vấn dưới lớp khăn đóng, nét mặt khắc khổ hơn nhiều. Căn nhà rộng với vườn cây nhỏ xinh xinh, một khoảng sân rộng có vài gốc hoa sứ. Tôi nhớ có lần Bằng nói, mẹ anh thích nhất là hoa sứ trắng.

“Cháu là...?” – Bà nheo mắt – “Bạn thằng Bằng nhà bác à?”

“Dạ, Con..à...cháu...là ...” – Tôi hơi khó khăn để trả lời, nhưng may mà Bằng đã lên tiếng – “Người yêu con đấy ạ.”

Hình như có sấm vừa chớp qua, mặt bà tối sầm lại. Tôi thấy sợ.

Mẹ nhay lắt, tỉnh lắt. Mẹ thừa biết tôi sẽ đưa nàng về, thừa biết đó là một cô gái Sài Thành, miền Nam. Mẹ thừa hiểu tôi sẽ không bỏ cuộc, nhưng mẹ cứ làm khó tôi.

Mẹ gọi Thục vào nhà và mời cô ấy dùng trà nóng. Song, bà ít nói và chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm cô ấy vài câu. Thấy tôi ngồi hóng chuyện, mẹ đẩy tôi vào gặp bố, bảo “Bố muốn nói chuyện với con đấy”, và thế là tôi phải để Thục ở lại một mình.

Bố thì có chuyện gì để nói với tôi đâu?!

Bà ấy vừa sắp mấy trái nhãn ***g ra đĩa, vừa nói khoan thai – “...mà cháu và nó quen nhau thế nào?”

“Dạ...” – Tôi ngập ngừng, không biết kể câu chuyện này ra sao – “Ồ Hà Nội, gần chỗ anh ấy chơi trống.”

“Trống à?” – Bà ngược lên với đôi mắt sâu, tôi nhận ra đôi mắt của Bằng giống mẹ anh cực kỳ - “Nhắc đến chuyện đấy lại buồn. Bằng cứ làm bố nó giận mãi, cháu ạ.”

“Sao vậy bác?” – Tôi ngô nghê hỏi như một đứa con nít, mắt mở to chờ đợi. Nhưng bà ấy không trả lời trực tiếp, chỉ thở dài – “Nhẽ ra ông ấy đã bỏ qua rồi, nhưng nó lại bỏ nhà vào Nam. Thế có khổ không cơ chứ?”

“Ai ở ngoài đấy?” – Bố tôi giở kính, gấp quyển sách lại và hỏi tôi. Thái độ của ông không gay gắt mấy nên tôi cũng thoải mái đáp – “Người yêu.”

Bố tôi cười, với tay lấy bao thuốc, tôi vội cầm hộ và rút cho ông một điếu – “Bố khỏe chứ ạ?”

“Mày vào đấy thì còn hỏi đến bố mày làm gì?” – Ông nói băng quơ, nhìn lên tường – “Nhưng bố cũng mong mày lấy được vợ, sớm ổn định cho bố yên lòng.”

“...Bố...” – Tôi kêu nhưng không nói được gì, thấy sống mũi tự nhiên cay.

“Ai cũng được, bố không quản, sợ mẹ mày thôi.” – Bố rút một hơi khói – “Còn bố thì mày nên người sớm chừng nào, tốt chừng này, con ạ.” 84. Ngày ... tháng ... năm....

Suốt quãng đường trên xe về, Thục chỉ chống cằm nhìn ra cửa sổ, để mặc tôi ngồi cạnh cố tìm cách mở chiếc hộp Pandora bên trong của nàng. Không biết mẹ đã nói gì, mà sao cô ấy lại như vậy?

“Em không vui?” – Tôi lay Thục, cô ấy quay lại lắc đầu – “Đâu có.”

“Nhưng anh thấy em nghĩ ngợi gì ấy.”

“Không, em nghĩ về con cá voi.” – Thục cười, mái tóc của cô ấy lại xòa bay. Cá voi à? Sao lại có cá voi ở đây nhỉ?

Câu nói của mẹ anh ấy, không khó chịu cũng không gắt gỏng, nhưng lại đậm một màu khói buồn với vợ, bất lực và khổ sở. Vì tôi, Bằng đã từ bỏ nhiều thứ quá, ngay cả cơ hội trở lại với gia đình, với ba mình ư?

“Anh và ba..à, bố anh sao rồi?” – Tôi hỏi. Bằng có vẻ vui, đáp tươi tỉnh – “Tốt rồi, bố chỉ cần anh lấy vợ là xong.”

“Thật không?” – Lòng tôi đầy nghi ngờ. Bằng đưa tay xuống cầm tay tôi – “Uh, thật, anh chẳng dối em bao giờ”, rồi như nhớ ra lần đầu tiên quen nhau, anh cười tí mắt – “..tất nhiên là sau việc ấy.”

“nhưng chắc bố không muốn một cô con dâu miền Nam?” – Tôi bỗng yếu đuối tự ti kỳ lạ, không còn là chính mình. Một nỗi buồn thực sự.

“Uh, không muốn.” – Tôi nói, Thục mở mắt tròn xoe, tưởng chừng sắp bật khóc, trông tội vô cùng. Tôi chỉ đùa thôi, nhưng khi thấy thế thì vội vã chen thêm vào - “Bố chỉ muốn cô gái nào tên Du Thục và hay nghĩ ngợi lung tung.”

Cô ấy ngạc nhiên, cười nhẹ, nhưng nước mắt đã ngấn lên trong khóe mắt, không ngăn kịp. Người đầu mà đa sầu đa cảm thế, em ơi. Tôi quàng tay qua vai Thục, nắm nhẹ, và khẽ hôn lên tóc cô ấy. Ngoài kia, những giọt mưa mùa hạ bắt đầu rơi lất phất, con đường này, không biết bao giờ tôi mới có thể quay lại... Cảm ơn bố đã ủng hộ tình yêu của tôi. Ước gì, tôi có thể ở đây cùng bố, mẹ, cái Hương, và Thục. Cuộc sống sẽ chỉ còn là thiên đường..

Trong đầu tôi cứ lẩn quẩn hình ảnh con cá Willy, bị nhốt kín trong cái hồ bơi chật hẹp. Nó giống như tôi, hay là Bằng? Có lẽ là cả 2. Như tôi ở Hà Nội, và như Bằng ở Sài Gòn. Chúng tôi sinh ra không phải là để dành cho nhau, chúng tôi thuộc về hai nơi hoàn toàn khác. Tôi không thể hòa nhập được với họ, Bằng thì chắc cũng rất khó khăn khi ở một nơi đầy nắng, gió, bụi rồi mưa, trong khi anh sinh ra và lớn lên ở một mảnh đất cổ kính, nhiều sương và có đủ bốn mùa.

Tôi bắt đầu nghĩ tới ý định từ bỏ, tôi không muốn Bằng trở thành con cá Willy.

Thức gọi điện rủ đi Karaoke, buồn cười không? Roam Band phải đi hát Karaoke à? Thức giải thích rằng trời mưa, không hát ngoài phố được, mà lại chẳng có gì làm. Hơn nữa, họ bảo muốn nghe người yêu tôi hát, nghe đến đây, tôi đồng ý ngay.

Chưa bao giờ cô ấy hát cho tôi nghe, và tôi cũng vậy. Tôi hát không đỉnh bằng Vũ, và tôi cũng thích chơi trống hơn thôi.

Lại là một cuộc hội họp, tôi muốn từ chối, nhưng lại sợ làm Bằng cụt hứng. Dù sao, đây cũng là lần cuối cùng.

Họ quả là những người ca sĩ chuyên nghiệp, họ hát rất hay, rất truyền cảm, đặc biệt là Vũ. Bằng không ca, chỉ ngồi đập hai cái lon bia vào nhau, kêu bùm beng. Hôm nay không có An, và như vậy tôi thấy dễ chịu hơn.

“Ngày kia mày về hủ Bằng?” – Người mà Bằng gọi là “lão Phúc” hỏi đột ngột, làm Bằng ngừng tay, ngần ngừ một hồi, rồi gật đầu buồn thiu, nhưng cố không cho tôi phát hiện ra, anh cười ngay – “Uh!..”

“Chị Thục hát đi nào!” – Thức chìa cái micro cho tôi. 85. Ngày ... tháng ... năm....

Nói đến về, tôi thấy tiếc, rất tiếc. Dĩ nhiên tôi muốn ở lại càng lâu càng tốt.

Thục cầm lấy micro, mở quyển sổ rồi chọn một bài hát trong máy. Tôi vẫn còn mải suy tư vớ vẩn, nên không để ý cô ấy đã chọn bài gì, chỉ đến khi nghe câu đầu tiên, tôi mới nhận ra. Bài hát Goodbye, của Jessica Simpson.

I can see the pain living in your eyes

And I know how hard you try

You deserve to have so much more

I can feel your hurt and I sympathize

And I'll never criticize, all you meant to my life

I don't wanna let you down

I don't wanna lead you on

I don't wanna hold you back

From where you might belong...

.....

I, would rather hurt myself

Than to ever make you cry

There's nothing left to say...

Bằng bấm stop ngay lúc tôi chưa kịp hát đến chữ Goodbye cuối câu. Anh chồm qua, giằng cái Micro tôi đang cầm – “Anh không thích em hát bài này.”

Thái độ của Bằng giống như tôi đang nói chia tay thật vậy, dù rằng, lòng tôi cũng có ý muốn thế. Bốn người kia ngó chúng tôi tò mò, ngơ ngác. Bằng chọn một bài khác và bảo tôi song ca cùng anh, bài nào đó tôi không biết phải hát làm sao. Thế là Bằng chỉ hát một mình...

Đợi khi mọi người đều đã ra về, tôi kéo Thục vào một góc – tôi muốn biết tại sao cô ấy tự dưng lại chọn bài hát ấy, trong khi có đến cả trăm bài vui vẻ khác.

“Em không phải đang nghĩ linh tinh đấy chứ?”

“.....”

“Không có Goodbye gì cả, cho dù là đùa, hay thật.” – Tôi nói giọng rần rở, gần như muốn cảnh cáo nàng. Tôi hơi bực mình.

“Anh không thấy khó khăn khi yêu nhau sao? Em mệt mỏi quá rồi.” – Thục ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh chỗ chúng tôi – “Giống như em đã từng nói về cảm giác cô đơn trong tình yêu. Chúng ta đang như thế.”

“Anh không muốn nghe gì cả.” – Bằng gạt phăng lời tôi và cho tay vào túi quần, đi thẳng một mạch. Tôi cứ ngồi thừ ra. 15 phút sau, anh quay lại với một bộ mặt không khá hơn lúc nãy, nhưng giọng đã bớt căng thẳng, khi anh ngồi xuống cạnh tôi.

“Còn nhớ cảm giác của em khi anh bảo em nên chọn anh Trung không?” – Bằng nói từ tốn – “Sao em lại nói điều tương tự với anh?”

Nước mắt tôi chực trào, nhưng rồi tôi cố nuốt nó vào trong, quay sang anh, ra vẻ tỉnh táo – “Em đổi ý rồi, em lấy anh Trung thì tốt, anh chọn An cũng tốt. Huê cả làng.”

Tôi cứ nghĩ Bằng sẽ nổi khùng lên và quát tôi, hay là sẽ đập phá gì đó chẳng hạn, hoặc là bỏ đi, như vừa rồi. Nhưng không, anh quàng tay ôm tôi một cách bất ngờ, tay phải đặt lên đầu tôi – “Em thôi đi được không?” 86. Ngày ... tháng ... năm....

Tôi không hiểu sao anh càng đối với tôi tha thiết, tôi càng muốn chia tay. Tôi không đáng để Bằng yêu nhiều như vậy, anh cần một người hiểu và chia sẻ được những đồng điệu cuộc sống trong anh. Chẳng hạn như An. Tôi là mẫu cô gái quá đơn điệu, thiếu sức sống, thiếu cuồng nhiệt. Tôi yêu đấy nhưng cũng dễ vỡ đấy. Yêu tôi, bên tôi, anh nhận lấy đau khổ nhiều hơn là hạnh phúc. Tôi chưa và chắc sẽ không thể mang lại cho Bằng điều gì xứng đáng như những gì anh đã dành cho tôi.

Hơi thở của Bằng vẫn nóng hổi với nhịp tim đập nặng nề đến nỗi tôi có thể nghe thấy được.

“Uh, em sẽ thôi.” – Tôi nói giọng nhàn nhạt, băng quơ. Sẽ thôi...

Tôi sợ. Một nỗi sợ nào đó rất lớn, cảm giác như nó sắp xảy đến làm tôi mất năng. Tôi chưa bao giờ ôm Thục chặt như thế này, trong một tâm trạng rối bời như thế này. Cô ấy hôm nay rất lạ, dường như cô ấy đã đánh mất niềm tin vào tôi, hoặc là, vào chính cô ấy.

Hay là vì sự lạc lõng ở đây, cũng như tôi khi ở Sài Gòn? Nhưng chỉ là một chuyến du lịch, tôi có bắt Thục ở Hà Nội mãi bao giờ đâu? Lẽ nào cô ấy không thể hòa nhập nổi, dù chỉ có vài ngày?

“Nếu em muốn về, ta về ngày mai nhé?”

“Không, mai em có việc ở công ty khách, tối nay anh sang chỗ nhà trọ đi.” – Thục tỏ ra bình thường trở lại, cười mỉm. Tôi cảm thấy nghi ngờ nên vờ đồng ý, nhưng khuya đó quay lại thuê một phòng cạnh phòng của Thục.

Thu xếp những bộ đồ mang theo vào túi xách, tôi đón taxi ra sân bay ngay khi trời hửng sáng. Tôi biết Bằng quay lại thuê phòng kế bên, nhưng việc trốn đi không phải là khó với tôi. Anh quá mệt và có lẽ đã ngủ khò ngay sau khi vừa đặt lưng xuống giường. Thậm chí tôi làm rơi cái chìa khóa phòng ngoài hành lang mà anh vẫn không hề hay biết.

Tôi có yêu anh, yêu nhiều nữa là khác. Thế nhưng cố ghép hai con người có quá nhiều thứ khác nhau sẽ chỉ làm mọi chuyện trở nên tồi tệ. Tôi tự hỏi có phải mình quá hèn nhát hay không, không dám tranh đấu đến cùng vì tình yêu. Tất cả những câu hỏi cứ vây lấy tôi, khiến tôi gần như ngạt thở, nhưng khi nhớ đến đôi mắt buồn xa xăm của Bằng, tôi lại cho rằng mình nên từ bỏ...

I don't wanna hold you back, from where you may belong...

I lost her.

Thức tỉnh lúc 6h sáng, tôi rón rén bước ra ngoài để sang phòng Thục xem thử, thì ngay chốt cửa người ta đang treo một tờ card báo hiệu Phòng trống. Tôi biết cô ấy đã bỏ đi. Lần thứ hai nàng đi khi tôi còn đang say giấc.

Tôi không tìm, thậm chí không hề có ý định đi tìm. Thật lạ, tôi chỉ cười khẩy và quay trở về phòng, mở tivi xem như không có gì xảy ra. Sau đó tôi đi mua 6 lon bia, đem về phòng và uống như điên. Đầu óc tôi chẳng nghĩ được điều gì ra hồn cả. Tôi nên giận cô ấy hay giận bản thân mình?

Nghĩ một lát, mệt mỏi, rối trí, tôi đi tìm An.

Chuyến bay về Sài Gòn hết chỗ, cả chuyến sau nữa cũng không còn. Tôi đành book chuyến về buổi trưa. Vác theo cái túi xách, dù không nặng lắm, vẫn đủ làm tôi uể oải. Không thể quay trở lại khách sạn cũ, tôi ghé sang văn phòng chi nhánh công ty ở Quận Hoàn Kiếm. Mới sớm nên chưa ai mở cửa, bác bảo vệ chặn tôi lại. Phải xuất trình namecard và thẻ nhân viên rồi giải thích một lúc, bác ấy mới lẹ mọ mở cổng phụ để tôi vào.

Văn phòng này có hai tầng lầu, phòng tiếp khách có một cửa sổ hướng ra Hồ Hoàn Kiếm, tôi tự pha nhâm một ly café – rất ít khi tôi uống thứ này, và tựa cửa nhìn ra ngoài. Hà Nội đẹp và thanh bình quá...

18. Chương 18 (hết)

87. Ngày ... tháng ... năm....

“Cậu uống nhiều rồi đúng không?” – An hỏi tôi giọng lo ngại. Tôi lừ đừ đứng không vững, chỉ có thể gật đầu một cái, rồi ngồi xuống chiếc ghế đá. An mua hai cái bánh Tôm to, đưa cho tôi.

“Mới sáng sớm không ăn gì sao lại uống bia?”

“Thích thì uống.”

“Hai người gây nhau à?”

“Không..” – Tôi ngốn một phần bánh vào miệng – “Đi rồi. Nàng tiểu thư ấy đi rồi.”

An hơi sững sốt, cô ấy nắm vai tôi lay mạnh – “Sao vậy??”

“Tôi không biết.” – Tôi chua chát bằng giọng khàn đặc – “Tôi không hiểu nổi cô ấy”.

Hình như có người nào đó nói rằng, đôi mắt chúng ta thường nhạy với những gì chúng ta yêu thương. Tôi nhìn thấy Bằng – ở đó, cạnh cô ấy – không ai khác, là cô ấy. Ngay khi tôi vừa bỏ đi, anh đã có một người để tìm đến. Không hề gọi tìm tôi.

Nhưng, tôi đang nghĩ gì thế này? Tôi mong anh tìm tôi sao? Tôi làm việc này chỉ để Bằng chọn một người khác, vậy mà sao tôi lại như bốc hỏa khi thấy cảnh ấy?

Khoan nào, Bằng không như thế. Anh hẳn đang thất vọng vì tôi, anh có lý do để như thế. Nếu là tôi, tôi cũng mặc kệ, cứ tìm một người để lấy lại thăng bằng trước đã. Tốt thôi, rồi anh sẽ dần quên tôi, tôi quên anh, có khi vài năm sau gặp lại, còn cười vì chúng ta đã có một tình yêu không khác chi Romeo và Juliet. Tôi nghiệm ra rằng, tình yêu nào càng nồng cháy, say đắm thì càng chóng tàn.

“Có lẽ cô ấy không hợp với Hà Nội” – An thở dài, vuốt lưng tôi nhẹ nhàng.

Tôi gọi hai cốc nước sâm, cố gắng hít thở một chút không khí để giải tỏa tâm lý áp chế từ khi nhìn thấy tấm card trước phòng Thực.

“Cô ấy nghĩ chúng tôi không hạnh phúc khi yêu nhau.” – Tôi kể với An, thực thà – “Nghĩa là cô ấy cũng không hạnh phúc với tôi.”

“Đừng nghĩ thế...” – An hơi cúi mặt, khác với bình thường luôn nhìn thẳng vào mắt tôi khi tôi nói – “Có khi là vì tôi...đã làm cô ấy thấy... bơ vơ...”

An nói làm tôi nhớ chuyện hôm trước, đậu xanh đậu đỏ gì đấy. Nhưng tôi chưa từng cho rằng vì chuyện này mà Thục muốn rời xa tôi. Lý do đầu tiên tôi nghĩ đến là mẹ tôi, sau đó là Hà Nội – hai thứ làm cô ấy cảm thấy rằng tôi – belongs to them.

“Tớ xin lỗi.”

“Oh! Thục à?” – Chú đồng nghiệp Phó trưởng Chi Nhánh gọi giật tôi phía sau – “Sao lại có mặt ở đây thế này?”

“Cháu xin nghỉ phép, đi loanh quanh vài ngày thôi” – Tôi quay lại đáp, cố xua hình ảnh vừa thấy ra khỏi đầu.

Chú ấy cười, bảo tôi ngồi xuống, rồi sẵn giọng hỏi – “Cháu có vẻ thích thay đổi không khí?”

“Không hẳn, nhưng sao chú hỏi vậy?”

“Công ty mình có kế hoạch lập Chi Nhánh mới ở Đà Nẵng. Dạo này nhiều nhà đầu tư xây dựng ở đó...nghe đầu cử cô Tuyết ra. Nên chắc là cháu cũng theo?”

Tôi không nghe chị Tuyết nói tới chuyện này. Mọi dự án kế hoạch của nội bộ công ty chỉ có chị biết. Đà Nẵng à? Một nơi để trốn tránh cũng tốt, dù tôi không dám chắc là Bằng sẽ trở lại Sài Gòn để tìm kiếm tôi.

Bỗng dưng An nói câu “xin lỗi”, làm tôi hơi ngạc nhiên. – “Cậu xin lỗi vì điều gì?”

“Vì tớ đã muốn kéo cậu về, kéo cậu khỏi cô ấy.”

Lời giải thích này càng làm tôi ngạc nhiên hơn nữa, tôi đang trong mớ bòng bong mà An lại càng nhồi thêm những cuộn tơ rối vào đầu tôi. Đôi mắt tôi cứ trơ ra như tên ngố - “Tại sao?”

“Đừng hỏi. Tớ không muốn nói, hãy để nó là bí mật của riêng tớ.” – An cười hơi giả tạo, rồi đưa tay vuốt tóc. Tôi chợt nhận ra trên cổ tay An là chiếc vòng xuyên tôi đã mua. Tôi bỗng cười..

“Cậu cười gì vậy?”

“Cậu vẫn đeo thứ đồ con nít ấy à?” – Tôi hỏi. An nhìn xuống chiếc vòng – “Uh, đeo cho vui.” 88. Ngày 22 tháng 12 năm 2006

Vài hôm sau ngày ấy, tôi trở lại Sài Gòn, như một lễ tất yếu vì tôi không thể sống mà không có cô ấy. Nói đúng hơn là cuộc sống của tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nếu không còn nàng bên cạnh.

Vậy mà tôi đã sống gần ba năm không có Thục. Cô ấy biến đi như bọt khói, như cơn mưa Sài Gòn đầu mùa, thoáng qua rồi tanh hắt, trời lại nắng ráo hoành và oi ả, như thể chưa từng có cơn mưa nào trước đó.

Tôi không ngày nào là không nhớ cô ấy, tôi nhớ mái tóc nàng, nhớ hơi thở rất buồn của nàng, nhớ tất cả những giận hờn vu vơ con gái của nàng. Tấn bảo Thục đi công tác xa. Cậu ấy đã tốt nghiệp và vì không muốn ở một mình trong căn hộ, Tấn bảo tôi sang ở cùng. Tôi và Tấn gần như trở thành anh em của nhau, nhưng chưa lần nào tôi hỏi về Thục, tôi biết cô ấy cũng không cho Tấn kể gì. Vả lại, tôi muốn inh thời gian để cảm nhận được cuộc sống ở đây, thế giới này, nơi mà cô ấy đã lớn lên, để thích ứng với nó – hơn là cuống cuồng đi tìm cô ấy để rồi, trong tình yêu mỗi người lại ôm một nỗi cô đơn khác nhau.

Thỉnh thoảng, bố Thục đến thăm Tấn, và gặp tôi. Những lần đầu, ông hơi không thích, chỉ ngồi 20-30 phút là về, còn khi không gặp Tấn, ông quay ra luôn. Tôi có nói với Tấn nếu bố cậu không thích, thì anh sẽ sang nơi khác ở vậy, nhưng Tấn gạt đi và bảo không sao. Dần dà, ông thấy sự có mặt của tôi cũng bình thường, giống như chậu hoa, bức tranh trong nhà, nên cũng không quan tâm lắm. Gần đây ông còn chịu mở lời hỏi tôi đôi câu.

Tôi vẫn xem blog của An đều đặn mỗi tuần, cô ấy viết nhiều thứ linh tinh, trong đó có một bài cô ấy ghi – “Tặng B”. Tôi nghĩ chắc là tôi, vì trong ấy cô ấy viết rằng – “Cậu thuộc về Hà Nội, nhưng linh hồn cậu sống vì tình yêu. Cậu chọn thứ mà linh hồn cậu hướng đến, hãy cố lên, Chiaki. Tớ ủng hộ cậu.”

Tôi rất cảm ơn An vì bài ấy, nhờ nó tôi có thêm động lực để sống vì “cái mà linh hồn tôi hướng đến”. Suốt ba năm qua...

Lớp học Lập trình viên tôi cũng hoàn tất, giờ tôi không còn đi giao nước khoáng nữa mà làm việc ột công ty tin học, nhỏ thôi, lương cũng tầm tầm, cộng thêm khoản nhận được mỗi tối chơi trống thì cũng vừa đủ nuôi thân, nuôi thêm một cô vợ, với điều kiện không tiêu quá nhiều. Hehe...

Nhắc đến vợ, mỗi năm tôi cũng về thăm nhà một lần, mỗi lần về mẹ lại giới thiệu thêm một cô gái mới. Năm ngoài mẹ chán, bỗng dưng bảo tôi – “Thôi mẹ thấy cái An cũng được, con bảo nó về đây xem nào.”, làm tôi cứ cười khùng khục. Mẹ sợ tôi ế vợ lắm rồi.

“Ngoài Thục ra, con chẳng lấy ai. Nếu mẹ cứ khó, con bỏ đi làm cha xứ!” – Tôi nửa đùa nửa thật. Mẹ thở dài, lắc đầu, rồi đi thắp cây nhang cho ông ngoại – “Ông về giải bùa mê cho thằng cháu ông, ông ạ!”

Vậy mà tuần rồi, mẹ gọi cho tôi, nói xa xôi rằng – “Mẹ thua, mẹ chờ thằng cháu nội đến nấu cả ruột. Cái Thục gì đấy, Tết này lại đưa về nhé.” – Tôi mừng chết đi được.

Hôm nay còn hai ngày là đến Giáng sinh, sau bốn năm kể từ khi chúng tôi bắt đầu. Có rất nhiều thứ để nhớ, nhưng quan trọng, đây là thời điểm tôi tự tin rằng mình đã sẵn sàng.

“Tấn này, cậu gọi Thục về giúp anh nhé?” – Tôi nói với Tấn trong buổi ăn trưa.

“Sao tự nhiên anh lại muốn gặp chị ấy?” – Tấn tỏ vẻ bất ngờ - “Ba năm rồi chẳng thèm hỏi han gì.”

“Giờ đến lúc rồi. Anh không thể chờ được nữa.”

89. Ngày 24 tháng 12 năm 2006

Thời gian qua tôi không chỉ sống ở Đà Nẵng, mà đi khắp dọc đường đất nước, mỗi miền mỗi vùng tôi lại thấy có cái gì đó hay hay, riêng riêng. Có đôi vợ chồng nọ, anh là người Cần Thơ, chị là người Quảng Nam, gặp nhau trên một chuyến xe đò, rồi yêu, rồi cưới. Tôi hỏi họ có gì khó khăn về cách sống không, thì họ cười, bảo rằng - “Sống riết rồi lầy cho nhau, quen hết.”

“Nhưng khác biệt về căn cơ thì sao mà hòa hợp nổi, mắc công lại có người phải chịu đựng vì người kia.” – Tôi bỗng dưng nhiều chuyện. Anh chị nhìn nhau, rồi nhìn tôi – “Nói như em thì chẳng có ai lấy người Tây, còn khác nhiều nữa ấy chứ. Đừng nghĩ là chịu đựng, mà hãy nghĩ là họ thay đổi vì nhau.”

Nghe tới chuyện này, tôi lại nhớ Bằng kinh khủng.

Bằng sống chung với Tấn trong căn hộ của tôi, ba năm qua anh vẫn ở Sài Gòn, sống và làm việc, dù từng bảo Sài Gòn ngoài tôi ra anh chẳng có gì tha thiết. Vì biết Bằng ở đó nên mỗi khi về nhà, tôi chỉ trốn trong căn villa nhỏ với mẹ, ngủ rồi ăn, xong lại xách túi đi. Chị Hai có em bé, một thằng cháu trai bụ bẫm nhìn cứng chịu không nổi, dạo này tôi cứ hay tranh thủ về để chơi với nó, xa chút là nhớ...

Đột ngột Tấn gọi cho tôi, giọng nó gấp gáp lo lắng – “Chị ơi, về coi thằng Bon dùm...”

“Hả?” – Tôi cũng tự nhiên lo theo – “Thằng Bon?”

“Chị hai giao em giữ nhưng em không biết...”

Tôi nghe đến nhóc Bon, là chẳng có thông minh đủ để hiểu ra là tại sao chị Hai lại giao cho Tấn giữ cu Bon, rồi không lẽ mẹ tôi không giữ được hay sao mà phải chuyển cho cái thằng như Tấn, vừa vụng về lại vừa ham chơi. Thế là tôi gọi ngay cho đội thi công, bảo họ rằng tôi có việc nhà cần gấp lắm...

Tấn cúp máy trong sự chững hững của tôi, còn cậu ấy tỉnh khô – “Xong nhiệm vụ rồi, chắc tối mai mới về được, chuyến bay Phú Quốc chỉ có một chuyến một ngày”

“Em...nói gì về bé Bon thế?” – Không hiểu sao tôi ngốc đến nỗi không biết là cậu ấy chỉ viện cớ. Tấn nheo mắt nhìn tôi - “Không nói thế mà bà chị em chịu về đây cho anh gặp mới lạ!”

Tôi mới ồ ra và gật gù Tấn thì lắc đầu – “Lão này khờ ớn.” – rồi đổi sang chuyện khác – “Mai nhà em có party sum họp, Noel mà. Hai người tí tề nhau xong thì qua đó hen.”

“Nếu bố em không đuổi anh...” – Tôi cười mà chán chường, gương mặt giống cây hoa úa. Tấn vỗ vai động viên – “Không sao, em marketing cho, hehe. Dù sao anh chị lấy nhau xong thì em mới cưới vợ được, đi trước ông bà chửi chết.”

Máy bay vừa đáp xuống phi trường, tôi đã lao ngay về nhà, mở cửa và xông vào. Tôi sợ trẻ con mà bị bệnh, hay sốt thì rất nguy.

Nhưng trước mặt tôi chỉ có một người, không có Tấn, không có cu Bon. Nhà cửa vẫn ngăn nắp và sạch sẽ, không có dấu hiệu nào cho thấy là có một em bé gần hai tuổi ở đây cả. Người đang đứng nhìn tôi bờ ngỡ là...Một ông già Noel, áo đỏ, nón đỏ, có râu trắng nhưng...chỉ mặc chiếc quần đùi dài qua gối. Cái quần đỏ “ông ấy” vẫn đang cầm trên tay.

Tôi được báo là chuyến bay lúc sáu giờ sẽ đáp, nhưng đồng hồ mới chỉ 6h10. Cô ấy đi bằng cân đầu vắn của Songoku hay sao mà lại nhanh như thế. Bộ dạng của tôi vẫn chưa hoàn chỉnh, tôi còn chưa kịp lấy món quà đã chuẩn bị sẵn để cho vào túi áo..

Cô ấy đứng nhìn tôi như trời trồng. Nét mặt nàng hơi mệt mỏi, tóc vẫn để xỏa nhưng hơi rối. Thục gầy đi nhiều, và cũng ngăm đen hơn một chút. Nhưng đôi mắt thanh khiết và nét đẹp nhẹ nhàng như sương như khói của nàng vẫn trước sau như một. Thấy Thục có vẻ căng thẳng, tôi đành gơ tay chào – “HI! We e Home!”

“Anh... Bằng hả?” – Thục ngập ngừng, không dám chắc liệu ông già Noel quần đùi này có phải là Bằng, người yêu cô ấy hay không. Tôi bước tới, tự dừng Thục lại lùi ra sau hai bước, như vẽ đề phòng.

90.Ngày 24 tháng 12 năm 2006

Bằng cũng dừng lại khi thấy tôi bước lui. Anh đứng đó vài giây rồi như nhớ ra mình vẫn còn chưa...mặc xong bộ đồ, liền trồng ngay chiếc quần trên tay vào. Xong, nhả răng cười với tôi.

“Merry Christmas. Hy vọng là em nhớ ngày này.”

“Cu Bon đâu?” – Tôi hỏi mặc dù đã nhận ra mình bị Tấn lừa – “Hay hai người giả trò... gạt tôi?”

“Anh vô can!” – Bằng gơ hai tay lên trời như đầu hàng, tôi có rút súng chĩa vào anh ta đâu cơ chứ. Cái vẻ ấy làm tôi muốn bật cười, nhưng nghĩ mình đang nghiêm mặt, nên cố nén đi, hạ giọng – “Vậy Tấn đâu?”

“Nó bỏ chạy rồi em ạ.” – Anh trả lời với giọng sợ hãi, như tên bị cáo trước vành móng ngựa. Tôi bỏ cái túi đang đeo trên vai xuống, vì cảm thấy khát nước, nên đi về hướng tủ lạnh. Bằng chạy ngang sang cản đường tôi – “Khát à? Để anh.”, rồi nhanh nhẩu mở tủ lấy chai nước suối cho tôi.

Đúng là cơ hội tốt, tôi để món quà dành cho Thục ở đầu tủ lạnh. Để cô ấy không chú ý đến món quà, tôi nhanh chóng cho nó vào túi quần, rồi chìa chai nước cho Thục, sau khi mở nắp.

“Sao anh lại ăn bận như vậy?” – Thục ngồi xuống và đưa chai nước lên miệng tu.

“Anh định sang nhà tặng quà cho bé Bon...”

Cô ấy chợt ngẩng mặt lên, vẻ hơi không tin – “Sang nhà? Nhà em?”

“Uh.”

“Anh không sợ ba...”- Thục đang nói, bỗng ngừng rồi đổi sang chuyện khác - “ Mà anh bỏ bộ râu ra đi, nhìn buồn cười quá.”

Bằng tháo bộ râu trắng này giờ che mất gương mặt nam cá tính (theo lời Hân) của anh ra và gỡ luôn chiếc nón trên đầu xuống. Anh đã cắt tóc ngắn, chắc định bốn phân gì đó, và đen hơn hồi xưa rất nhiều. Trong khi tôi ồm đi hết hai kg thì có vẻ như người ta đã mập ra, trông mạnh khỏe và chính chắn hơn. Thú thật mà nói, tôi... thấy Bằng đẹp trai hơn, vì anh không còn vẻ trắng trắng, hào hoa Hà Nội nữa, mà giống như một anh chàng Sài Gòn gốc vậy.

Xa cách ba năm, nhưng tôi có cảm tưởng tình yêu của chúng tôi vẫn còn cháy sáng như chưa bao giờ lụi tàn, qua ánh mắt chúng tôi nhìn nhau. Rồi chợt nhớ lần cuối cùng gặp anh ở Bờ Hồ với An, tôi hỏi giọng nửa ghen, nửa giận, nửa thật tình – “Anh không ở Hà Nội mà vào đây làm gì?”

Đó là Thục của tôi. Vẫn giận dỗi đấy, vẫn tiểu thư đấy. Đã bỏ người ta đi mà cứ làm như tôi mới là người có lỗi. Nếu có điều gì đã thay đổi ở cô ấy, không phải ngoại hình, thì cũng chắc chắn không phải là tính cách này. Nhưng tôi yêu điều đó, tôi hạnh phúc vì nó không thay đổi.

“Anh ở đây vì anh thích.” – Tôi đáp tự tin. Thục xụ mặt, khoác tay – “Đừng xạo. Anh thích Sài Gòn hồi nào chứ?”

“Không rõ nữa, nhưng có lẽ là sau khi em bỏ trốn được nửa năm” – Tôi nhẩm tính – “vậy là anh thích Sài Gòn được hai năm 6 tháng rồi à?”

“Em không bỏ trốn.” – Tôi chỉnh lại lời Bằng – “Em trả tự do cho anh.”

Bằng cười to, rồi bảo tôi – “Em là đồ ngốc. Trả tự do gì mà anh không thể quên nghĩ đến em mỗi ngày, trong suốt ba năm qua?”

Vẫn thế, cái kiểu ăn nói ngọt và khéo đó của đàn ông Hà Nội, của Bằng, của Duy. Nghe sến hết biết, thế mà tôi vẫn...bị xiêu xiêu. Mặt tôi hơi ửng đỏ, con tim lại nhảy nhót như ngày nào mới yêu anh. Không thể tin là tôi đã 27 tuổi rồi cơ đấy.

“Đừng khờ nữa, em yêu. Nếu em nghĩ anh không thể thích ứng với Sài Gòn, thì em có thể kiểm chứng. Anh ăn được canh chua cá nấu với cà chua, ăn được bún riêu cua bán ở chợ vườn Chuối mà còn rất thích, anh có thể đi xe máy khắp thành phố mà không cần bản đồ, anh nói được giọng Sài Gòn ...”

“Khoan, anh nói được giọng Sài Gòn?” – Tôi lên tiếng hỏi nghi ngờ.

Bằng ho vài tiếng, rồi nói bằng cái giọng không có chút nào của Bắc, không khác chi Tấn – “Hey, em không tin anh hả chời?” 91.Ngày 24 tháng 12 năm 2006

Thục khẽ đứng dậy nhưng đôi mắt cô ấy không rời tôi, vẻ rất sững sờ. Có lẽ nàng không nghĩ là tôi có thể nói được như thế. Thật ra tôi chỉ mất một năm để học cách dùng từ của người miền Nam, cộng thêm nói chuyện và sống cùng Tấn suốt nên quen giọng cậu ấy cũng không có gì lạ. Chỉ có điều tôi chỉ nói được khi cố tình, chứ bình thường thì nói giọng Hà Nội vẫn dễ chịu hơn.

“Anh học ở đâu ra...?” – Cô ấy khẽ mấp máy môi – “Thực là...em không ...”

“Em không nghĩ đến chứ gì?” – Tôi bước đến gần cô ấy hơn – “Anh đã nói là anh thích Sài Gòn rồi mà”

Cứ tưởng chừng như tôi đang nằm mơ. Anh thích Sài Gòn thật sao? Tôi vẫn còn đang miên man, thì Bằng lại nói tiếp, như thể đã chờ được nói những lời này vậy.

“còn nếu em nghĩ rằng em không hiểu anh, không biết gì về anh nên không hợp anh, thì đây..” – Bằng rút ra một tờ giấy trong túi áo – “Anh đã ghi đủ ba trang, và giờ là nhiệm vụ của em – học thuộc”

Ba trang giấy A4 với đầy các chữ trên đó, với những màu mực khác nhau, hình như anh viết nó nhiều lần, mỗi khi nhớ ra điều gì đó về bản thân. Cũng là lần đầu tôi nhìn thấy nét chữ của Bằng – ngắn, đơn giản và mạnh mẽ. Tôi cầm lấy các tờ giấy...và đọc...

“Anh thích ăn đậu đỏ, không ăn nước cốt dừa... (nhưng mà đậu xanh cũng được)

Anh thích cá rô kho với củ cải, nhưng không ăn được hành tây

Anh chỉ biết chơi trống, bóng đá, không thích đi bơi vì anh không biết bơi.

....

Thỉnh thoảng anh rất dễ nổi cáu khi ai đó vỗ lưng trong lúc bực bội...

Ở Hà Nội anh rất thích bách bộ dọc Hồ, bánh tôm ở đó rất ngon...

Màu xanh lá là màu anh ghét nhất, còn lại màu gì cũng được. Kể cả màu cam.

Anh có hai cái áo màu cam trong tủ..

....

Lúc 12 tuổi anh bị bố đánh đòn vì tội lấy dưa gô vào nồi lúc...3 giờ khuya.

.....

Bản nhạc anh thích chơi nhất là As long as you love me, bản anh ghét nhất là The day you went away. À còn cả cái bài Goodbye đáng kiếp ấy nữa....

.....

Hồi trước anh rất ghét cờ tướng vì không nhớ nổi mặt con cờ, nhưng giờ thì anh thích rồi, vì anh thấy bố em, à không, ba em thích chơi nên đi học ở phố Bùi Viện. Ghi chú bonus: Tuần trước anh đã “dụ khí” được ba em đánh với anh hai ván đấy – nhưng anh thua cả 2...xấu hổ nhỉ.

.....”

Tôi càng đọc, nước mắt tôi càng tuôn ra, không kìm được, mỗi dòng mỗi câu, tôi đều thấy lòng mình tan ra. Tôi cũng không nhận ra Bằng đã đến bên tôi tự lúc nào, anh ôm tôi, rất nhẹ nhàng khi tôi vẫn còn đang muốn đọc tiếp.

“Em còn nhiều thời gian, anh không trả bài ngay bây giờ.” – Bằng cười, nói – “Em đọc mấy câu cuối trước đi.”

Thục nghe tôi bảo, ngược lên nhìn tôi rồi mở trang cuối cùng ra đọc... Tôi thấy vô cùng hồi hộp, cứ như đang sắp bước qua giai đoạn lớn nào đó của cuộc đời. Tôi căng thẳng chờ phản ứng của Thục khi cô ấy vừa đọc xong. Lúc này tôi mới nhận ra là cô ấy đang khóc, giọt nước mắt nóng hổi, trào ra từ đôi mắt đỏ hoe... làm tôi thấy rất đau lòng.

.....Và cô ấy ôm tôi.

Tôi cao, nên nàng phải vươn người để choàng hai tay qua cổ tôi, cái ôm chưa bao giờ ấm áp đến thế. Hạnh phúc đang tỏa tràn trong tôi, thực sự chín muồi, rất khác với ba năm trước khi chúng tôi ôm nhau ở công ty Thục. Giọng nàng thì thầm, nước mắt nhỏ đôi giọt xuống vai tôi.

“Em xin lỗi..Em sai.” 92.Ngày 24 tháng 12 năm 2006 – Merry Christmas and Happy New Year - Ending

Thục đã nói như thế. Câu này bình thường là bản quyền của tôi, nhưng hôm nay, nàng đã nói. Cô ấy vừa rũ bỏ chiếc áo tiểu thư bên trong của mình để nhận rằng cô ấy sai, dù cho tôi không hề mong đợi điều đó. Tôi còn muốn cảm ơn Thục đã cho tôi thời gian để trưởng thành...

“Em đọc câu cuối trang ba rồi chứ?” – Tôi nói nhỏ bên tai Thục - “Anh muốn nghe câu trả lời.”

“Em vẫn còn thấy thiếu một cái gì đó...” – Thục đẩy tôi ra, mỉm cười. Tôi biết nàng muốn nói đến thứ gì.

Bằng lôi trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ có nơ trắng, đặt vào tay tôi rồi nói – “Em mở đi”. Tôi gấp ba trang giấy lại và mở chiếc hộp trong sự run rẩy của hạnh phúc vì tôi biết nó là gì – một chiếc nhẫn.

Tôi còn có thể nói gì hơn, lẽ ra tôi phải nói OK hoặc Yes nhưng thay vào đó, tôi cứ rút nước mắt mãi và chỉ có thể gật đầu. Bằng cười rất tươi và bế thốc tôi lên, mang tôi ra chính giữa phòng khách và đặt xuống. Ở đó, trên trần nhà, có một vòng hoa tầm gửi.

“Em biết nguyên tắc cây tầm gửi đêm Giáng sinh chứ?” – Bằng hỏi với vẻ mặt láu cá. Tôi biết, thực ra là nhờ năm ngoái đón Giáng sinh với một ông khách người Anh. Theo thông lệ, trong đêm Noel, bất kỳ ai cũng có quyền hôn người vô tình đứng dưới vòng hoa tầm gửi. Họ bảo đó là một phong tục của ngày lễ này. (*)

“Nhưng anh đã ăn gian.” – Thục phản đối, đẩy nhẹ ngực tôi – “Em đâu có tự đứng ở đây.”

Tôi kéo nàng vào sát và khề khàng – “Uh, anh ăn gian. Nhưng lẽ nào em không tặng nụ hôn đầu tiên cho anh sau khi đã nhận là em sai?”

Thục ra, tôi không ép Thục, tôi chỉ chờ đợi nàng gật đầu hoặc nhắm mắt để biểu thị sự đồng ý. Nếu không, tôi sẽ bỏ cô ấy ra, vậy thôi. Dù sao đợi được ngần ấy năm thì đợi thêm vài ngày, vài tháng, hay thậm chí vài năm nữa cũng chẳng sao...

Nhưng cô ấy đã không từ chối mà còn chủ động, ngay khi còn đang được tôi bế cao, nàng hôn tôi. Xin đừng hỏi cảm giác của tôi lúc này. Chỉ có thể cho bạn biết rằng, tôi không còn ở trên mặt đất nữa. Sweet & Wonderful.....

Xin được kết thúc câu chuyện của tôi ở đây, đêm nay, đêm Noel của tình yêu, một tình yêu sâu sắc, trưởng thành, chứ không mơ hồ, vội vã hay cô đơn như ngày xưa. Tôi cũng không biết trong tương lai anh có vượt qua ba tôi không, và tôi có được mẹ anh đón nhận hay không, rồi những trở ngại nào sẽ đến... Tôi không cần biết nữa. Nếu Bằng có thể học giọng Sài Gòn, tập chơi cờ tướng, ăn món ăn Nam Bộ, thì tại sao tôi không thể học nấu món Bắc, xem kịch Hà Nội và đọc nhiều hơn về âm nhạc? Những người thực sự yêu nhau sẽ cho nhau sức mạnh, thể thôi.

À, nếu có ai đó thắc mắc về những dòng cuối trong trang giấy thứ ba, thì hãy đọc ở đây đi nhé. Chúc bạn cũng tìm được một Gia Bằng giống như tôi... Merry Christmas.

“...Anh yêu Hà Nội, nhưng anh thích Sài Gòn

...Anh rất thích An, nhưng anh chỉ yêu Du Thục...

Hình như em tên Du Thục phải không, tiểu thư?

... Will you marry me?”

..... ❧ ❧ ***THE END.*** ❧ ❧ :.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-cac-tieu-thu>